

**Dagdas novada skolēnu
konkursa**

DAGDAS NOVADA LEPNUMS

2014

**radošo darbu
krājums**

DAGDA 2014

“Ja katru dienu labais darbs un pateiktais paldies vienotu cilvēkus, dzīve būtu daudz vieglāk dzīvojama. Drošāk ir iet pa gaisā novilkto virvi, pa stāvu taku, ja zini, ka ir tīkls – pat ja neredzamu roku veidots. Tas uztvers, tas neļaus vienam palikt nelaimē.”

Sarmīte Ēlerte

No 2014. gada 5. septembra līdz 5. decembrim Dagdas novada IKSŅ rosināja skolēnus piedalīties izsludinātajā eseju konkursā „Dagdas novada lepnums 2014”. Konkursa mērķis bija veicināt skolēnu patriotismu un pilsonisko apziņu, iepazīstot Dagdas novada cilvēku likteņstāstus. Esejas forma tika izvēlēta, lai jau no pamatskolas skolēnus pieradinātu paust savu viedokli, argumentēt to un mācīties strukturēt domu.

Mūsu “Dagdas novada lepnums” skolēnu eseju autoru izvirzītie cilvēki – tie ir cilvēki, kuri mazus darbus pārvērš lielākos notikumos, kuri palīdz un ir līdzās citiem grūtākajos dzīves brīžos. Tie ir cilvēki, kuri ar savu rīcību vairo ticību labajam un gaišajam, un kuri ar saviem darbiem iedvesmo arī citus. Ir tādas lietas un tādi darbi, par kuriem ir vērts teikt paldies, un labi, ka ir cilvēki, kuri ir pelnījuši saņemt paldies. Manuprāt, paldies, ir viens no tiem vārdiem, kuru izdzirdot Tu pats jūties kaut kādā veidā labāks, jūties tā, it kā būtu izdarījis ko īpašu, un varbūt, ka kādam tas, ko Tu esi izdarījis, arī ir kas īpašs. Jo, kamēr vien mums būs par ko teikt paldies, tikmēr tas būs skaisti.

Eseju konkurss “Dagdas novada lepnums 2014” atklāja, cik daudz brīnišķīgu cilvēku dzīvo mūsu novadā. Skolēni ir spējuši saskatīt galveno: lepoties var ar cilvēkiem, kuri dara to, ko labi prot un kas ir pa spēkam, dara to no visas sirds, dara to citu labā!

Labi darbi, vārdi un domas ir lieliska dāvana gan katram no mums, mūsu Dagdas novadam un mūsu valstij!

Pateicībā - Dagdas novada IKSŅ vadītāja **Marija Mickeviča**

Konkursa dalībnieki

Dagdas vidusskola

Milāna Gorbunova	Elita Čaplinska	Sintija Sadovska
Anna Pauliņa	Raimonds Indrāns	Agnese Vjaterē
Vineta Bitte	Nikita Šaltis	Lauris Zdanovskis
Jana Poļaka	Kristīne Sudraba	Santa Daņileviča
Linda Slapiņa	Lidija Geka	Diāna Čerņauska
Aleksandra Morozova	Marija Orole	Agate Krilova
Ilona Kuzmina	Renāte Mamošina	Baiba Kalniņa
Luīze Paula Pauliņa	Irēna Zvidriņa	Elīna Staģe
Airita Oļehnoviča	Evita Kairiša	Emīls Zdanovskis
Juris Romulis	Kārlis Kikovka	Lāsma Plakoše
Maksims Vasiļonoks	Mārtiņš Andžāns	Rihards Pokulis
Vladislavs Sipovičs		

Ezernieku vidusskola

Ainārs Andžāns	Edvīns Ļahs	Loreta Ieva Dārzniece
Daiga Karpoviča	Ilze Andžāne	Kristīne Jevsejeva
Ludmila Kuzņecova	Dagnija Vaišļa	Justīne Babahina
Deniss Pobjaržins	Luīze Tjarve	Arnis Savko
Adriana Anufrijeva	Nikita Dolgova	Viola Daniela Kiseļova
Agneta Igaune	Olita Brenča	Alvis Pundurs

Andrupenes pamatskola

Ilze Reča

Žanis Lazdāns

Arvīds Aprubs

Konstantinovas sākumskola

Solvita Daugaviča

Laura Mizāne

Asūnes pamatskola

Aivis Zeiza

Iveta Rudka

Santa Bārtule

Dagnija Beļavska

Diāna Lukjanska

Marija Kaskeviča

Armands Zeiza

Līga Stepīņa

Šķaunes pamatskola

Jūlija Mošaka

Sintija Zaltāne

Baiba Pudule

Kristaps Andžāns

Egija Muižnieka

Andzeļu pamatskola

Viktorija Markova

Jana Krauliša

Jānis Burcevs

Dagdas novada Iepnumi 2014

Aija Vaičule	skolotāja
Anna Antoneviča	PII Avotiņš skolotāja
Regīna Aprube	vecmāmiņa
Solvita Stepīņa	skolotāja
Aigars Orols	skolotājs
Gunārs Ciganovičs	krusttēvs
Ināra Veržbicka	māmiņa
Inese Domkova	PII Saulīte vadītāja
Inta Viļuma	folkloras centra vadītāja
Janīna Viļume	pensionētā skolotāja
Lilita Šatilova	Andrupenes muzeja „Latgales lauku sēta” darbiniece
”Solversija”	Dagdas TN vokālais ansamblis
Leonora Brence	skolotāja
Sandra Rudka	skolniece
Lidija Pļešņa	skolotāja
Aina Skoromko	skolotāja
Viktors Beļavskis	vectēvs
Larisa Tukiša	skolotāja
Līga Stepīņa	skolniece
Anatolijs Sadovņikovs	skolotājs
Jeļena Jermakoviča	bibliotekāre
Žanna Rapša	skolotāja
Juris Pudulis	tētis
Rita Indrāne	māmiņa
Aļģirds Šaltis	tētis
Sņežana Mizāne	māmiņa
Aivars Trūlis	Konstantinovas pagasta pārvaldes vadītājs
Lidija Kartenko	skolotāja
Juris Viļums	12.Saeimas deputāts
Diāna Kiseļova	skolotāja
Aleksandrs Gžibovskis	Ezernieku vidusskolas direktors
Zinaida Siļineviča	pensionāre
Jevgēnijs Igaunis	tētis
Viktors Pundurs	tētis
Arturs Savko	brālis

Jānis Vaišļa	tētis
Sanita Karpoviča	Ezernieku pagasta pārvaldes sekretāre
Olga Brenča	Bērziņu pagasta bibliotēkas vadītāja
Olga Rižonoka	PII Ezernieki pavāre
Irēna Dārzniece	mamma
Beatrise Tjarve	māsa
Vija Silova	mamma
Einārs Brenčs	tētis
Lūcija Grišāne	aptiekāre
Maksims Tahtarovs	Dagdas novada būvvaldes inspektors
Olga Šalajeva	skolotāja
Vija Gekiša	Dagdas vidusskolas direktore
Marija Čerņavska	vecmāmiņa
Anna Samuilova	Konstantinovas sākumskolas pavāre
Ilona Gorbunova	acu ārstes medmāsa
Tatjana Meļnikova	acu ārste
Gaida un Vincentijs Augustovi	pensionētie skolotāji
Tatjana Bitte	māmiņa
Jūlija Poļaka	Vecmāmiņa
Jeļena Slapiņa	Māmiņa
Veronika Vērdiņa	Pensionētā skolotāja
Leontīne Žeimote	Andzeļu pagasta pārvaldes vadītājs
Jevstafija un Jānis Kolīši	Andzeļu pagasta zemnieki
Ināra Andžāne	skolotāja
Ināra Moisenko	Škaunes pagasta pastniece
Anatolijs Zdanovskis	tētis
Olga Krilova	vecmāmiņa
Māris Kalniņš	tētis
Maigonis Staģis	tētis
Aigars Vigulis	skolotājs
Antons Arnicāns	pensionārs
Lilija Zamjatina	māmiņa
Jevgēnijs Dubovecs	sporta skolotājs
Andrejs Vasiļonoks	tētis
Alīna Andžāne	māmiņa
Janīna Zaķe	vecmāmiņa
Mārīte Zariņa	invalidu biedrības "Nema" vadītāja
Marija Micķeviča	Dagdas vidusskolas skolotāja,Dagdas novada IKSN vadītāja
Iveta un Jānis Andžāni	Klasesbiedrenes vecāki

Skolotāja Aija Vaičule.

Aija Vaičule ir pelnījusi būt par Dagdas novada lepnumu, jo viņa ir strādīga, aktīva skolotāja, labsirdīgs un sirsnīgs cilvēks.

Skolotājas vadītās stundas ir interesantas, viņa prot jauno vielu pasniegt tā, lai tā būtu viegli saprotama un aizraujoša.

Aija Vaičule aktīvi piedalās skolēnu muzikālajā audzināšanā un attīstībā. Skolotāja vada folkloras kopu „Saiveņa”, viņa to iesaista dažādos pasākumos - folkloras festivālos un skatēs - tajās folkloras kopa gūst labus rezultātus.

Skolotāja Aija Vaičule vada arī Andrupenes pamatskolas kori. Aijas Vaičules vadībā mūsu koris jau divas reizes pēc kārtas ir piedalījies skolēnu dziesmu un deju svētkos.

Aijas Vaičules ģimenei pieder zemnieku saimniecība „Zundi”, kurā viņa čakli saimnieko. Vislatvijas lauksaimnieku konkursā „Sējējs 2013” grupā „Ģimene lauku sētā” zemnieku saimniecība „Zundi” ieguva laureāta titulu.

Skolotāja Aija dzied un spēle akordeonu folkloras kopā „Sovvaļņiki”.

Aija Vaičule ir cilvēks, kas aktīvi piedalās mūsu skolas, Andrupenes pagasta, arī Dagdas novada kultūras dzīvē un patiesi ir Dagdas novada lepnums.

Ilze Reča
Andrupenes pamatskola
8.klase
Skolotāja:Mārīte Bondere

Bērnudārza audzinātāja

Vēlos pastāstīt par Annu Antoņeviču, savu pirmo audzinātāju bērnudārzā „Avotiņš”. Viņa ir vislabākā audzinātāja, jo ir ļoti gudra, laba un čakla, vienmēr visu paspēj izdarīt. Viņa ir draudzīga un arī citus prot iemācīt būt draudzīgiem.

Kāpēc es uzrakstīju, ka viņa ir gudra? Tāpēc, ka varēja mums daudz ko iemācīt, jo tam ir vienkāršs skaidrojums - viņa prata atrast pieeju katram bērnam, un mācoties mums nebija garlaicīgi. Nodarbības bija ļoti interesantas. Visu varēja saprast, ko audzinātāja stāstīja un mums mācīja. Uz visiem mūsu neskaitāmajiem jautājumiem vienmēr atradās atbildes.

Mēs grupā visi bijām draudzīgi, jo audzinātāja Anna mums to iemācīja. Pateicoties audzinātājai, mēs turpinām draudzēties arī skolā. Bērnudārzā es sāku draudzēties ar diviem zēniem, un šo draudzību palīdzēja veidot audzinātāja, un līdz šim laikam mēs draudzējamies un ceru, ka draudzēsimies arī turpmāk.

Katru dienu ar prieku gāju uz bērnudārzu, jo zināju, ka mani tur gaida mana sirdsmīļā audzinātāja Anna. Man tur vienmēr bija labi, silti un mājīgi. Es jutos drošs un aizsargāts.

Anna Antoņeviča ar labiem panākumiem un aktīvi iesaistās pagasta sabiedriskajā dzīvē, jo ir laba dziedātāja, piedalās koncertos un dzied arī baznīcas korī.

Es joprojām viņu uzskatu par savu sirdsmīļo audzinātāju un lepojos ar to.

Kaut arī mana audzinātāja nav veikusi nekādus īpašus varoņdarbus, viņa ir ļoti laba, sirsnīga, taisnīga, bet prasīga, godīga un stingra audzinātāja. Un es lepojos ar savu pirmo bērnudārza audzinātāju Annu Antoņeviču.

Žanis Lazdāns
Andrupenes pamatskola
9.klase
Skolotāja: Mārīte Bondere

Es lepojos ar savu vecmāmiņu

Mana vecmāmiņa ir strādīga, aktīva sabiedriskajā dzīvē un izpalīdzīga.

Mana vecmāmiņu sauc Regīna Aprube, viņai ir 57 gadi, dzīvo Andrupenē. Viņai ir ģimene - vīrs, četri bērni, trīs mazbērni. Jau ilgu laiku strādā ciemata veikalā par pārdevēju, tas ir smags, nogurdinošs darbs. Apbrīnoju, kā vecmāmiņa spēj darbā pavadīt garu dienu, būt laipna un pacietīgi apkalpot arī pēdējo pircēju.

Vecmāmiņai ir lauku saimniecība, dārzs, mājlopi. Mājās arī visi darbi nepaliek novārtā, bet tiek veikti ar mīlestību. Vecmamma vienmēr paspēj izveidot skaistas puķu dobes pie mājas.

Mana vecmāmiņa vēl atrod laiku un piedalās deju kolektīvā. Ar kolektīvu brauc uz citām valstīm dejot.

Viņa ir ļoti atsaucīga. Ja kāds palūdz viņai palīdzību lauku darbos, nekad neatsaka un iet talkā.

Ja veiktu ciema iedzīvotāju aptauju par Regīnu Aprubi, es domāju, ka nebūtu neviena slikta vārda par viņu, bet tikai labi vārdi.

Arvīds Aprubs
Andrupenes pamatskola
6.klase
Skolotāja: Mārīte Bondere

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

Leonora Brence

Pasaulē ir daudz visiem zināmu cilvēku. Tie var būt zinātnieki, sportisti, dziedātāji un var būt arī vienkārši cilvēki, kuri jau izdarījuši vai dara ko nozīmīgu. Laikam jau katrā valstī, novadā, pilsētā vai ciemā arī dzīvo kāds nozīmīgs cilvēks. Šim cilvēkam nav jābūt slavenam, bet vienkāršam, kurš izpilda savu darbu ikdienā čakli un kārtīgi. Arī mūsu Dagdas novadā ir zināms ļoti daudz tādu ievēribas cienīgu cilvēku.

Man arī ir pazīstami daudzi cilvēki, ar kuriem tiešām var lepoties Dagdas novads. Jāizvēlas ir tikai viens, tāpēc es nolēmu rakstīt par skolotāju Leonoru Brenci. Es vēlos par viņu rakstīt, jo viņa mani ir mācījusi četrus gadus, un ir redzams, cik grūts un atbildīgs ir skolotājas darbs. Viņa ir latviešu valodas un literatūras skolotāja, un šie priekšmeti skolā nemaz nav viegli. Skolotāja Leonora vienmēr savu darbu skolā izpilda ļoti kārtīgi, čakli un saudzīgi.

Diemžēl šobrīd šī skolotāja mani nemāca, pēc vairākiem darba gadiem abās skolās: Asūnes un Dagdas, viņa tagad ir nolēmusi mācīt skolēnus tikai Dagdas vidusskolā. Vispār skolotājas Leonoras stundas ir ļoti interesantas un nav garlaicīgas, jo skolotāja vienmēr prot ieinteresēt un stimulēt mācīties. Viņa nekad nerājas uz bērniem, kuri slikti uzvedas, bet gluži otrādi- saka, ka mācīties ir ļoti vajadzīgi un svarīgi. Vispār skolotāja Leonora strādā par skolotāju jau 30 gadus, un kādus tik bērnus viņa nav mācījusi.

Kādreiz mūsu skolā viņa vadīja folkloras pulciņu. Pavisam nesen arī Asūnes pamatskolā skolotāja vadīja novadpētniecības pulciņu „Mantojums”, kur es arī darbojos ar lielāko prieku. Mūsu skolotāja Leonora dzīvo Asūnē kopā ar savu ģimeni. Viņai ir arī bērni: dēls un meita, kuri jau sen ir pieauguši un patstāvīgi cilvēki. Neskatoties uz skolotāju garo un grūto darba dienu, skolotājai pie mājas pagalmā vienmēr ir kārtība un tīrība. Mūsu skolotāja ir ļoti labsirdīgs cilvēks, tāpēc skolēnu ierosinājumam aizbraukt kaut kur visiem kopā, viņa vienmēr piekrita.

Vispār skolotāja Leonora ir ļoti labs un čakls cilvēks, jo ikdienā savu darbu veic ļoti labi. Protams, mūsu novadā ir ne viena vien skolotāja un labs cilvēks, bet tomēr katrā, pat vismazākajā ciemā, noteikti dzīvo tādi cilvēki. Dagdas novadam ir jālepojas un jāzina, ka šeit dzīvo tik brīnišķīgs cilvēks kā skolotāja Leonora Brence.

Asūnes pamatskola
Aivis Zeiza 9. kl.
Skolotāja: Ārija Šumeiko

Larisa Tukiša

Dziedot dzimu, dziedot augu,

Dziedot mūžu nodzīvoju...

Ir milzum daudz cilvēku manā novadā, bet izcilu sava darba pienākumu veicēju nemaz tik daudz nav.

Man ļoti patīk dziedāt. Šo prasmi es ieguvu, pateicoties mūzikas skolotājai Larisai Tukišai. Viņa ir ļoti laba, pretimnākoša un aktīva skolotāja. Savos 49 gados skolotāja ir ieguvusi lielu pieredzi. Mīlestību uz dziesmu viņa ir mantojusi no savas mammas, kura arī bija liela dziedātāja. Skolotāja ir ļoti noslogota ar darbu, taču viņai pietiek laika visam. Viņa strādā Asūnes pamatskolā, Robežnieku pamatskolā, Dagdas mūzikas skolā, kur pasniedz vokālo dziedāšanu un klavierspēli. Skolotāja arī vada Asūnes tautas nama sieviešu vokālo ansambli "Paziņas" un Dagdas pensionāru biedrības ansambļus "Sendienas" un „Ivuški”. Viņa ļoti labi prot atrast kopīgu valodu ar bērniem, pieaugušajiem un vecāka gadagājuma cilvēkiem. Skolotāja Larisa nekad neatsaka palīdzību. Viņa dažreiz jūtas slikti, bet parasti to neizrāda, jo vēlas palīdzēt citiem. Reizēm es nevēlos dziedāt, taču skolotāja Larisa prot ierunāt, tāpēc es labprāt uzstājos dažādos pasākumos.

Par mūzikas skolotāju Larisa Tukiša strādā jau 27 gadus. Dziedāt sākusi no 3.klases un dzied jau 38 gadus. Viņa iestājās studēt mūziku augstskolā tāpēc, ka tas bija viņas bērnības sapnis.

Brīvā laika skolotājai parasti nav, bet, ja tas parādās, tad vienkārši atpūšas un cenšas ne par ko nedomāt.

Es apbrīnoju šo skolotāju, kur viņa rod spēkus, jo jāpaveic ļoti daudz darba. Varbūt viņas spēks ir dziesmā?

Asūnes pamatskolas
8.klases skolniece Diāna Lukjanska
Skolotāja: Ārija Šumeiko

Ilona Gorbunova un Tatjana Meļņikova

Dagdas novadā ir daudz labu darba darītāju, daudz apzinīgu cilvēku, kuri savus pienākumus pilda ar lielu atbildības sajūtu. Šie cilvēki ir Dagdas novada lepnums, jo, pateicoties viņu ikdienas godprātīgajam darbam, var pastāvēt mūsu novads. Dagdā nav daudz savu medicīnas speciālistu, daži brauc no citām pilsētām, taču mēs lepojamies, ka acu ārstes un medmāsa strādā un dzīvo tepat Dagdā jau daudzus gadus.

Es domāju, ka novada lepnums ir arī mūsu acu ārstes Tatjana Meļņikova un viņas medmāsa Ilona Gorbunova. Viņas strādā Dagdas poliklīnikā. Okulistu apmeklē cilvēki, kam ir sūdzības par sliktu redzi, ir arī tādi cilvēki, kuri vēlas tikai pārbaudīt savu redzi. Pie mūsu mediķiem nāk pacienti ne tikai no Dagdas novada, bet arī no Rēzeknes, Daugavpils, Krāslavas. Ir gadījumi, kad cilvēks tagad dzīvo Rīgā, bet atbrauc pie vecākiem uz Dagdas novadu un apmeklē mūsu acu ārsti. Cilvēki arī saka, ka Tatjana un Ilona ļoti labi strādā. Ilonai un Tatjanai ļoti patīk sava profesija, un viņas ir apmierinātas ar to. Tatjana 25 gadus strādā Dagdas poliklīnikā kā acu ārstes, bet Ilona Gorbunova strādā 24 gadus par acu ārstes medmāsu. Pa šiem gadiem Ilona un Tatjana ir palīdzējušas daudziem jo daudziem cilvēkiem. Reizēm cilvēki atnāk ārpus rindas, bet Ilona un Tatjana ir saprotošas un pieņem apmeklētājus. Cilvēki ir pateicīgi un atzinīgi novērtē mediķu lielo darbu.

Brīvajā laikā Tatjanai patīk lasīt grāmatas, izaudzēt skaistas puķes. Viņai ir trīs pieauguši bērni : Olga, Andrejs un Jūlija. Ilonai brīvajā laikā patīk sēņot un ogot. Abas mediķes labprāt strādā dārzā. Gan Tatjanai, gan Ilonai ir labas ģimenes. Ilonai ir meitas : Renāte un Milāna. Ilona ir ļoti labsirdīga un izpalīdzīga, kā arī nekad neatsaka cilvēkiem. Pat tad, kad ir svētki, Ilonai zvana pacienti un griežas pēc palīdzības, un viņa vienmēr cenšas palīdzēt, iesakot pilienus, bet, ja ir acs trauma, tad iesaka, uz kuru slimnīcu labāk braukt. Ilona ir mana māmiņa, tāpēc es labi zinu, cik apzinīgi viņa veic savu darbu. Šī profesija man arī ļoti patīk, un arī es ik pēc pus gada dodos pie Tatjanas un Ilonas pārbaudīt redzi.

F. Bēkone vārdi vēstī, ka : "No visām tikumiskām vērtībām visaugstākā vērtība ir labestība ." Es gribētu, lai Dagdas novadā būtu arvien vairāk labsirdīgu, čaklu, apzinīgu un izpalīdzīgu cilvēku, jo, darot labus darbus, mūsu novads un cilvēki tajā būs kā viena liela ģimene.

Milāna Gorbunova

5.b klase

Dagdas vidusskola

Skolotāja: Leonora Brence

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

Gaida Augustova un Vincentijs Augustovs

Dagdas novadā ir daudz atbildīgu un pašizliedzīgu cilvēku, kas ar savu darbu vairojuši mūsu novada labklājību. Dagdas novada lepnums ir arī Dagdas vidusskolas skolotāji Gaida un Vincentijs Augustovi.

Par saviem skolotājiem viņus ar pateicību sauc daudzi jo daudzi Dagdas novada cilvēki. Arī lielākā daļa pašreizējo Dagdas vidusskolas skolotāju ir mācījušies pie skolotājiem Augustoviem. Gaidai Augustovai dzimtā vieta ir Sēlija, turpat pabeigusi arī vidusskolu un uzreiz pēc tam iestājās Daugavpils pedagoģiskajā institūtā, pēc pieciem gadiem 1968.gadā atbrauca strādāt uz Dagdas vidusskolu. Gaida skolā mācīja matemātiku pamatskolā, bet tas nebija vienīgais priekšmets, ko viņa pasniedza. Mācīja arī fiziku un rasēšanu. Skolotāja Dagdas vidusskolā nostrādāja trīsdesmit sešus sava skaistā mūža gadus.

Vincentijam Augustovam dzimtā vieta ir Latgale, bet viņš ir beidzis Bauskas rajona Svitenes vidusskolu. Pēc dienesta armijā iestājās Daugavpils pedagoģiskajā institūtā. Augstskolā bija arī grupas vecākais, darbojās deju kolektīvā „Laima”, vēlāk deju kolektīvā „Dagda”. Vincentijs Dagdas vidusskolā mācīja matemātiku vidusskolas klasēm, vēl mācīja fiziku un astronomiju.

Skolotāji Vincentijs un Gaida Augustovi prata ļoti labi izskaidrot savu priekšmetu, to atzīst viņu bijušie skolēni: „Man matemātiku mācīja gan skolotāja Gaida Augustova, gan Vincentijs Augustovs no 5. līdz 11. klasei. Nekad neesmu bijusi stipra matemātiķe (esmu izteikta valodniece), bet, pateicoties skolotāju prasmei izskaidrot, sarežģīto mācīt vienkārši, matemātikā spēju visus skolas gadus būt labiniece. Vidusskolā vienu gadu apguvām astronomiju. To mums mācīja skolotājs Vincentijs. Skolotāja mācīšanas stils tā aizrāva, ka biju klasē labākais astronoms.” (Leonora Brence (Nartiša), DV 1976.gada absolvente). Skolotājs Vincentijs bija prasīgs, bet tajā pašā laikā arī mēdza pajokot, un tas atviegloja matemātikas apgūšanu. Ar pateicību abus skolotājus atceras arī tie audzēkņi, kuriem viņi bija klases audzinātāji. „Skolotājs Vincentijs Augustovs vidusskolā man mācīja matemātiku un bija prasīgs, asprātīgs, prata saprotami izskaidrot pat vissarežģītākos uzdevumus. Kā klases audzinātājs bija saprotošs, labsirdīgs, uzticējās mums. Īpaši saistīja klases audzinātāja humors.” (Solvita Brence, DV 2004.gada absolvente). Skolēni, kuri jau ir pabeiguši mācības, ir ļoti pateicīgi skolotājiem Gaidai un Vincentijam, kuri neatlaidīgi centās katram paskaidrot jauno vielu tā, lai viss kļūtu saprotams. Aizejot mācīties tālāk, saprata, ka iegūtās zināšanas skolā nevar ne ar ko salīdzināt. „Skolotāja Gaida mācīja matemātiku pamatskolas klasēs, bet skolotājs Vincentijs -

vidusskolas klasēs. Manai klasei viņi bija arī klases audzinātāji, Gaida - 6.klasē, bet Vincentijs - 12.klasē. Skolotāji savu priekšmetu prata izskaidrot tā, ka visi, pat tie, kam grūtāk padevās matemātika, to saprata. Man matemātika padevās, tāpēc arī Rēzeknes Augstskolā šo priekšmetu bija viegli mācīties. Kursabiedri pat vaicāja, vai esmu mācījusies skolā ar matemātisko novirzienu, bet, saņemot atbildi, ka tā bija parastā vidusskola, viņi bija izbrīnīti. Gribas pateikt lielu paldies skolotājiem Gaidai un Vincentijam Augustoviem par dotajām zināšanām.”(Jolanta Pauliņa (Mileika), DV 1991.gada absolvente).

Abi skolotāji ar audzēkņiem brauca ekskursijās uz Ļeningradu, Maskavu (ar rajona teicamniekiem),Lietuvu, Baltkrieviju, Igauniju. Skolotājas Gaidas Augustovas audzēkne Ināra Ločmele (Andžāne), (1981.gada absolvente) atceras: „Atmiņā palikuši pārgājieni ar klasi, pasākumi un, protams, matemātikas stundas. Ne velti aizgāju studēt matemātiku, bet dzīve iegrozījās tā, ka jau daudzus gadus mācu angļu valodu .”

Gaida un Vincentijs iepazinās augstskolā un 2014.gada 30. decembrī cienījamajiem skolotājiem būs 47 gadu kāzu jubileja. Augustovi izaudzināja trīs krietnus dēlus: Aivaru, Arni, Juri. Aivars strādā Rēzeknes logopēdiskajā internātskolā par direktora vietnieku, audzina četrus bērnus. Arnis pabeidza LLA, ir uzņēmējs Rīgā. Ģimenē ir trīs bērni. Juris strādā Rīgā, apkalpo sarežģītas ierīces. Uz jautājumu, kā izdevās nodzīvot kopā tik ilgi, abiem skolotājiem atbilde ir īsa: „ Cienā vienam pret otru.” Arī pret skolēniem abi skolotāji izturējās ar cieņu, tāpēc arī pēc daudziem gadiem viņu audzēkņi saka saviem skolotājiem lielu paldies par zināšanām.

Es uzskatu, ka Gaida Augustova un Vincentijs Augustovs ir Dagdas novada lepnums, jo šie cilvēki ir izdarījuši ļoti daudz, lai Dagdas vidusskolas skolēni labi apgūtu matemātiku. To, ka skolēni labi zina šo priekšmetu, apliecina šo skolotāju audzēkņu veiksmīgās mācības augstskolās, kā arī matemātika nav par šķērsli ikdienas dzīvē tiem, kuri savu dzīvi nesaistīja ar matemātiku.

Dagdas vidusskola
9.bklase
Anna Pauliņa
Skolotāja: Leonora Brence

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

Māmiņa-Tatjana Bitte.

Kādreiz es domāju, kādi gan cilvēki ir Dagdas novada lepnums? Tagad uzskatu, ka tā ir arī mana māmiņa-Tatjana Bitte. Kaut arī Tatjanai Bittei ir tikai 43 gadi, viņa jau ir sevi apliecinājusi gan kā labu darbinieci medicīnas jomā, gan kā mīļu un gādīgu māmiņu ģimenē. Tatjana Bitte ir sertificēts ārsta palīgs, brigādes vadītājs NMP (neatliekamās medicīniskās palīdzības) dienestā. Lai šo profesiju apgūtu, vajadzēja nopietni mācīties un pat lidot helikopterā.

Tatjana Bitte var būt Dagdas novada lepnums, jo viņa katru dienu izglābj kāda cilvēka dzīvību, kopā ar brigādi viņa ir atbildīga par to. Darbs ir ļoti grūts, ir daudz izsaukumu, bet Tatjana kopā ar savu brigādi visu iespēj. Es domāju, ka Tatjana Bitte ir pelnījusi būt Dagdas novada lepnums, jo viņa ļoti čakli strādā, nekad nenotiek tā, ka kāds cilvēks nomirst tādēļ, ka „ātrie” neatbrauc laikus. Tatjanai viss izdodas, jo viņa ļoti atbildīgi veic savus pienākumus. Tatjana Bitte cilvēku labā dara pašu galveno - palīdz izdzīvot. Viņa atceras kādu gadījumu. Cilvēkam bija iestājusies klīniskā nāve, bet, neskatoties uz to, NMP brigāde, ierodoties ātri un izdarot visu labi, profesionāli, var teikt, tam cilvēkam uzdāvināja otro dzīvību.

Ikvienam cilvēkam darbi veicas, ja arī ģimenē viss ir labi. Ģimenē mēs esam četri, un katram no mums māmiņa atrod laiku. Mans tētis – Andris, strādā par kravvedēju, viņš visos darbos atbalsta māmiņu, palīdz. Samanta, mana māsa, mācās Dagdas vidusskolas 10.a klasē. Samanta dejo tautas dejas, iestājās TDA (tautas deju ansamblis) „Dagda”, kā arī spēlē ģitāru. Arī es - Vineta, 5. klases skolniece, cenšos visus savus pienākumus veikt tikpat atbildīgi kā māmiņa. Es ļoti aizraujos ar zīmēšanu, tāpēc apmeklēju mākslas skolu, man tur ļoti patīk un plānoju to pabeigt teicami. Māmiņa mūs ar māsu vienmēr atbalsta, vienmēr interesējas par mūsu ikdienas darbiem un pienākumiem skolā, par mūsu vaļaspriekiem. Arī māmiņai ir vaļasprieki: kopt dārzu, gatavot garšīgus ēdienus, sagatavot ziemai kompotus, ievārījumus un salātus.

Es uzskatu, ka Tatjana Bitte ir Dagdas novada lepnums, jo viņa ir gan laba darbiniece un ļoti apzinīga ārste, gan gādīga māmiņa, mācot mūs ar māsu būt par čakliem, kārtīgiem, pieklājīgiem, gudriem un izpalīdzīgiem cilvēkiem.

Dagdas vidusskola

5.b klase

Vineta Bitte

Skolotāja: Leonora Brence

Vecvecmāmiņa Jūlija Poļaka

Es domāju, ka Dagdas novada lepnums ir Jūlija Poļaka - mana vecvecmāmiņa, jo viņa ir piemērs tam, kā cilvēks spēj pārvarēt grūtības un saglabāt dzīvesprieku. Viņai ir 91 gads, un viņas dzīves pieredze ir ļoti bagāta un noderīga visiem.

Man ļoti patīk klausīties savas vecvecmāmiņas stāstus: kā viņa dzīvoja, strādāja, kā audzināja savus bērnus, mazbērnus un audzina arī mūs - mazmazbērnus. Vecvecmāmiņa stāstīja, kā pārdzīvoja otro pasaules karu. Viņa ir kā vēstures grāmata man un visiem citiem mazbērniem un mazmazbērniem. No viņas es vienmēr uzzinu daudz jauna un noderīga dzīvē. Viņa mani iemācīja runāt latviski, par ko esmu viņai ļoti pateicīga.

Vecvecmāmiņa atraisīja manī vēlmi dziedāt un dejot. Viņa rosina vienmēr apgūt daudz jauna. Es lepojos ar savu

vecvecmāmiņu.

Jūlija Poļaka piedzima 1923. gadā 27. septembrī lielajā Žogotavā. Savu bērnību viņa pavadīja Vidzuškā. Ar vīru un bērniem aizbrauca dzīvot uz Purpliem, tur viņa dzīvo jau 36 gadus. Tātad visu savu mūžu viņa dzīvoja un strādāja Dagdas novadā, nemeklēja vieglāku dzīvi citā Latvijas malā. Jūlija strādāja sovhozā Ezernieku pagastā. Viņa baroja fermā lopus. Darbs bija ļoti grūts, bet laukos jau visi darbi nebija viegli. To labi zina visi šīs paaudzes cilvēki.

Kad mana vecvecmāmiņa precējās, viņas vēderiņā jau dzīvojās mazs, mazs bērniņš. Diemžēl viņš nomira, tas Jūlijai bija pirmais sāpīgais sitiens pa sirdi. Apmēram 29 gados piedzima otrs bērns, bet pēc pusgada viņš nomira. Tas bija otrs lielais dzīves belziens. Un tad tiešām prieki - piedzima trešais bērns, to nosauca par Vilhelmu. Pēc dažiem gadiem piedzima mans vectēvs Jānis Poļaks. Tā arī saticīgi dzīvoja divi brāļi. Dažreiz viņi saplūcās, bet viņu mamma uzreiz visu nokārtoja, nomierināja zēnus. Kad zēni izauga, mans vectēvs Jānis Poļaks apprecējās ar manu vecmammu un pēc dažiem gadiem Jūlija Poļaka kļuva par vecmāmiņu. Tētis man stāstīja, ka pavadīt laiku ar vecmammu bija neaizmirstami jauki. Tētis un viņa brālis kopā ar vecmammu spēlēja paslēpes, ķerenes un citas interesantas spēles. Tad pēc 24 gadiem piedzimu es.

Tagad Jūlija Poļaka ir mamma, divreiz vecmamma un vecvecmāmiņa četriem mazmazbērniem. Pašlaik Jūlijai ir dēls Jānis, mazdēli Edgars un Andris, mazmazbērni Jana, Ilmārs, Daniela, Milana. Bērnus, mazbērnus un mazmazbērnus Jūlija Poļaka audzināja un arī tagad audzina ar padomiem un interesantajiem pagātnes stāstiem, audzina par krietniem cilvēkiem.

Jūlija Poļaka ir visu mūžu godīgi strādājusi, izaudzinājusi labus dēlus, nav daudz žēlojusies par grūto likteni. Arī tagad viņa ir vēl izturīga un cīnās par savu veselību. Kad es jautāju mīļajai vecvecmāmiņai, kā viņa dzīvoja, viņa atbild, ka dzīvoja, godīgi strādāja un no sirds mīlēja savus bērnus. Manuprāt, viņa ir ļoti labsirdīga un mīl tos, kuri ir viņai blakus. Es uzskatu, ka Jūlija Poļaka ir Dagdas novada lepnums – viņas garais, bagātais, grūtais mūžs ir veltīts Dagdas novadam.

Dagdas vidusskola6.b klase

Jana Poļaka

Skolotāja: Leonora Brence

Jeļena Slapiņa

Katrs cilvēks ar godprātīgu, apzinīgu darbu ir noderīgs savai valstij, savai pilsētai. Savā ģimenē dzirdu, ka visos laikos skolotāja profesija bija visvairāk godātā un tajā pašā laikā visgrūtākā. Skolotāji ar godu un cieņu pilda savus pienākumus. Skolotājs ir ne tikai cilvēks, kurš māca, bet arī saprot savus skolēnus, rūpējas par viņiem skolā, tāpēc daudzi jo daudzi skolotāji varētu būt Dagdas novada lepnums.

Es uzskatu, ka Dagdas novada lepnums ir arī pirmsskolas skolotāja Jeļena Slapiņa - mana māmiņa. Šī gada 5.oktobrī Jeļena Slapiņa ieguva titulu "Gada skolotāja 2014." Jeļena nav speciāli centusies iegūt šo titulu. Viņa vienkārši godprātīgi veic savu darbu un visas savas zināšanas velta pirmsskolniekiem - Dagdas novada nākotnes cilvēkiem.

Jeļena Slapiņa apguva skolotājas profesiju Daugavpils Universitātē piecus gadus, bet, kad sāka strādāt par pirmsskolas skolotāju, mācījās vēl, lai iegūtu pirmsskolas skolotājas diplomu. Katru gadu viņa apmeklē seminārus, kursus, iesaistījās projektā un ieguva 3.pakāpi. Kad es jautāju māmiņai, par ko viņa gribēja kļūt bērnībā, viņa neaizdomājoties atbildēja: "Par skolotāju." Jeļenas sapņi piepildījās. Un nu šai profesijā nostrādāti jau 22 gadi.

Pēc universitātes beigšanas Jeļena desmit gadus strādāja Dagdas arodvidusskolā, kur mācīja audzēkņiem latviešu valodu un literatūru. Kad 2000.gadā tika atvērta jauna pirmsskolas iestāde „Saulīte”, viņa sāka strādāt par pirmsskolas skolotāju. Jeļena atceras, ka pirmo gadu bija grūti pēc piecpadsmitgadīgiem audzēkņiem mācīt piecgadīgos un sešgadīgos bērnus.

Arī es mācījos pie Jeļenas Slapiņas sagatavošanas grupā un redzēju, ar kādu mīlestību viņa mums mācīja pirmos burtus un ciparus, mācīja salikt burtus zilbītēs un vārdos. Sirsnīgā audzinātāja Jeļena gatavoja mūs skolas dzīvei. Bet cik viņa ir priecīga, kad bērni ir iemācījušies skaitīt, risināt piemērus un lasīt! Tas ir viņas apzinīgā, centīgā darba rezultāts. Lai bērni labāk apgūtu latviešu valodu, audzinātāja iestudē dažādas ludiņas: „Trīs sivēni”, „Namiņš”, „Rācenis” un citas. Strādājot bērnudārzā, Jeļena piedalās dažādos pasākumos un tad jāklūst par aktrisi – viņa jau iejutās dažādās lomās: tādās kā Sniega karaliene, Pepija Garzeķe, Karlsons, Nezinītis un citās.

Jeļenai ir labi attīstīta humora izjūta, viņa ir labsirdīga un atsaucīga, to augstu novērtē darbabiedri, tas nomierina satrauktos vecākus un atraisa smaīdu bērnu sejās. Viņai vienmēr labs garastāvoklis. Es redzu, ka māmiņa pārnāk no darba nogurusi, tomēr vienmēr atrod laiku pārbaudīt manus mājas darbus, parunāt ar mani par skolas dzīvi un vienkārši samīļot. Pateicoties māmiņas rūpēm par mani, par manu vecāko māsu Ingu, par tēti, mums arī sokas visi darbiņi, un ikdiena ir gaiša un mierīga. Visvairāk Jeļenai patīk gatavot dažādus ēdienus un ceļot. Mēs apceļojām gandrīz visas Eiropas valstis – tas ļoti paplašina manu redzesloku.

Pirmsskolas skolotājas darbs ir ļoti grūts, jo jābūt atbildīgai par to, kā bērni sagatavosies skolai. Jāmīl bērni un jāprot tos organizēt darbam. Jeļenai Slapiņai tas izdodas. Pats galvenais ir tas, ka cilvēks strādā tur, kur viņam patīk, jo ar mīlestību darīts darbs nes labumu gan pašam darītājam, gan citiem cilvēkiem. Es lepojos ar savu māmiņu, priecājos par viņas sasniegumiem un uzskatu, ka viņa ir Dagdas novada lepnums.

Linda Slapiņa

5.b klase

Dagdas vidusskola

Skolotāja: Leonora Brence

Skolotāja Lidija Kartenko

Es gribu Jūs iepazīt ar kādu patiešām jauku skolotāju. Tā ir mana pirmā klases audzinātāja Lidija Kartenko. Skolotāja Lidija strādā Dagdas vidusskolā nu jau 28 gadus. Viņa māca sākumskolas bērnus. Skolotāja ar bērniem piedalās dažādos konkursos, piemēram, zīmējumu un eseju konkursos, izteiksmīgas runas konkursos. Jau 2 gadus viņas vadībā daudzi no mums rakstīja mazos pētnieciskos darbus. Ik gadus skolotāja mūs motivēja piedalīties arī olimpiādēs. Pateicoties Lidijas milzīgajai neatlaidībai, mēs vienmēr ieguvām godalgotas vietas ne vien skolas, bet arī novada, reģiona un pat valsts mērogā.

Mana pirmā skolotāja ir ļoti atbildīgs cilvēks, tāpēc bieži vien organizē un vada arī skolas pasākumus.

Skolotāja ir ļoti laba, labsirdīga, sirsnīga, izpalīdzīga un godīga.

Kā ikvienam cilvēkam, arī Lidijai Kartenko ir savi vaļasprieki. Viņai patīk lasīt grāmatas, strādāt savā mājas dārziņā, dejot. Ejot vasarā gar viņas māju, nav iespējams sajūsmā neiesaukties – cik brīnišķīgi!

Bieži vien svētku pasākumos mēs varam redzēt, cik cēli un skaisti dejo mūsu vecmāmiņas. Tā ir Dagdas senioru deju kopa "Ezeriņi", un tās vadītāja ir skolotāja Lidija, kura ar neizsīkstošu enerģiju mums pierāda, cik daudz cilvēks var izdarīt. Viņas vadībā kolektīvs ir apceļojis ar koncertiem visu Latviju.

Skola var lepoties ar tādu skolotāju. Man liekas, ka viņa ir pati labākā un skaistākā skolotāja. Skolotāja Lidija Kartenko ir Dagdas novada lepnums.

Dagdas vidusskolas
5.a klases skolniece
Aleksandra Morozova
Sk. Ilze Tukiša

Mūsu pagasta lepnums

Katrs no mums ar kaut ko lepojas. Mēs lepojamies ar vecākiem, vecvecākiem, onkuļiem, tantēm, skolotājiem, ar visiem tiem, kuri mūsu sirdij ir mīli un dārgi. Lepojamies ar dzimteni, pilsētu, pagastu. Vēlos visiem pastāstīt par savu pagastu un tā vadītāju Aivaru Trūli.

A.Trūlis ir Dagdas novada iedzīvotājs. Mācījies Dagdas vidusskolā, pabeidzis augstskolu. Daudzus gadus viņš strādāja policijā. 2011.gadā atnāca strādāt uz Konstantīnovas pagastu.

Mūsu pagasta apkārtnē bija diezgan bēdīgs skats. Diemžēl tas nebija sakoptākais pagasts novadā. A.Trūlis sāka darboties ar lielu sparū. Centrā, kur es dzīvoju, bija divas sagruvušas daudzstāvu mājas. Tās tika novāktas, tur viss ir sakopts un ir uzstādīti soliņi. Pateicoties A.Trūlim, mums pagastā ir uzbūvēts volejbola laukums. Es bieži ar draugiem tur spēlēju volejbolu.

Daudz kas tiek darīts arī tautas namā. Tika nopirkta audio - aparatūra, tērpi. Tautas namā ir vairāki deju kolektīvi, vienā no tiem piedalos es. Dejojam līnijdejas un tautas dejas. Dejas man nāk pie sirds. Tika izremontētas telpas mūsu bibliotēkā. Tur iegādāti jauni grāmatu plaukti. Vēl mums ir uzstādīts ielu apgaismojums. Vakarā, kad izeju pastaigāties, jutos kā pilsētā.

Visus padarītos darbus nemaz nevar nosaukt, bet svarīgākais ir tas, ka labie pamati ir ielikti tieši manā pagastā. Katru gadu pagasts paliek skaistāks, pateicoties A. Trūlim. Vēlos, lai mans pagasts kļūtu par visskaistāko un sakoptāko Latvijā! Paldies Jums, Aivar! Lai pietiek spēka, spara un jaunu ideju!

Mēs lepojamies ar Jums!

Dagdas vidusskolas
5.a klases skolniece
Lidija Geka
Sk.Ilze Tukiša

Mans lepnums – mana māmiņa.

Par novada un Dagdas lepnumu es uzskatu savu mammu, par kuru gribu pastāstīt. Viņu sauc Snežana Mizāne.

Mamma ir dzimusi, augusi un arī tagad dzīvo Dagdā. Manai mammai ir vīrs, mans tētis, un divi bērni - es un mans brālis. Mēs visi ļoti mīlam un cienām māmiņu.

Mana mamma strādā Dagdas VSPC par vecāko medmāsu. Viņai šis darbs ļoti patīk. Šajā darbā mamma jau nostrādāja 21 gadu. Kabinetā mamma strādā kopā ar ķirurgu, bet dažreiz arī ar citiem ārstiem. Viņa daudziem cilvēkiem ir palīdzējusi gan ar labu padomu, gan ar siltu smaidu.

Māmiņai patīk gatavot ēst. Viņa ļoti garšīgi gatavo dažādus ēdienus.

Esmu priecīga, ka mūsu ģimene visu dara kopā. Mēs kopā braucam uz visādām pilsētām, kopā pastaigājamies un atpūšamies. Un tieši māmiņa ir tā, kas mūs visus apvieno.

Māmiņa ir skaista, gudra, labsirdīga un jautra. Es par to ļoti priecājos. Ja man vai brālim, tētim kaut kas nesanāk, mamma vienmēr ir gatava palīdzēt un atbalstīt.

Es lepojos ar savu mammu, jo viņa ilgu gadu veltīja savam darbam. Viņa patiešām ir laba medmāsa, kuru mīl cilvēki, laba sieva un vislabākā mamma pasaulē.

Es mīlu un lepojos ar Tevi, māmiņ!

Dagdas vidusskolas
5. a klases skolniece
Kristīne Sudraba
Sk. Ilze Tukiša

Mans lepnums - mans tētis

Dagdā ir daudz skaistu vietu, ezeru un pļavu. Dagda var lepoties ar savu dabu. Bet Dagda var lepoties arī ar labiem cilvēkiem. Kāds ir labs cilvēks? Tas ir tāds, kas vienmēr palīdz, vienmēr pasmaida tev un sasveicinās. Es domāju, ka mans tētis ir tāds, tāpēc šo eseju veltīšu viņam.

Manu tēti sauc Alģirds Šāltis. Viņš ir dzimis 1977. gada 10. aprīlī. Bērnība viņam bija laba. Viņš spēlējās ar draugiem, cēla kokā mājiņas un veica eksperimentus. Skolā viņš mācījās labi. Īpaši

viņam veicās matemātikā. Bērnībā tētim patika skatīties filmas par Kapteini Grantu, Robinu Hudu un Dārgumu salu. Tas iedvesmoja viņu būvēt paštaisītus lokus, arbaletus un pētīt mehānismus. Mans tētis ir arī labs makšķernieks.

10 gadu vecumā mans vectēvs tētim iemācīja vadīt mašīnu, tāpēc viņš ir ļoti prasmīgs šajā amatā. Tētis daudz reizi ir ieguvis 1. vietu automašīnu vadīšanas sacensībās. Vēl tētis prot labi šaut un var no 15 metru attāluma trāpīt pudeles korķī.

Sākumā tētis strādāja par auto vadītāju, pēc tam kopā ar mammu veikalā. Nākamā tēta darbavieta bija Dagdas komunālā saimniecība, kur viņš strādā jau 8 gadus. Tur strādājot, daudzām Dagdas mājām ir veicis remontus kāpņutelpās un tīrījis ziemā sniegu no jumtiem.

Tētis no bērnības ir labs celtnieks. Viņš Dagdas iedzīvotājiem ir taisījis remontdarbus, saremontējis jumtu vai palīdzējis salabot kādu elektroierīci. Tēti ļoti ciena, jo viņš ir visiem pazīstams kā labs cilvēks, kā prasmīgs darbarūķis.

Vasarā tētim gandrīz nav laika atpūtai, jo viņš strādā 2 darbos. Viņš palīdz visiem mūsu kaimiņiem, tāpēc tēti ievēlēja par mājas vecāko. Viņš daudz ko izdarījis cilvēku labā. Tētis mūsu vasarnīcā ir uzcēlis 2 stāvu mājiņu, šķūni, šūpoles, pirti un mazas laiviņas.

Mans tētis ir ne tikai labs strādnieks, bet arī labākais tētis pasaulē. Kopā ar tēti es makšķerēju. No viņa es mācos, kā pareizi šaut, vadīt mašīnu un labi strādāt. Es domāju, ka tētis ar savu darbu un izdarīto Dagdas labā ir nopelnījis būt par Dagdas lepnumu. Es lepojos ar tevi, tēt.

Dagdas vidusskolas
5.a klases skolnieks
Nikita Šāltis

Mans lepnums.

Ir pagājusi vēl viena notikumiem un piedzīvojumiem bagāta vasara. Pēc tradīcijas katru rudeni notiek konkurss un tiek izvirzīti kandidāti titula „Dagdas novada lepnums - 2014” piešķiršanai. Arī es šogad esmu nolēmis izvirzīt šajā nominācijā savu kandidātu – spēcīgu sievieti, gādīgu māti, uzņēmēju, IK „Modes” īpašnieci Ritu Indrāni.

Vēlos pastāstīt par savu māmiņu. Rita Indrāne ir dzimusi 1968. gadā Ezernieku pagastā sovhoza strādnieku ģimenē. Jau no mazām dienām viņā tika ieaudzināts darba tikums un mīlestība pret visu skaisto. Ritas tēvs, pēc izglītības celtnieks, bija tuvā un tālā apkārtnē pazīstams koktēlnieks, kurš mācēja saskatīt koka zaros, stumbros un vienkārši klučos ko īpašu, kas ļāva no tiem izveidot dažādas figūras, dekoratīvus elementus vai saimniecībā noderīgas lietas. Vēl šodien daudzās mājās ir sastopami viņa darinātie svečturi, stārķu figūriņas, dažāda izmēra virpotās tautiskās koka saktas. Skolas gados Rita ilgi nevarēja izvēlēties nākamo profesiju. Viņai ļoti patika ziedi un dārzkopība, bet nebija vienaldzīga arī pedagoga profesija. Pēc Ezernieku vidusskolas pabeigšanas 1986. gadā viņa tomēr izlēma priekšroku dot ziediem un iestājās Bulduru dārzkopības tehnikuma Daiļdārzniecības nodaļā. Taču liktenis bija izlēmis citādi. Smaga slimība atņēma ģimenei apgādnieku – tēvu un Rita bija spiesta pamest studijas un uzsākt darba gaitas, lai atbalstītu ģimeni kurā auga jaunākā māsa. Lai atrastos tuvāk mājām, viņa 1987. gadā iestājās darbā Sadzīves pakalpojumu kombināta Dagdas šūšanas darbnīcā par šuvējas mācekli. Ar viņai piemītošo pamatīgumu un nopietnu pieeju jebkuram darbam Rita dažu gadu laikā paralēli darbam izmācījās par profesionālu šuvēju, ieguva sieviešu apģērba modelētājas – piegriezējas augsto kvalifikāciju. Pēc Sadzīves pakalpojumu kombināta likvidācijas kopā ar dažām kolēģēm viņa nodibināja šūšanas kooperatīvu un turpināja strādāt. Pasūtījumu trūkuma dēļ kooperatīva darbs kļuva nerentabls un Ritai kādu laiku nācās strādāt dažādus gadījuma darbus, līdz 2008. gadā viņa reģistrēja savu uzņēmumu – individuālais komersants „Modes” un atkal sāka profesionāli nodarboties ar šūšanu.

Šodien uzņēmums IK „Modes” ir pazīstams visā pilsētā un tuvējos pagastos, tur iespējams gan uzšūt pēc pasūtījuma jaunu, modernu sieviešu tērpu, gan saremontēt lietotu apģērbu. Rita labprāt arī sniedz konsultācijas klientēm, kas vēlas pašas uzšūt sev tērpus, palīdz izvēlēties piegriezumu, stilu un aksesuārus. Viņas īpašumā ir sakrāta milzīga kolekcija ar dažādu valstu modes žurnāliem, piegriežņu paraugiem un cita veida materiāliem.

Neskatoties uz aizņemtību darbā un ģimenē, Rita nav aizmirsusi savu jaunības mīlestību uz ziediem. Viņas dārzā visu vasaru zied visdažādākās puķes, taču īpaši mīļas ir dālijas, kuras viņa ir sakrājusi vairāk nekā 100 šķirnes, jo katru gadu kolekcija tiek papildināta ar jaunām šķirnēm.

Rita Indrāne ar savu paraugu ir pierādījusi - ja radošs cilvēks ar augstu atbildības sajūtu uzsāk kādu darbu, tas noteikti labi sokas un nes augļus. Ja cilvēks visu laiku veido skaistas lietas, pastāvīgi atrodas starp tām, arī pats kļūst iekšēji bagātāks un padara skaistāku savu tuvāko apkārtni un līdzcilvēkus.

Es uzskatu, ka Rita Indrāne ar savu paraugu ir pierādījusi, ka arī Latgalē ar nopietnu pieeju un gribasspēku ir iespējams organizēt savu dzīvi tā, lai nebūtu jāčīkst par valsts atbalsta trūkumu, mazajiem sociālajiem pabalstiem un darbavietu neesamību, un ir godam pelnījusi atrasties starp titula „Dagdas novada lepnums 2014” kandidātiem.

Dagdas vidusskolas
5.a klases skolnieks
Raimonds Indrāns
Sk. Ilze Tukiša

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

Juris Viļums - Saeimas deputāts

Katrā novadā ir tādi cilvēki, kuri strādā sabiedrībai, ziedo naudu labdarībai, mēģina izveidot labāku pasauli. Daudzi no tiem guvuši sasniegumus savā profesijā un sapratīgi, godprātīgi pilda savus pienākumus. Citi nodarbojas ar sabiedrisko darbību un organizē koncertus, dažādus pasākumus, talkas un jauniešu biedrības. Viens no tādiem cilvēkiem ir Juris Viļums - Saeimas deputāts, kurš ir dzimis Ezerniekos. Un viņš arī tagad neaizmirst par šo ciematu, kur ir dzimis un audzis. Viņš ir cienīgs būt par Dagdas novada lepnumu, jo ir daudz darījis novada un valsts mērogā. Un es gribētu akcentēt trīs lietas viņa dzīvē: izglītība, ceļš līdz Saeimai un sabiedriskā darbība.

Juris Viļums 2000. gadā pabeidza Ezernieku vidusskolu un jau 2004. gadā Jelgavas Lauksaimniecības universitātē ieguva bakalaura grādu ekonomikā. 2007. gadā ieguva sociālo zinātņu maģistra grādu vadības zinībās Latvijas Universitātē. Kā redzams, viņš ir veltījis ļoti daudz laika izglītībai, lai attīstītu savu domāšanu un prātu. Lai kļūtu par politiķi, ir jāiegūst ne tikai augstākā izglītība, bet arī jābūt komunikablam, vajadzīga iniciatīva, radošas idejas un prasme runāt publikas priekšā. Lai kļūtu par politiķi, nemitīgi jāpilnveidojas, un tas nav tik viegli, kā var likties.

Jura ceļš līdz Saeimai sākās jau sen, studiju gados, kad bija LLU laikraksta „Plēsums” žurnālists. Viņš izmēģināja savas spējas dažādās jomās: bija Daugavpils Universitātes zinātņu daļas vadītāja palīgs, studiju priekšmeta „Reģionālā ekonomika” pasniedzējs un arī strādāja Dagdas novada pašvaldībā. Savu politisko karjeru J. Viļums sāka 2006. gadā, kad kandidēja 9. Saeimas vēlēšanās no partijas „Jaunie demokrāti”, bet diemžēl netika ievēlēts. Vēlāk, 2009. gadā, tika ievēlēts Dagdas novada domē, un tur viņš strādāja par sabiedrisko attiecību un komunikāciju nodaļas vadītāju. 2011. gadā iestājās Zatlera Reformu partijā un tika ievēlēts 11. Saeimā. Un šis garais ceļš līdz Saeimai prasīja daudz pacietības, jo bija jāpārvar grūtības un pārbaudījumi. Šogad viņš atkārtoti guvis vēlētāju atbalstu un ievēlēts arī 12. Saeimā.

Juris Viļums ir darījis daudz laba sabiedrībai, popularizējis latgaliešu valodu un organizējis dažādus pasākumus. Viņš ir projekta „ Muzykys Skrytuļs ” organizators un līdzautors, interneta portāla *lakuga.lv* līdzautors un galvenais reaktors, kā arī latgaliešu mūzikas koncertturnejas „ Made in Latgola ” autors un organizators. Kopā ar domubiedriem ir iniciators "Boņuka" balvas iedibināšanai, šī balva mudina saglabāt latgaliešu valodu, kultūru, tradīcijas. Pēc rakstura Juris ir mierīgs, nosvērts, apdomīgs un izpalīdzīgs, viņš ir cilvēks, kurš grib nest labo pasaulei. Gandrīz katru nedēļu viņš atbrauc uz Ezerniekiem pie savas māmuļas, un viņi kopīgi iet uz baznīcu. Un pat tad, kad Juris ir kļuvis deputāts, viņš neaizmirst par savu dzimto novadu. Attieksmēs ar novadniekiem viņš ir vienkāršs, sirsnīgs, atvērts un pretimnākošs.

Juris ir cienīgs kļūt par Dagdas novada lepnumu, jo viņš ar savām idejām un pārliecību ir sekmējis Latgales atpazīstamību, popularizējis latgaliešu valodu. Savas dzīves laikā viņš ir daudz mācījies, lai iegūtu labas zināšanas . Viss, ko viņš ir darījis, prasīja daudz pūļu, centības un laika, un es domāju, ka Juris Viļums ir cilvēks, ar kuru lepojas Dagdas novads.

Ezernieku vidusskolas
11.klases skolnieks
Ainārs Andžāns

Skolotāja

Katra septembra pirmajā skolas dienā, kad bērni nāk ar kupliem asteru un dāliju pušķiem, ar smaidu sejā mūs sagaida skolotāji jeb otrie mūsu vecāki. Skolotāja ikdiena ir bagāta ar pozitīvām emocijām un bērnu uzticību. Es varu lepoties ar Ezernieku vidusskolas skolotāju un direktora vietnieci audzināšanas darbā Diānu Ķiseļovu. Diāna Ķiseļova ir ne tikai pašpārvaldes un lietišķās mākslas pulciņa vadītāja, bet arī skolotāja, kura vienmēr atbalsta skolēnu iniciatīvas. Skolotājas Diānas vaļasprieks ir rokdarbi, tas liecina, ka viņa ir ļoti radoša un mēģina iemācīt to saviem audzēkņiem.

Katrā skolā darbojas pašpārvalde. Vadīt pašpārvaldi nav tik viegli, kā šķiet no pirmā skata. Skolotāja velta daudz brīvā laika, lai izdomātu, kā padarīt skolas dzīvi un telpas krāšņākas. Pašpārvaldi var salīdzināt ar bišu stropu, kurā vienmēr notiek debates, un tieši vadītāja palīdz nonākt pie secinājuma. Palīdz pašpārvaldes dalībniekiem organizēt pasākumus skolā, iesaka un pamāca, kas būtu jāmaina, lai viss izdotos. Lai vadītu pašpārvaldi, ir jābūt atbildīgam, ieinteresētam savā darbā, varu apgalvot, ka skolotāja ir tieši tāda un dara visu, ko vien var.

Skolotāja Ķiseļova pasniedz mājturību un tehnoloģijas pamatskolas klasēs, bet neatsakās sagatavot arī vidusskolēnus valsts atklātajai olimpiādei mājsaimniecībā. Es, Ludmila Kuzņecova, jau trešo gadu rakstu pētījumus mājsaimniecības tēmās, un man tas šķiet ļoti interesanti. Skolotāja atbalsta manas iniciatīvas, dod padomus un ieteikumus, kā pilnveidot darbu, lai gūtu panākumus, un tie ir trešā vieta 1. atklātajā valsts mājsaimniecības olimpiādē „Ilgspējība ikdienā” un Atzinība 2. atklātajā valsts mājsaimniecības olimpiādē „Tradicionālās kultūras mantojums”. Arī jaunāko klašu skolēnus D. Ķiseļova motivē piedalīties olimpiādēs, viņa palīdz sagatavoties tā, lai skolēni iegūtu godalgotās vietas. Skolotāja Diāna ir teikusi: „Jūs paši varat uzlabot savu darbu, vienkārši jāaplūko tas kā svešs un jāatrod tajā trūkumi, jo cita darbā nepilnības ir atrast vieglāk.” Viņa spēj atrast katram skolēnam individuālo pieeju. Lai skolēniem būtu augsti sasniegumi, ir jābūt zināšanām un skolotājam jāatrod vārdi, kuri noskaņos un palīdzēs koncentrēties, veicot darbu, to arī dara Diāna Ķiseļova.

Vairāki skolēni (aptuveni piecpadsmit) aktīvi darbojas lietišķās mākslas pulcīnā, kuru vada skolotāja Diāna. Viņa vienmēr izmēģina un tad iemāca arvien jaunas tehnikas, tādā veidā mudina skolēnus lietderīgi pavadīt savu brīvo laiku, attīstīt un pilnveidot savas prasmes. Ieinteresēt mūsdienu

pusaudžus ir ļoti grūti, taču viņa spēj to izdarīt. Es arī, būdama sestās klases skolniece, pirmo reizi pamēģināju tamborēt sedziņas, un līdz pat šai dienai es nodarbojos ar to, jo tas ir ne tikai vaļasprieks, bet arī ienākumu avots. Vairākas tehnikas ir ļoti jaunas, kuras nav apgūtas studiju laikā, skolotāja patstāvīgi apgūst un iemāca tās skolēniem, kuri veido rotaslietas un aksesuārus, kas būs ekskluzīvi. Diāna Ķiseļova prot mudināt skolēnus radoši darboties, ieinteresēt tos un veidot interesantus darbus konkursiem.

Kāda būs nākamā paaudze, ir atkarīgs tikai no vecākiem un skolotājiem. Skolotāja Diāna Ķiseļova ir spilgts savas profesijas pārstāvis. Viņa paspēj vadīt pašpārvaldi, sagatavot skolēnus olimpiādēm un konkursiem, iemāca veidot mākslas darbus no vecām, nevajadzīgām lietām. Viņa uzsmaida, iesaka un dod padomu, ja tas ir vajadzīgs. Labs skolotājs ir tas, kura vārdi sakrīt ar darbiem.

Ezernieku vidusskolas

12.klases skolniece

Ludmila Kuzņecova

Ezernieku vidusskolas direktors Aleksandrs Gžibovskis

Manā skatījumā, mana novada lepnums ir Ezernieku vidusskolas direktors Aleksandrs Gžibovskis, jo viņš ir labs skolotājs, izcils direktors, kā arī deputāts Dagdas novada domē.

Aleksandrs Gžibovskis ir izcils fizikas skolotājs, lai arī fizika kā priekšmets nav viegls, tomēr viņš saprotami paskaidro mācību vielu, dažkārt, paskaidrojot fizikas likumus, uzdevumu risināšanas gaitu, izmanto savu humora izjūtu. Labākos skolēnus, kuri piedalās fizikas olimpiādē, pirms olimpiādes rūpīgi sagatavo konsultācijās. No savas pieredzes varu pateikt, ka konsultācijā ir paskaidrojis visu nodaļu. Vienā konsultācijā sapratu šo nodaļu labāk, nekā veselu mēnesi mācoties stundās. Tāpat viņš mūsu skolas absolventus ļoti rūpīgi gatavoja eksāmenam. Apkopojot šos faktus, es varu teikt, ka viņš ir labs skolotājs un arī izcils direktors.

Kā direktors Aleksandrs Gžibovskis ir stingrs, nopietns un kārtīgs cilvēks. Viņš rūpējas par mūsu skolu, par kārtību skolā. Katru mācību gadu mūsu skolā ir kaut kas jauns. Dažreiz jauns interjers visā skolā, dažkārt kādā klasē ir uztaisīts pilnīgs remonts. Šogad taisa remontu mūsu skolas zālē. Skolas direktors veido skolas autobusu kustības grafiku, lai tos skolēnus, kuri nedzīvo Ezerniekos, atvestu laicīgi uz skolu un aizvestu uz mājām. No savas pieredzes atceros, kad vienu gadu bija liels sals ziemā, Viņš vienkārši izlēma, ka pirmā stundu jāsāk desmitos dienā, lai neciestu skolēnu veselība un netiktu pārtraukts mācību process. Es uzskatu, ka tā bija labāk, nekā sēdēt mājās, bezvērtīgi tērējot laiku. Pateicoties direktoram, mūsu skolā notiek dažādi ārpusstundu pasākumi, kuros ir interesanti piedalīties. Apkopojot šos faktus, varu teikt, ka mūsu direktors rūpīgi pilda savus pienākumus un arī paspēj izpildīt deputāta pienākumus.

Pats galvenais arguments, kāpēc es uzskatu mūsu direktoru par Dagdas novada lepnumu, ir fakts, ka viņš ir Dagdas novada domes deputāts. Viņš pieliek roku mūsu novada attīstībā, projektu īstenošanā, pasākumu veidošanā novada mērogā. Un man kā Dagdas novada iedzīvotājam ir prieks, ka mūsu novads plaukst un pamazām attīstās, pateicoties šādiem cilvēkiem kā mūsu direktors.

Apkopojot visus apgalvojumus, varu secināt, ka mūsu direktors ir pelnījis uzvaru konkursā „Dagdas novada lepnums 2014”.

Ezernieku vidusskolas
12. klases skolnieks
Deniss Pobjaržans

Zinaida Silineviča

Mūsu novadā dzīvo daudz sieviešu, kuras var lepoties ar aktīvi nodzīvotiem gadiem, izaudzīnātiem bērniem. Viena no tādām ir Svairiņu pagasta iedzīvotāja Zinaida Silineviča. Viņa viņas dzīve saistīta ar tagadējo Dagdas novadu. Dzimusi 1949. gadā Andzeļu pagastā, pabeigusi Ežezera pamatskolu, pēc tam – Ezernieku vidusskolu, iestājās Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas Veterinārijas fakultātē. 1973. gadā kā diplomēta veterinārārste Zinaida speciālistu sadalē izvēlējās braukt darbā uz dzimto Krāslavas rajonu, kaut bija piedāvājums turpināt zinātnisko darbu par cūku gripas vīrusu, ko bija iesākusi studiju laikā. Viņa 1973. gada septembrī kļuva par savhoza „Vashod” galveno veterinārārsti. Darba bija daudz, bet galvenais – nenormēta darba diena. Bet viņa savu darbu veica ar lielu atbildības sajūtu, jo profesija viņai patika. Pēc diviem gadiem viņa nodibināja ģimeni. Dzima bērni, rūpju bija daudz vairāk, arī atbildības. Nostrādājusi 12 gadus par vetārsti, Zinaida, pāriet darbā uz Labiešu pamatskolu par skolotāju, jo saprot, ka pašas bērni darba dēļ paliek novārtā. Skolā tobrīd nebija sporta skolotāja, šo darbu uzņēmās pildīt Zinaida. Atkal bija jāapgūst jaunas prasmes un iemaņas, bet viņai arvien bija aktīva, radoša pieeja saviem pienākumiem. Turpmākos 25 gadus strādājot skolā, ir bijusi gan sporta, vizuālās mākslas, mājturības, gan sākumskolas skolotāja. Bet pēdējos 7 gadus strādāja par skolotāju sešgadīgo pirmskolas sagatavošanas grupā. Tieši šis darbs prasīja visvairāk rūpju, jo grupu parasti veidoja bērniņi, kuriem latviešu valoda bija sveša, bet pirmajā klasē bija jāatnāk mācīties spējīgiem valsts valodā skolēniem. Jāsaka, ka daudzi viņas bijušie audzēkņi ar labām sekmēm priecē Ezernieku vidusskolas skolotājus. Šai drosmīgajai sievietei 40 gadu vecumā dzima ceturtais bērns. Nu jau ģimenē auga divas meitas un divi dēli. Abi ar vīru Vladimīru daudz strādāja, arī bērni tika audzināti darbā. Tagad viņu lepnums ir nu jau četri mazbērni. Bērni ir izskoloti: diviem no tiem ir augstākā izglītība, diviem – vidējā speciālā. Bērni savukārt rūpējas par mammu un tēti un ir ļoti draudzīgi un izpalīdzīgi. Tā viņi ir audzināti. 2009. gadā slēdza Labiešu skolu, līdz ar to Zinaida beidza savas darba gaitas. Tagad viņa ir pensionāre, daudz lasa, ir liela rokdarbniece, dāvā savu sirds siltumu mazbērniem. Ar apzinīgu darbu viņa ir pelnījusi būt Dagdas novada lepnums.

Ezernieku vidusskolas
8. klases skolniece
Adriana Anufrijeva

Tētis

Latvijā ir daudz labestīgu, sirsnīgu, izpalīdzīgu, atsaucīgu un laipnu cilvēku. Arī mūsu novadā ir tādi, kas labi dara darbu, ar kuriem var lepoties.

Viens no tādiem cilvēkiem ir mans tētis Jevgēnijs Igaunis. Tētis ir dzimis 1971. gada

29. septembrī daudz bērnu ģimenē. Viņam ir divi vecāki brāļi. Pabeidza Ezernieku vidusskolu, turpināja mācīties Latvijas Sporta akadēmijā. 17 gadus strādāja par sporta skolotāju Upmalas pamatskolā. Skolā bija vajadzīgs angļu valodas skolotājs. Viņš iestājās Liepājas Pedagoģiskajā akadēmijā un mācīja svešvalodu. Tagad māca bērniem angļu valodu Andzeļu pamatskolā. Sports viņam vienmēr bijis tuvs, tāpēc trīs reizes nedēļā strādā Svairiņu sporta zālē. Tētis labprāt ar jauniešiem spēlē gan volejbolu, gan galda tenisu, gan futbolu. Jau vairākus gadus strādā ar dāņiem par tulku.

Kaut tētis ir aizņemts, viņš vienmēr atrod laiku ģimenei un vaļaspriekam. Viņš labprāt iet medībās, gan makšķerē, gan sēņo. Man patīk pavadīt laiku ar tēvu. Mēs nodarbojamies ar sportu, kopā skatāmies sacensības, bet atbalstām dažādas komandas. Ja es nesaprotu mājas darbus, viņš vienmēr palīdz. Tētis ir talantīgs cilvēks, jo viņš labi dzied un prot spēlēt ģitāru. Ziemā mēs bieži braucam uz slidotavu vai slēpojam mūsu pagastā. Mūsu ģimenei ir tāda tradīcija, ka katru vasaru mēs ejam pārgājienā pie ezera un kopā ar draugiem atpūšamies.

Es lepojos ar savu tēti, jo viņš daudzus gadus strādā par skolotāju. Darbs ir grūts un atbildīgs.

Ezernieku vidusskolas
8.klases skolniece
Agneta Igaune

Tētis Viktors Pundurs

Mūsu Dagdas novadā dzīvo ļoti aktīvi un izpalīdzīgi cilvēki. Šoreiz par novada lepnumu es izvēlējos savu tēvu, jo, manuprāt, viņš ir daudz paveicis ne tikai savā ciematā, bet arī valstī.

Manu tēti sauc Viktors Pundurs. Viņš ir Latvijas valsts robežsargs. Es viņu uzskatu par īstu valsts patriotu, jo gandrīz pusi sava mūža aizstāvēja savu valsti un tautu. Robežsardzē tēvs ir nostrādājis jau divdesmit vienu gadu.

Pats viņš uzskata, ka tas nav grūts darbs, jo patīk. Viņam patīk rūpēties par cilvēkiem, jo uzskata, ka jābūt izpalīdzīgiem un labestīgiem.

Savā dienesta laikā tētis ir pieredzējis ļoti daudz un ne vienmēr šī pieredze bija patīkama, jo strādāt par robežsardu nav viegli. Sastopas ar noziedzniekiem un robežas pārkāpējiem. Viņš ir gandarīts, ja noķer kādu likuma pārkāpēju, jo uzskata, ka valstī ir jābūt kārtībai. Sarūgtina, ka ar katru gadu pārkāpēju, vismaz mūsu novadā, kļūst aizvien vairāk un vairāk. Tēvam nākas ārkārtējos gadījumos doties uz darbu arī brīvdienās.

Par labu darbus tētis ir apbalvots vairāk nekā četrdesmit reizes. Mājās uz rakstāmgalda novietotas visas tēva pateicības, atzinības un goda raksti par pašaizliedzīgu deīnēsta pienākumu pildīšanu un augstu personīgo militāro disciplīnu.

Daudz laika tētis ir kopā ar ģimeni. Vasarā ceļojam pa Latviju. Ziemā braucam makšķerēt un slēpot.

Es lepojos ar savu tēvu un uzskatu, ka vajag vairāk tādus cilvēkus. Nav svarīgi, vai tu esi robežsargs vai pārdevējs, svarīgi tas, cik labi un apzinīgi strādā.

Ezernieku vidusskolas
10. klases skolnieks
Alvis Pundurs

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

Brālis Arturs Savko

Gandrīz visi mani senči ir dzimuši un auguši Latgalē. Tā vieta, kur ir skaista daba un labi cilvēki. Latgali veido cilvēki, kuri šeit dzīvo. Ļoti daudzi jaunieši, ieguvuši izglītību, paliek strādāt pilsētās vai dodas uz citām valstīm. Arī mani brāļi strādāja pilsētās, nodibināja savas ģimenes, taču visu laiku nepameta cerība atgriezties dzimtajā pagastā.

Es lepojos ar visiem savas ģimenes locekļiem. Šoreiz stāstu par brāli Arturu Savko, kurš pirms pāris gadiem nolēma mainīt dzīvi pilsētā uz laukiem.

Mans brālis mācījās Ezernieku vidusskolā. Skolā viņu interesēja vēsture, sports, literatūra. Jau sākumskolas klasēs Arturs izlasīja neskaitāmas, biezās bērnu grāmatas, kuras ir mājas grāmatu plauktos. Tas attīstīja domāšanu, valodu, spēju izteikties, kas ļoti noder pieaugušo dzīvē.

Bērnībā lielie brāļi spēlēja futbolu, vēlāk - volejbolu. Kļūstot vecāki, varēja informāciju par sportu iegūt no TV. Vidusskolā, kārtojot ieskaiti sportā, bija prieks par zināšanām, ko nevar iegūt, speciāli mācoties. Pašlaik brālis brīvajā laikā uzspēlē volejbolu.

Interese par vēsturi mūsu ģimenē mantota no tēta. Viņš daudz skatās televīzijas raidījumus, lasa grāmatas, tāpēc vēstures tēmas tuvas visiem trim brāļiem. Arī brālim labi padevās šis priekšmets. Vidusskolā viņš veica pētniecisko darbu par mūsu vecmāmiņu, iegūstot 2.pakāpes diplomu valsts līmenī.

Tagad brāļa ģimene dzīvo un strādā Ezerniekos. Man prieks, ka viņš māca savam dēlam pazīt sēnes, kokus, ogas, visu apkārtējo dabu. Kopā taisa būrīšus, peldas, brauc ar laivu, spēlē bumbu. Brālis pats skalda, nēsā malku, atbild par dārza apstrādi, palīdz veciem cilvēkiem. Tās ir lauku vīriešu pamatvērtības, kas no paaudzes paaudzē tiek mantotas mūsu ģimenē. Lepojos, ka šīs vērtības vēro un mācās brāļa dēlēns Armands.

Ezernieku vidusskolas
8.klase skolnieks
Arnis Savko

Mans tētis Jānis Vaišļa

Mūsu novadā ir daudz talantīgu, gudru un strādīgu cilvēku. Viens no tādiem cilvēkiem ir mans tētis. Viņš ir ne tikai atbildīgs, neatlaidīgs skolotājs un treneris, bet arī gādīgs un mīļš tētis.

Tētis ir labs skolotājs. Viņš ir neatlaidīgs, labsirdīgs un izpalīdzīgs. Ezernieku vidusskolā viņš māca sportu un mājturību. Savu darbu viņš pilda atbildīgi, un daudzu skolēnu mīļākais priekšmets ir sports. Šobrīd tētis strādā arī Dagdas novada sporta skolā par treneri. Lai arī Ezernieku vidusskola ir maza, sportistu panākumi neizsīkst.

Mans tētis ir labs treneris. Jau daudzus gadus darbu skolā viņš apvieno ar volejbola treniņu vadīšanu. Nedēļā viņam ir 8 treniņi. Viņš ir pacietīgs un centīgs. Darbs ar bērniem nav viegls, taču panākumi ir manāmi. Viņa trenētās komandas gūst labus panākumus ne tikai novadā, bet arī valstī. Katru gadu tētis aizved mūsu skolas komandas uz „Lāses kausu” Rīgā, kur pagājušajā gadā viņa trenētā pamatskolas zēnu komanda ieguva 4. vietu. Mēs lepojamies ar viņa ieguldīto darbu skolas popularizēšanā novadā un Latvijā.

Es lepojos ne tikai ar viņa panākumiem darbā, bet arī ar to, ka viņš ir mans tētis. Tētis ir mīļš, gādīgs un izpalīdzīgs. Viņš vienmēr mani atbalstīs, un es droši varu paļauties uz tēti. Es zinu, ka vienmēr viņš dos gudru un vērtīgu padomu. Būdama maza, katru rītu tētim pie rokas devos uz bērnudārzu, tagad mēs kopā braucam uz skolu, vakarā apmeklējam volejbola treniņus. Tētis vienmēr ir aizņemts. Brīvajā laikā viņš strādā darbu mājas un tās apkārtnes pilnveidošanā. Tētis prot darināt dažādas skaistas un vērtīgas lietas no koka, un tas viņam padodas ļoti labi.

Es lepojos ar Jāni Vaišļu un priecājos, ka viņš ir mans tētis. Darbs, kuru viņš dara, nav viegls, tomēr tas ir pa spēkam. Dzīvē varbūt ir bijuši dažādi šķēršļi un grūtības, taču viņš nepadodas un seko savam mērķim. Par savu tēti es droši varu teikt- viņš ir mans lepnums!

Ezernieku vidusskolas
10. klases skolniece
Dagnija Vaišļa

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

Mana mamma Sanita Karpoviča

Dagdas novadā ir ļoti daudz talantīgu cilvēku, un viena no viņiem ir mana mamma Sanita Karpoviča. Viņa strādā Ezernieku pagasta pārvaldē par sekretāri, kā arī ir jauniešu biedrības „Senna” vadītāja.

Sekretāre laipni, ar smaidu sagaida katru apmeklētāju. Viņi nāk uz pagastu ne tikai kārtot savas sadzīves vajadzības, bet arī lūgt padomu. Sanita nevienam neatsaka, ir izpalīdzīga.

Pateicoties manai mammai, Ezernieku pagastā ir jauns bērnu laukums un iestāde, kur mēs varam iet pēc stundām spēlēt tenisu. Mana mamma savā izvēlētajā iestādē palīdzēja taisīt remontu strādniekiem un piedāvāja arī bērniem piedalīties remontdarbos, ko viņi labprāt darīja.

Jau bērnībā mana mamma bija čakla - slauca govis, grāba sienu un palīdzēja darbos mājā. Mana mamma mācījās Kaunatas vidusskolā, kur viņai ļoti labi padevās mācības, kā arī brauca uz sporta sacensībām. Sanita, tāpat kā es, dejoja tautas deju kolektīvā Kaunatā. Tagad viņa piedalās dramatiskajā pulciņā.

Pēc vidusskolas beigšanas vienu gadu mācījās par sākumskolas skolotāju, bet vēlāk Rēzeknes augstskolā pabeidza Tūrisma un viesnīcu uzņēmējdarbības vadības fakultāti. Pēc augstskolas pabeigšanas un līdz 2007.gadam strādāja Dagdas tūrisma informācijas centrā par tūrisma speciālistu.

Mammai patīk darboties ar bērniem un jauniešiem. Izdomāt jaunas idejas, nodarbes. Vienmēr atbalsta bērnu idejas un lūgumus – aizvest uz ezeru, ekskursijā.

Viņa ir gādīga un mīļa māmiņa trim bērniem.

Es lepojos ar savu mammu ceru, ka viņa īstenos savus projektus

Ezernieku vidusskolas
8. klases skolniece
Daiga Karpoviča

Sanita Karpoviča

Par novada lepnumu var kļūt persona, kas sabiedrībai ir devusi daļu no sevis. Katram no mums ir pazīstams kāds cilvēks, kurš ir izdarījis vairāk par citiem. Viņš iedvesmo pārējos ar savu aktivitāti, nevienaldzīgu attieksmi pret problēmām, kā arī domu, ka mēs varam īstenot savus sapņus, tikai jāizmanto lielāka piepūle, un mēs varēsim gāzt kalnus.

Ezernieku pagastā ir daudzi cilvēki, ar kuriem varētu lepoties, es izvēlējos pagasta darbinieku Sanitu Karpoviču. Viņa ne tikai darbojas pagasta labā, bet arī atrod laiku divu jauniešu biedrību vadīšanai. Sanita vienmēr pierādīja savu aktivitāti, piedaloties dažādos pasākumos, kā arī popularizējot tūrismu Dagdas novadā. Pēc studijām Rēzeknes Augstskolā, viņa strādāja tūrisma informācijas centrā Dagdā, kā arī pasniedza tūrisma uzņēmējdarbību Ezernieku vidusskolā. Šobrīd, strādājot Ezernieku pagasta pārvaldē par sekretāri, viņa vienmēr atbalsta un palīdz mums, jauniešiem. Sanita ir ļoti interesanta un mērķtiecīga sieviete, kura rūpējās par apkārtni un cilvēkiem, kas atrodas blakus.

Iedvesmojot mūs ar savu dzīvesprieku un pozitīvo noskaņu, viņa palīdzēja īstenot iecerēto - iekārtot vietu, kur tagad atrodas jauniešu biedrības „Senna” un biedrības „In-Taņ-San” telpa. Tajā visi pagasta iedzīvotāji var pavadīt brīvo laiku, spēlējot galda tenisu vai novusu. Pateicoties Sanitas uzrakstītajam projektam, kuru apstiprināja Dagdas dome, tika izveidots neliels rotaļu laukums mazajiem pagasta iedzīvotājiem. Tomēr ar to viss nebeidzas, un Sanita turpina īstenot mūsu nākotnes plānus, rakstot jaunus projektus. Mūsdienās ir nozīmīgi atrast cilvēku, kas ne tika apsola, bet arī pilda savus solījumus. Šādi cilvēki ir divreiz vērtīgāki. Viņi ir kā uguntiņa, kas nekad nenodzist un kalpo kā paraugs visiem pārējiem. Mēs cenšamies atrast sevī to liesmu, kas raksturīga tādiem kā Sanita, jo, atrodoties viņas sabiedrībā, rodas vēlme darīt un iet tikai uz priekšu. Cilvēks ir dzīvs, kamēr atrodas kustībā, tāpēc svarīgi savu kustību ieguldīt lietderīgā un neaizmirstamā darbā.

Lepoties ar kādu nozīmē lepoties ar cilvēku, viņa rīcību, darbiem un devumu sabiedrībai. Audzinot divas meitas un mazo dēlu, Sanita prot katram veltīt daļu sava laika, kā arī atrod iespēju nodarboties ar saviem vaļas priekiem. Priecē savas un apkārtējo cilvēku acis, audzējot puķes vasarā un ceļot sniega figūras ziemā. Kā arī Sanitas intereses ir saistītas ar ceļošanu, viņa ir apmeklējusi tādas vietas kā Bulgārija, Vācija un Krēta. Viņa ir centīgs un oriģināls cilvēks, kas, iekarojot savas ģimenes un visu apkārtējo cilvēku sirdis, ir pelnījusi būt par Dagdas novada lepnumu.

Latvija ir brīnumskaista zeme, kurā dzīvo cilvēki, kas ikdienā pierāda savu varēšanu. Lepnums ir vērtība, kuru piešķir un izjūt par kādu neatkarīgi no tā, kāds ir šī cilvēka amats. Ieskatoties viņa dvēselē, novērtējot viņa darbu un ieguldījumu sabiedrībai, mēs lepojamies ar to.

Ezernieku vidusskola
12.klases skolniece
Kristīne Jevsejeva

Olga Rižonoka

Katrā novadā ir cilvēki, kuri apzinīgi un godprātīgi pilda savus pienākumus. Ar saviem panākumiem un izcilo darba prasmi profesijā dot iemeslu citiem lepoties. Aktīvi piedalās novada sabiedriskajā dzīvē. Uz kuriem vienkārši var paļauties un palūgt kādu padomu. Es uzskatu, ka viens no tādiem cilvēkiem ir mana tante Olga Rižonoka, kura jau vairāk nekā 20 gadu apzinīgi strādā par pavāri Ezernieku pirmsskolas izglītības iestādē. Viņa ir cienīga būt par Dagdas novada lepnumu, jo savas dzīves laikā ir ieguldījusi daudz darba šī novada labā.

Olga pabeidza Šķaunes pamatskolu un Ogres profesionāli tehnisko skolu, ieguva šuvējas profesiju. Strādāja Ogres trikotāžas kombinātā,

Daugavpils Ķīmiskās šķiedras rūpnīcā gandrīz 10 gadus. Kad atgriezās savā dzimtajā pusē Ezerniekos, sāka strādāt ēdnīcā sākumā par trauku mazgātāju, tad par centību darbā viņu paaugstināja par pavāri. Pēc daudziem gadiem atbildīga darba ēdnīcu aizslēdza, un Olgai piedāvāja darbu Ezernieku pirmsskolas izglītības iestādē. 1992. gadā sāka strādāt par pavāri bērnudārzā, kur viņa vēl joprojām pilda savus pienākumus. Daudziem tā neliemas, bet tomēr gatavot bērniem ēst ir grūts darbs, jo tā ir ļoti liela atbildība un vajag censties tā, lai bērniem garšotu.

Olga ir labsirdīga, draudzīga, strādīga, dāsna un nekad neatsaka cilvēkiem palīdzību. Olga ir izaudzīnājusi 3 bērnus, kuri savā dzīvē ir jau daudz ko sasnieguši. Un tagad viņa jau auklē savus 4 mazbērnus. Tante Olga audzina mani un manu brāli Aināru. Viņa vienmēr apjautājas, kā gāja skolā. Samīļo un palutina, lai mēs neilgotos pēc mammās.

Olga piedalās Ezernieku pagasta sabiedriskajā dzīvē. Jau vairākus gadus dzied folkloras kopā „Akmiņeica”, ar kuru aktīvi piedalās dažādos pasākumos un koncertos. Pagājušo gadu Dagdas novada pašvaldība pasniedza Atzinības rakstu Olgai Rižonokai par ilggadēju un apzinīgu darbu pirmsskolas izglītības iestādē un aktīvu darbību sabiedriskajā dzīvē.

Olga ir cienīga kļūt par Dagdas novada lepnumu, jo ieguldīja ilgu laiku, daudz pūļu un centības sava darbā. Es uzskatu, ka viņa ir tāds cilvēks par kuru Dagdas novads var lepoties.

Ezernieku vidusskolas
8. klases skolniece
Ilze Andžāne

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

Ezernieku vidusskolas sākumskolas skolotāja

Irēna Dārzniece

Ne tik bieži mēs aizdomājamies par to, cik daudz un kādi cilvēki atrodas mums blakus. Katrs ir īpašs un uzmanības vērts. Tāda ir arī mana mamma Irēna Dārzniece. Vēlos, lai katrs uzzina, cik viņa ir jauka un gādīga māte, skolotāja

Irēna Dārzniece dzimusi Dagdā. Pabeidza Ezernieku vidusskolu, kur vēlāk 1996. gadā atgriezās, bet kā skolotāja. Mamma strādā par sākumskolas skolotāju. Tas, manuprāt, ir ļoti smags darbs, jo ir jāseko katram bērnam. Skolotājs uzņemas atbildību par to, ka iemācīs, uzklausa un atbalstīs katru no skolēniem. Lai mazajiem bērniem iemācītu jaunas lietas, ir ilgi, čakli un smagi jāstrādā ne tikai skolā, bet arī mājās. Kā arī ir jāpapildina savas zināšanas, apmeklējot kursus. Mammas darba stāžs ir 22 gadi, no kuriem 18 veltīja Ezernieku vidusskolai. Pa šiem gadiem ir uzkrāta bagāta pieredze. Mammas audzēkņi ir ieguvuši godalgotas vietas novada olimpiādēs un konkursos. Neskatoties uz nogurdinošo darbu skolā, mamma ilgu laiku atrada laiku aktīvai sabiedriskai dzīvei.

Viņa bija sieviešu vokālā ansambļa un folkloras kopas "Akmiņeica" dalībniece, kā arī piedalījās dramatiskā pulciņa izrādēs. Irēna dziedāja Dagdas pilsētas korī, ar kuru piedalījās Latgales dziesmu svētkos. Mammai palaimējās pabūt un iepazīt skaisto Čehiju, kā sieviešu vokālā ansambļa dalībniecei. Prāgā tika sniegti vairāki koncerti. Ar folkloras kopu „Akmiņeica” mamma piedalījās festivālā Baltica. Vairāku gadu laikā ar kolektīviem ir apbraukāti un sniegti koncerti tuvākajos un tālākajos Latgales nostūros.

Irēna Dārzniece ir ne tikai skolotāja un „otrā māmiņa” skolas bērniem, bet arī mīļa, saprotoša un gādīga mamma saviem 3 bērniem. Lielākā meita pašlaik jau studē, es šogad beigšu pamatskolu un mūzikas skolu, bet jaunākais dēls iet dārziņā. Mamma spēj atrast laiku katram bērnam, uzklausa un dodot padomus. Ar mazo brāli mamma spēlē galda spēlēs, man palīdz pildīt mājas darbus, bet vecāko māsu atbalsta arī finansiāli. Katru vakaru mūs gaida siltas un garšīgas vakariņas, bet sestdienu rītos mūs pamodina pankūku smarža.

Bieži es pati brīnos, kā viņa visu paspēj. Pat, ja mammai nepietiek laika pašai sev, viņa to vienmēr atradīs savai ģimenei. Es priecājos, ka mana mamma ir Irēna Dārzniece. Viņa ir unikāls, labsirdīgs un aktīvs cilvēks. Pēc manām domām, Irēna Dārzniece ir Dagdas novada lepnums 2014.

Ezernieku vidusskolas
9. klases skolniece
Loreta Ieva Dārzniece

Rīgas Tehniskās universitātes studente Beatrise Tjarve

Kāpjot dzīves panākumu kalnā, veiksmes atslēga ir mērķa izvirzīšana un pacietība. Pat skolas gados tas ir būtiski. Esmu lepna, ka man ir vecākā māsa, kura manā dzīvē ir labākais draugs, skolotājs un atbalstītājs.

Kā jau visi lauku bērni, Beatrise apmeklēja skolu savā pagastā un izcēlās ar teicamām un izcilām sekmēm un radošu pieeju darbam, aktivitāti un atbildību. Gūt zināšanas turpināja Ezernieku vidusskolā. 9. klasē viņa bija nominēta kā labākā skolniece. Beatrise nebija no tiem čaklajiem skolniekiem, kuri brīvo laiku pavada mācoties, bet gan deva priekšroku saviem vaļaspriekiem. 12. klasē viņa aizstāvēja zinātniski pētniecisko darbu, aktīvi piedalījās konkursos, olimpiādēs, pasākumos un otrkārt tika nominēta par labāko skolnieci. Vecākiem bija prieks par savu meitu. Gan vecāki, gan Beatrise saprata, ka sasniegumi skolā ir tikai sākums

Izcili nokārtojot eksāmenus, Beatrise iestājās Rīgas Tehniskajā universitātē, Starptautisko ekonomisko sakaru un loģistikas fakultātē. Kā saka pati māsa, mācīties nebija grūti, bet laucinieka dzīve galvaspilsētā sākumā mēdz būt mulsinoša... Mācoties ārkārtīgi talantīgu jauniešu vidū, māsa saprata, ka zināšanas, kuras iegūtas vidusskolā, ir sākums, un pasaulē ir ārkārtīgi daudz iespēju sevi attīstīt, par kurām agrāk nebija ne jausmas. Balstoties uz vēlmi augt un attīstīties, Beatrise nolēma piedalīties starptautiskajā apmaiņas projektā RASMUS. Kā saka pati māsa, tas bija liels izaicinājums pirmo reizi doties uz ārzemēm uz tik ilgu laiku bez labām angļu valodas zināšanām, tomēr šis bija pareizākais dzīvē lēmums. 2. kursā viņa turpināja mācības pēc projekta ārzemēs. Mācoties Čehijā veselus 5 mēnešus, apguva angļu valodu, iepazīna citas kultūras cilvēkus, ceļoja un dzīvoja „citu dzīvi”, iegūstot nenovērtējamu dzīves pieredzi.

Šobrīd, 21 gadu vecumā, viņa raksta bakalaura darbu un, pateicoties projektā ERASMUS iegūtajām zināšanām, strādā Polijā, kur apgūst eksporta menedžera amatu, strādājot starptautiskajā vidē. Jau brīvi runājot poļu un angļu valodā, Beatrise piedalās 2 starptautiskās apmaiņas projektos, strādā un mācās, kā arī ir kļuvusi par starptautiskās jauniešu organizācijas AIESEC dalībnieci, kur palīdz citiem jauniešiem iegūt starptautisku pieredzi.

Jau pašā bērnībā Beatrise bija aktīva un talantīga, bet šobrīd viņa mēdz teikt, ka panākumu atslēga nav talants, bet gan cītīgs darbs un izaicinājumu pieņemšana.

Māsai ar mani ir 6 gadu starpība, tāpēc bieži vien mums radās konflikti un domstarpības. Bet tiklīdz Beatrise aizbrauca prom, es sapratu, ka viņa ir vistuvākais man cilvēks. Esmu ļoti priecīga, ka manai māsai dzīvē viss izdodas, kā arī esmu pārlicināta, ka man viņa vienmēr dos pareizu padomu, palīdzēs grūtos brīžos. Viņa vienmēr cenšas mani motivēt un izskaidrot man nesaprotamas lietas, tāpēc, ka grib lai es, pareizi izprotot savu talantu un iespējas, būtu laimīga.

Ja pašlaik mūs nešķirtu tūkstoš kilometru attālums, es tā arī nesaprastu, cik dārga viņa man ir. Beatrise ir vistuvākais man cilvēks, kuru cienu, godāju un bezgalīgi mīlu. Viņa ir pelnījusi būt Dagdas novada lepnums.

Ezernieku vidusskolas
9.klases skolniece
Luīze Tjarve

Vija Silova

Vissvarīgākais, vistuvākais, vismīļākais un maigākais apskāviens ir mātes. Mamma ir tas cilvēks, kas vienmēr ir blakus, atbalsta un mīl, tā spēj atrast īstos vārdus un īstās atbildes. Tai piemīt maģiskas spējas, kas remdēs nobrāztā ceļa sāpes. Mana mamma ir ne tikai mans atbalsts, bet arī mans paraugs. Māmiņa ir kā klints, kas stāv un sargā mani no ļaunām domām, launiem vārdiem, tumšām, mākoņainām debesīm. Viņa palīdz izvēlēties starp gaišākajām durvīm un saulaināko pusi. Kopš brīža, kad es atvēru acis un tipināju pirmos soļus, mamma bija man blakus. Viņa bija tas cilvēks, kurš iemācīja, kas ir labais un ļaunais, kas ir auksts un karsts. Es varēju vērot, kā viņa rosās virtuvē, pagatavojot gardo maltīti, dzērveņu pīrāgu, vērot, kā viņa ieveido lokas un iet dienas gaitās. Es vēlējos būt tāda pati, atrāk izaugt un darīt tā pat. Man likās, ka viņa nezina bēdas un skumjas, tā vienmēr sildīja ar savu smaidu un maigi noglāstīja.

Kad es paaugos un sāku iet skolā, es sapratu, ka viss šajā pasaulē nav tikai labais, ir daudz cilvēku, kas var izraisīt skumjas un sāpināt. Es nezināju, kā cīnīties ar šīm sajūtām, mamma mani mīrināja, vienmēr deva padomus un atbalstīja. Viņa bija tā, kura interesējās, kā man iet katru brīdi, katru dienu un tā līdz šim brīdim. Bieži vien, es nezinu ko, man iesākt, ko pateikt, mamma atrod īstos vārdus. Es jūtu, ka viņa tic maniem spēkiem vairāk nekā es pati. Viņa vienmēr atradīs pozitīvo, gaišāko, vistumšākajā dzīves brīdī.

Es varu lepoties ar to, ka mana mamma ir ne tikai lieliska pavāre, kas gatavo gardākās smalkmaizītes, ķiršu ievārījumu un pīli ar āboliem, bet strādā arī bērnudārzā ar bērniem, kas, manuprāt, nebūt nav viegls darbs. Mamma samīļo katru bērnu, un aizmirstas nobrāztais celis vai sāpošais pirkstiņš. Māmiņas maigajās rokās ieaijātam, bērnam acumirkļi nožūst asaras. Brīvajā laikā mammai patīk adīt šalles, zeķes un cimdsus, kas silda visus ģimenes locekļus, drēgnajos vakaros, kad nesilda pat liela krūze ar piparmētru tēju.

Es lepojos ar to, ka esmu daļiņa no savas mammas. Protams, kā jau visiem, gadās arī nelieli strīdi, bet tas ātri aizmirstas, jo nav iespējams turēt ļaunu uz cilvēku, kas tev devis dzīvību. Man mamma ir viena, viņa audzina mani un māsu. Linda ir Rēzeknes Augstskolas studente. Viņa ir jāmīl, jārūpējas un biežāk jāapskauj, jo laiks rit uz priekšu vēja spārniem un dzīve ir pārāk īsa. Uzskatu, ka mana māmiņa ir Dagdas novada lepnums.

Ezernieku vidusskolas
8. klases skolnieces
Nikita Dolgova

Einārs Brenčs

Es esmu lepna par skaistajiem skatiem un gleznainajām vietām savā dzimtenē. Mūsu dzimtene ir skaista, tikai jāprot to saskatīt. Es lepojos ar savām mājām, zilo ezeru zemi – Latgali un tajā mītošajiem cilvēkiem. Mūsu novadā ir daudz cilvēku, kuri veic nozīmīgus darbus novada attīstībā un iedzīvotāju labā. Es lepojos ar savu tēti – Eināru Brenču.

Tētis piedzima daudz bērnu zemnieku ģimenē, kur ir jaunākais dēls. Vietējā pagastā skolas ar latviešu plūsmu nebija, tāpēc mācības tētis uzsāka Ķepovas sākumskolā. Likvidējot Ķepovas skolu, mācības turpināja Asūnes pamatskolā, kur klasi vadīja stingra klases audzinātāja Tekla Lapa. Pabeidzot skolu, tētis iestājās Vecbebru tehnikumā, kur ieguva biškopja – agronoma diplomu. Vēlāk viņu iesauca dienēt armijā – jūrniekos uz trim gadiem, kur apguva radiotelegrafista profesiju. Pēc dienesta atgriezās dzimtajā pagastā un uzsāka darbu biškopības nozarē, kur strādā jau 25 gadus.

Būt par biškopu ir ļoti grūts un atbildīgs darbs, jo nekatrs spēj strādāt ar lielu bišu saimi – dravu. Tomēr tētim patīk savs darbs, jo ar nepacietību gaida katru pavasari, kad no stropiem izlidos bites savākt pirmos putekšņus. Bet rudenī pēc sūrā vasaras darba tētis vēlas atpūsties. Kā teikts latviešu sakāmvārdā „Vasarā gatavo ragavas, bet ziemā – ratus”, arī tētis ziemas garajos vakaros gatavojas vasaras sezonai, sagatavojot medus rāmīšus, bišu stropus un kausējot vasku, kas prasa lielu pacietību un izturību.

Neskatoties uz to, ka vasarā ir daudz jāstrādā, ar ģimeni mēs ļoti aktīvi pavadām laiku kopā jaunu piedzīvojumu meklējumos, svinam svētkus, ievērojot latviešu tradīcijas, un vienkārši atpūšamies. Vasarā dodamies nelielā ceļojumā pa Latviju, lai tuvāk iepazīt tās kultūru un tradīcijas, bet ziemā pievēršamies veselīgam dzīvesveidam – kopā dodamies makšķerēt vai slēpot. Brīvajā laikā, tāda ir ļoti maz, tētis aizraujas ar makšķerēšanu un medībām. Es zinu, ka vienmēr varu palūgt tētim kādu padomu, zinot, ka viņš noteikti palīdzēs, tomēr ir arī brīži, kad nepieciešams pamācīt un sarāt.

Jau kopš bērnības man iemācīja tādas vērtības kā godīgumu, izpalīdzību, labsirdību, cieņu un mīlestību pret savu valsti un tajā mītošajiem cilvēkiem. Manuprāt, katrs bērns var lepoties ar saviem vecākiem, neatkarīgi no tā, kādi viņi ir. Pat, ja rodas kādas nesaskaņas un strīdi, jākāpj tiem pāri un jāmīl savi vecāki, jo dažreiz viņi pat nesaprot, ko īsti mēs vēlamies. Daudzi neciena to, kas viņiem pieder, un sāk cienīt tikai tad, kad pazaudē, tāpēc lepoieties ar to, kas mums pieder tagad, jo vēlāk varat to zaudēt.

Ezernieku vidusskolas
10. klases skolniece
Olita Brenča

Lūcija Grišāne

Neskatoties uz to, ka Dagdas novads nav tik liels pēc platības, tomēr visi iedzīvotāji var lepoties ar burvīgo dabas skaistumu. Ne visi aizdomājas, cik šeit dzīvo labestīgu, izpalīdzīgu, strādīgu cilvēku, ar kuriem var lepoties. Dažkārt viņi paši sevi par tādiem neuzskata, tikai dara savu ikdienas darbu ar visu sirdi un dvēseli.

Tāda ir arī mūsu novadniece Lūcija Grišāne. Viņa dzīvo Ezerniekos un strādā par aptiekāri. Ciematā viņu pazīst kā mazu darba "rūķīti", kurš klusumā paveic daudz labu darbu un neprasa nekādu atalgojumu. Kad vajag kādu palīdzību, Lūcija nekad neatsaka, ir ļoti atsaucīga un laipna. Vienmēr ar smaidu sagaida aptiekas klientus, sniedz padomus. Kaut arī viņa strādā aptiekā, pietiek laika apkopt savus mājlopus, izaudzēt krāšņus ziedus puķudobēs, bagātu ražu augļu dārzā.

Lūcija ir ticīgs cilvēks. Katru brīvo dienu apmeklē baznīcu. Viņa rūpējas arī par to, lai baznīcā vienmēr būtu sakopts, sakārtoti ziedu pušķi ikdienā un it īpaši baznīcas svētkos. Lūcija organizē procesiju gaitu. Bargajā ziemā ceļas agri no rīta, lai iztīrītu apsnigušu taciņu, lai ticīgajai tautai būtu vieglāk iet uz baznīcu.

Lūcija izaudzināja trīs bērnus – divas meitas un dēlu. Visi ir izskoloti, labi audzināti. Vēl viņa ir ļoti laba vecmāmiņa, kura savā dzīves pieredzē dalās ar mazbērniem. Lūcija mīl savu dzimto zemi un šo mīlestību ieaudzināja saviem bērniem. Abas meitas dzīvo un strādā tepat Dagdas novadā. Dēls ekonomisko apstākļu dēļ ir spiests strādāt citā pilsētā, bet izmanto katru iespēju atgriezties dzimtajās mājās, lai būtu kopā ar saviem tuviniekiem.

Es uzskatu, ka Lūcija Grišāne ir Dagdas novada lepnums. Viņa vienmēr bija un būs uzticīga savai Tēvzemei - Latgalei – vietai, kurā piedzimusi. Mums, jauniešiem, ir jālepojas ar tādiem cilvēkiem, kas nebaidās no sūrā darba un savu sirsnīgumu un labvēlību dāvā apkārtējiem.

Ezernieku vidusskolas
8. klases skolniece
Viola Daniela Kiseļova

Maksims Tahtarovs

Ilgi domāju, ar ko es lepojos savā novadā. Ir vairāki cilvēki, kuri ir pelnījuši cieņu un ar kuriem es varu lepoties. Bet cilvēks, kas ir cienīgs būt par „Dagdas novada lepnumu 2014”, pēc manām domām, ir Maksims Tahtarovs.

Maksims ir pabeidzis Ezernieku vidusskolu. Tālāk izmācījies par būvdarbu vadītāju Rēzeknes Augstskolā. Šobrīd jau trešo gadu sekmīgi strādā Dagdas novada pašvaldības būvvaldē. Galvenokārt viņš sastāda celtniecības darbu tāmes un dažreiz arī rasē būvobjektu skices. Daudziem radīšies jautājums, kas ir tāmes? Tāmes ir būvmateriālu un darbu izcenojuma aprēķins, atbilstoši pašreizējām tirgus cenām.

Maksims ir veidojis daudz Dagdas novada būvobjektu tāmes. Cilvēki, kas grib kaut ko uzcelt, griežas būvvaldē, lai iegūtu atļauju projekta veidošanai. Un Maksims palīdz realizēt projektu. Viņš ir rēķinājis izmaksas tādiem objektim kā apgaismojuma ierīkošana Konstantinovas pagastā, Dagdas vidusskolas sporta zāles remonts, aktu zāles remonts Ezernieku vidusskolā, feldšeru punkta ierīkošana Šķaunes tautas namā, protams, arī veidojis tāmes daudziem citiem novada objektiem. Darbs būvvaldē prasa labas zināšanas celtniecības jomā un spēju labi saprasties ar būvdarbu veicējiem. Maksims saka: „Ir arī brīži, kad nepietiek tikai ar savām zināšanām, tad palīdzību sniedz pieredzējušākie kolēģi un dod vērtīgus padomus.”

Maksimam piemīt ļoti labas rakstura iezīmes, viņš ir jautrs un atsaucīgs cilvēks. Es viņu pazīstu jau sen, un joprojām viņš nepārstāj pārsteigt ar savu radošumu, optimistisko skatu uz dzīvi. Brīvajā laikā nodarbojas ar tautasdeejām. Dejo tautas deju ansamblī „Dagda”. Ar savu ansambli ir uzstājies ne tikai Dagdas novadā, bet arī Igaunijā un Baltkrievijā. 2013.gadā pedalījās Dziesmu un deju svētkos. Zinu, ka viņam patīk makšķerēt zivis, it īpaši ziemā. Ja griezies ar kādu problēmu, viņš nespēj atteikt, ja jūt, ka vajag palīdzēt. Atbildīgs, čakls strādnieks, ideāls draugs un saprotošs cilvēks. Ir gandarīts par savu darbu novada labā.

Protams, bez Dagdas novada būvvaldes būtu grūti, jo gandrīz katram no mums ir vajadzīgas celtnes, bet bez atļaujas celt aizliegts. Un Maksims ar saviem kolēģiem palīdz cilvēkiem realizēt projektus. Es lepojos ar Maksimu Tahtarovu, jo viņš prot dot padomus, kad tie ir nepieciešami, un es uzskatu, ka viņš ir cienīgs iegūt titulu „Dagdas novada lepnums 2014.”

Ezernieku vidusskolas
12.klases skolniece
Justīne Babahina

Andzeļu pagasta pārvaldes vadītāja Leontīne Žeimote

Katrs cilvēks dara darbu, lai gūtu prieku, palīdzētu cilvēkiem un priecātos par dzīvi. Tāda ir Andzeļu pagasta pārvaldes vadītāja Leontīne Žeimote. Šis cilvēks mani iedvesmoja rakstīt par viņu kā par Dagdas novada lepnumu.

Leontīna Žeimote dzimusi Andzeļu pagasta Noglu sādžā. Viņa ir vecākā meita ģimenē, bērnībā bija ļoti čakla, visos darbos palīdzēja vecākiem. Māte strādāja fermā, bet tētis bija šoferis. Bērnībā Leontīnai patika lasīt grāmatas, tāpēc bija teicamniece skolā. Skola no mājām atradās ļoti tālu, gandrīz 7 km, daudz bija noiets kājām pa tumšiem rītiem un vakariem. Kad pamatskola tika pabeigta, Leontīna devās mācīties uz Dagdas vidusskolu.

Pēc vidusskolas beigšanas viņa aizgāja mācīties uz Jelgavas Lauksaimniecības akadēmiju. Kad Leontīna mācījās 1.kursā, viņai nomira tētis. Ģimenē vēl bija 2 māsas: vidējā mācījās tehnikumā, vismazākajai bija tikai 6 gadi. Ģimenei bija grūti, bet ar visām grūtībām tika galā. 1984. gadā Leontīna pabeidza akadēmiju un kļuva par agronomu.

Pēc studijām Leontīna atgriezās savā dzimtajā pusē un sāka strādāt sovhozā. Viņai bija iegūtas arī autovadītāja tiesības, tāpēc pati spēja izbraukāt un apskatīt visus sovhoza laukus.

Esot praksē Andrupenē, Leontīna satika savu nākamo vīru Aleksandru. Ģimenē ir izaudzināti, izskoloti un darba tikumam iemācīti dēls un meita.

1991.gadā, pēc sovhoza likvidēšanas, Leontīna sāka strādāt Andzeļu pagasta pārvaldē un šo darbu veic jau 23 gadus. Man liekas viņa ieguva šo amatu, pateicoties savam draudzīgajam raksturam. Leontīna ir ļoti atvērta un sirsnīgs cilvēks, prot uzklaut un atbalstīt, ar viņu var parunāt par ļoti daudzveidīgām tēmām. Lielu atbalstu pagasta pārvalde sniedz skolai, vienmēr tiek nodrošināts transports braucieniem uz dažādiem pasākumiem, iedalīti līdzekļi skolas vajadzībām. Svētkos Leontīna vienmēr atnāk uz skolu, lai uzrunātu un apsveiktu. Kad viņa runā, ieklausies un iemācies kādu dzīves atziņu un uztver to kā pamudinājumu, lai mainītos un noticētu saviem spēkiem.

Leontīna ir ļoti aktīva sabiedriskajā dzīvē. Viņa dzied vokālajā ansamblī „Priekam”, kurš priecē koncertos pagasta ļaudis. Vēl viņa ir ļoti aktīva Lielajās talkās pavasarī un vienmēr palīdz sakārtot Andzeļu pagasta vidi. Kā arī katru svētdienu apmeklē baznīcu.

No agra pavasara līdz vēlam rudenim, Leontīna nodarbojas ar nūjošanu. Katru vakaru, ejot garām, pasmaida. Viņa mums, jauniešiem, ir labs piemērs kā lietderīgi un veselīgi izmantot savu brīvo laiku.

Leontīnai ir piemājas saimniecība. Tajā tiek ieguldīts daudz darba un enerģijas.

Ir vērts lepoties ar Leontīnu Žeimoti, jo viņa ir tas cilvēks, kurš mīl savu darbu, laipni izturas pret cilvēkiem un ir savas valsts un pagasta patriots.

Andzeļu pamatskola

8. klase

Jana Krauliša

Skolotāja Ināra Krauliša

Cilvēks, kuram es gribu līdzināties

Kas tad īsti ir lepnums? Manuprāt, lepnums ir tas pats talants, darbs, attieksme, rūpes un daudz kas cits, kas pieder pie labā un pozitīvā. Lepoties var par paveikto darbu, par kādu iegūto diplomu vai atzinību, vai par vienkāršu paslavēšanu, ko esi saņēmis no skolotāja, māmiņas, tēva un citiem cilvēkiem. Visur un vienmēr būs kāds, ar ko varēs lepoties. Un savā novadā es varu lepoties ar Dagdas vidusskolas direktori Viju Gekišu.

Nedaudz par Viju Gekišu. Viņa vidējo izglītību ieguva Dagdas vidusskolā un vēlāk turpināja mācības Daugavpils pedagoģiskajā institūtā, mācoties par latviešu valodas un krievu valodas skolotāju. Ir strādājusi Kandavā, bet pašlaik strādā tepat Dagdā, savā dzimtajā pilsētā, gūstot labus panākumus gan kā Dagdas vidusskolas direktore, gan kā latviešu valodas un literatūras skolotāja.

Vija Gekiša ir viena no manām mīļākajām skolotājām. Viņa ir brīnišķīgs cilvēks, kas vienmēr atbalsta, dod labus padomus un motivē papildināt savas zināšanas latviešu valodā, būt godīgiem, izpalīdzīgiem un cienīt citam citu.

Vija Gekiša ir ne tikai laba skolotāja, bet arī čakla skolas direktore, kas padara mūsu skolu vēl mājīgāku un patīkamāku. Pateicoties mūsu skolas direktorei, mēs mācāmies sakoptā un tīrā skolas vidē, katru gadu mācību kabineti kļūst pievilcīgāki, skolā ir skaista aktu zāle un sporta zāle (tas arī ir viņas nopelns), šogad tika izremontēta skolas ēdnīca, kur skolēnus tagad baro ar garšīgām un veselīgām pusdienām. Pateicoties viņai, ēdnīcā strādā profesionāli darbinieki.

Direktore ne tikai seko skolēnu sekmēm un uzvedībai, bet arī rūpējas par to, lai mēs tiktos ar Latvijas un citu valstu vienaudžiem, prastu prezentēt savu skolu, savu novadu.

Pēc visām Vijas Gekišas pūlēm var manīt, ka tai piemīt neatlaidības gars un mīlestība pret bērniem, kas ir galvenais, pildot šo atbildīgo darbu. Es arī gribētu būt tik labsirdīga un strādīga kā mana mīļākā skolotāja. Dagdas vidusskolas skolēnu vecāki ciena Viju Gekišu. Dagdas novads var lepoties ar tik labu skolas direktori. Šis cilvēks tiešām pilda savus darba pienākumus, kā nākas un vienmēr dara savu darbu ar pilnu atdevi un centību Dagdas vidusskolas skolēnu un citu cilvēku labā.

Vijai Gekišai es novēlu pacietību, jaunas un radošas idejas, neatlaidību un labus panākumus darbā. Viņa ir cienīga būt Dagdas novada lepnums 2014.

Dagdas vidusskolas
8.b klases skolniece
Santa Danileviča
Skolotāja:
Vija Gekiša

Mans tētis

Par Dagdas novada lepnumu var saukt daudzus novada iedzīvotājus, kuri apzinīgi pilda savus darba pienākumus, palīdz un sniedz atbalstu cilvēkiem, mīl savu ģimeni, saudzē dabu un rūpējas par dzīvniekiem.

Es rakstīšu par savu tēti Anatoliju Zdanovski. Anatolijs ir ne tikai ļoti labs, atsaucīgs, jautrs un godīgs cilvēks, bet arī zinošs, pieredzējis automehāniķis un arī vislabākais tētis pasaulē.

Rudenī apritēja 9 gadi, kopš tētis kļuva par autoservisa īpašnieku un vadītāju, viņa vadībā strādā 5 cilvēki. Šī gada sākumā viņš piepildīja vēl vienu no saviem sapņiem – atvēra autorezerves daļu veikalu un deva darba vietu vēl vienam darbiniekam.

Anatolijs ir strādājis par ugunsdzēsēju, mehāniķi, darba aizsardzības speciālistu un labiekārtošanas darbu pārzini, taču autoremonts, mašīnbūve un konstruēšana ir viņa aizraušanās un iztikas avots. Tētis pat brīvdienās neatsaka savu palīdzību cilvēkiem, kuriem patiešām tā ir ļoti nepieciešama, un remontē automašīnas, lai tie, piemēram, varētu apciemot slimos vecākus vai bērnus, laicīgi ierasties darbā.

Lai paveiktu nepieciešamos darbus mājās, autoservisā un veikalā, tētis ceļas agri no rīta un vēlu iet gulēt, dažreiz saskaras ar grūtībām darbā un jūtas ļoti noguris. Pārvarēt grūtības un nogurumu tētim palīdz medības un zvejošana, ceļošana ar ģimeni pa Latviju vai ārpus tās, izbraukumi pie dabas ar telti un baseina apmeklēšana.

Dzīvē Anatolijs ir saskāries ar grūtībām gan ģimenē, gan darbā, taču viņš ir cīnītājs un mērķtiecīgs cilvēks, kuru grūtības padara par vēl stiprāku.

Ir teiciens – kas neriskē, tas nevinnē! Lai atvērtu savu biznesu, tētis riskēja un ieguldīja daudz naudas ēkas, dažādu iekārtu un instrumentu iegādei, telpas remontam.

Neskatoties uz to, ka tētim ir daudz un dažādu pienākumu darbā, viņš ir kopā ar ģimeni priekos un bēdās, priecājas par maniem un brāļa sasniegumiem, pārdzīvo par neveiksmēm. Uz tēti vienmēr var paļauties, lūgt padomu un saņemt atbalstu.

Es uzskatu, ka mans tētis Anatolijs Zdanovskis ir pelnījis būt par Dagdas novada lepnumu!

Dagdas vidusskolas

8. b klases skolnieks

Lauris Zdanovskis

Skolotāja:

Vija Gekiša

Mana vecmāmiņa Olga

Katrs cilvēks savā dzīvē ir padarījis daudz darbu, piedzīvojis daudz jauku un ne visai jauku mirkļu, strādājis grūtus darbus un cerējis būt laimīgs.

Es gribu pastāstīt par savu vecmammu Olgu Krilovu, kura bija ļoti daudz strādājusi jaunībā un izaudzīnājusi trīs bērnus. No mazām dienām mana vecmamma palīdzēja saviem vecākiem. Viņai tāpat kā citiem bērniem bija savs pienākums – ganīt lopus. Vecmamma stāsta, ka viena pati, esot pļavā vai mežmalā, neskuma, atrada sev nodarbi: dziedāja, pina, adīja vai lasīja ogas, bet gadījās, ka vajadzēja pārvarēt bailes un būt drosmīgai. Kad spēra zibens kokā, kad vilks uzbruka aitām, kad bija jāglābjas no čūskām. Bet visvairāk baiļu un ciešanu mana vecmamma izjuta kara laikā. Otrā pasaules kara laikā manas vecmammās ģimene ar citām ģimenēm slēpās un dzīvoja zemnīcās.

Man liekas, ka tie apstākļi, kuri bija kara laikā, ir ļoti bargi. Es nevienam nevēlu to izjust un es vēlētos, lai pasaulē būtu miers un satiecība.

Pēckara gados arī nebija viegla dzīve. Manas vecmammās ģimenē auga pieci bērni, kuri bija jāpabaro un jāizglīto. Vecmamma stāsta, ka uz skolu bija jāiet vairākus kilometrus ziemā vai rudenī, līst vai salst, bet bērni gāja mācīties. Arī jaunībā vecmamma smagi strādāja, bet to visu cenšas atcerēties ar prieku. Viņa stāsta daudz smieklīgu atgadījumu un joku.

Mani pārsteidz vecmammās dzīvesprieks, jo viņa nesūdzas par sāpēm, ko izjūt, un cenšas būt gandarīta. Man vecmamma iemācīja daudz labu lietu, piemēram, adīt, tamborēt, pabeigt darbu līdz galam, mīlēt Dievu. Es gribētu vēl iemācīties daudz labu lietu, ko ir iemācījusies mana mīļā vecmamma Olga. Mana vecmamma ir dievbijīga, pazemīga, paļāvīga visos dzīves brīžos uz Dievu, spēj piedot un pieņemt tādu, kāds ir. Visas šīs īpašības ir vajadzīgas katram cilvēkam, lai būtu laimīgs.

Es lepojos ar savu vecmammu un novēlu katram bērnam, lai viņš spētu novērtēt savu vecvecāku darbu, saprastu, ka viņa senči ir iesākums viņam pašam. Katram jāzina savu senču dzīves likteņi, veikumi un zaudējumi, tad varēs veidot savu dzīvi labu, veiksmīgu, līdzsvarotu.

Agate Krilova,
6.a klases skolniece
Dagdas vidusskolas

Manas ģimenes lepnums

Katrā ģimenē ir cilvēks, ar kuru var lepoties. Manā ģimenē ir tāds cilvēks, tas ir mans tētis.

Manu tēti sauc Māris Kalniņš. Viņš ir ugunsdzēsējs glābējs. Sākumā viņš mācījās Rīgas ugunsdzēsēju koledžā, pēc tam pabeidza Rīgas Tehnisko universitāti un strādāja Krāslavas daļā par komandiera vietnieku, pēc tam kļuva par Krāslavas daļas un Dagdas posteņa komandieri. Mans tētis ļoti mīl savu profesiju, savu daļu un

novadu. Mans tētis bija iniciators, kā arī pats piedalījās un īstenoja jaunas ugunsdzēsēju automašīnas iegādi Dagdas postenim Eiropas projektā. Tagad es varu lepoties, ka Dagdas postenim ir jaunā ugunsdzēsēju automašīna, pateicoties manam tētim.

Arī es lepojos ar to, ka mans tētis glābj cilvēku dzīvības, to mājokļus, darba vietas, zemes platības un dzīvniekus. Es domāju, ka tie cilvēki, kurus mans tētis izglāba vai saglabāja to mājas vai dārgas lietas, ir ļoti pateicīgi viņam. Tētim arī mājās ir daudz darba, lai uzturētu kārtībā mājas saimniecību un tās apkārtni. Piemēram, pavasarī nozāgē ābelēm sausus zarus un koku stumbrus nobalināt, vasarā pļauj zāli, kopā ar mammu strādā dārzā, rudenī novāc ražu, ziemā sagatavo malku. Kad tētim ir brīvāks laiks, viņš rūpējas par automašīnu. Mans tētis labprāt palīdz vecmammai, brālim, māsām un draugiem.

Mans tētis ir labs, atsaucīgs un labsirdīgs cilvēks. Es uzskatu, ka ar saviem sasniegumiem un drosmi mans tētis ir varonis un ir „Dagdas novada lepnums 2014.”

Dagdas vidusskolas

6.klases skolniece

Baiba Kalniņa

Mans tētis Maigonis – īsts darba rūķis

Par Dagdas novada lepnumu var kļūt ikviens. Es izvēlējos uzrakstīt par savu tēti Maigoni, jo viņš ir piemērs visiem.

Pirms 34 gadiem 18.martā Bauskā piedzima mazs zēns, kuru nosauca skaistā vārda Maigonis. Viņš apmeklēja bērnudārzu, pabeidza skolu Dagdā un devās mācīties uz Aizkraukli, lai apgūtu namdara profesiju. Tagad, lai uzturētu ģimeni, tētis strādā savā amatā, remontē mājas un dzīvokļus, liek jumtus, būvē dažādas ēkas. Mūsu ģimenē ir četri cilvēki: es, brālis, mamma un tētis. Mūsu tētis stāstīja, ka bērnībā viņš nemaz nebūtu iedomājies, ka kļūs par namdari, jo sapņoja kļūt par šoferi.

Tētis strādā fizisku darbu, un tas nav viegli, viņš strādā arī brīvdienās, kad visi atpūšas, un jebkuros laika apstākļos. Bieži es pamanu, ka tētis pēc darba ir ļoti noguris, bet mums nekad to nesaka.

Mūsu tētim piemīt daudz labu īpašību: čaklums, izpalīdzība, godīgums. Tas palīdz viņam labi strādāt, vienmēr palīdzēt citiem, nemelot un būt taisnīgam. Man patīk, ka viņš ir zinošs un bieži man palīdz mācībās, kā arī dzīvespriecīgs. Tad, kad man ir slikts garastāvoklis, tētis vienmēr mani uzmundrina un saka: katru dienu ir jāpriecājas par to, kas mums ir. Protams, mūsu ģimene ir laimīga, ka tētis izturas pret mums ar mīlestību un labsirdību. Arī šajā darbā viņš ir centīgs un kārtīgs, visu izdara kā nākas.

Brīvdienās, kad esam visu dienu kopā, tētis ir jautrs un smaidīgs, jo laiks, kas ir pavadīts ar ģimeni, viņam ir ļoti svarīgs. Tētim bieži gadās, ejot pa ielu, kāds pazīstamais pajautā: „Sveiks! Vai tev neatrastos laiks ieiet pie manis un paskatīties, kā te labāk uztaisīt remontu?” Tētis cenšas nekad neatteikt, jo zina, ka ir teiciens: „Dots devējam atdodas!”

Es vēlos pateikt, ka tādu cilvēku kā mans tētis mūsdienās ir ļoti maz. Cilvēki apkārt bieži ir neapmierināti ar dzīvi un darbu. Mans tētis cenšas iet pa dzīvi viegli un ar smaidu, cītīgi strādājot un izturoties ar mīlestību pret savu ģimeni. Es vēlos, lai šādu cilvēku kļūtu vairāk, jo tieši viņi ir pelnījuši šo titulu.

Mīļo tēti, es tevi ļoti mīlu!

Elīna Staģe,
Dagdas vidusskolas 6. klases skolniece

Cilvēks ar zelta sirdi

Dagdā ir daudz cilvēku, kuri ar saviem labajiem darbiem, rīcību un attieksmi pret līdzcilvēkiem ir pelnījuši būt par Dagdas novada lepnumu. Viens no šiem cilvēkiem ir ļoti īpašs, tas ir Dagdas vidusskolas mājturības un tehnoloģiju skolotājs Aigars Vigulis.

Vēl nezinot Aigaru, dzirdēju par viņu daudz labu vārdu no vecāko klašu zēniem un sava brāļa. Ar skolotāju Aigaru es iepazinos pirms gada, kad sāku mācīties mājturību. Aigars mūs sagaidīja ar patiesu un sirsnīgu smaidu, mēs bijām ļoti skaļi, taču Aigars, turpinādam smaidīt, spēja mūs nomierināt un, nepaaugstinot balsi, panāca to, ka klase sāka strādāt.

Katru mācību stundu, ko vada Aigars, es viņā atklāju jaunas un tikai pozitīvas īpašības. Aigars ir nosvērts, godīgs, gudrs un talantīgs, viņam piemīt laba humora izjūta. Viņš spēj atrast īstos vārdus katram skolniekam, lai viņu nomierinātu, uzslavētu vai liktu uzvesties labāk.

Stundās mūs Aigars uztver kā līdzvērtīgus cilvēkus un prasa no mums tādu pašu atbildību.

Skolotāja Aigara stundas ir interesantas un aizraujošas, jo skolotāja sirsnīgais smaids un godīgā attieksme pret katru skolēnu padara viņu par visgudrāko, attapīgāko un sirsnīgāko skolotāju un cilvēku.

Skolotājs Aigars Vigulis ir Dagdas novada lepnums un paraugs daudziem skolotājiem!

Emīls Zdanovskis,
Dagdas vidusskolas 6.a klases skolnieks

Es lepojos

Gan Dagdas novadā, gan Andzeļu pagastā dzīvo cilvēki, ar kuriem ir vērts lepoties. Es gribētu pastāstīt par jauku cilvēku Veroniku Vērdiņu.

Tālab 1966.gadā Rīgas medicīnas skolas absolvente no Šķaunes atbrauca uz Andzeļiem un sāka strādāt bērnudārzā par medmāsu. Jau pēc gada viņa kļuva par bērnudārza vadītāju. 1974. gadā pabeidza mācības Rīgas Pedagoģijas skolā, vēlāk ieguva arī augstāko izglītību Liepājas Pedagoģijas Institutā. Šajā amatā ir nostrādāti daudzi gadi, izaudzinātas vairākās bērnu paaudzes. Vienlaicīgi darba gaitas mijās ar mācībām. Andzeļos Veronikai Vērdiņai bija lemts satapt savu otro pusīti. Tika nodibināta ģimene un izaudzināti, izskoloti un dzīvē izvadīti meita un dēls. Tagad Veronikas acis priecē 4 mazbērni.

Vairākus gadus Veronika Vērdiņa bija Andzeļu pamatskolas direktore. Viņas darba laikā skolā ir veikts ļoti liels remonts, tā ir kļuvusi ļoti gaiša un mājīga. V.Vērdiņa vienmēr rūpējās, lai mēs mācītos sakārtotās un estētiski noformētās telpās.

Pašlaik V.Vērdiņa ir pelnītā atpūtā, bet saikni ar skolu nav sarāvusi. Dažreiz ienāk ciemos, katru gadu sveic skolēnus izlaidumā, interesējas par viņu sasniegumiem.

Visu mūžu pieradusi strādāt un par kādu rūpēties, Veronika Vērdiņa bez darba savu dzīvi iedomāties nevar. Viņa ir uzņēmusies rūpes par Andzeļmuižas baznīcas draudzi.

Kad satieku Veroniku Vērdiņu, viņa vienmēr smaida un ir dzīvespriecīga, katrreiz pasaka kādu labu vārdu, gatava uz klausīt un palīdzēt gan ar padomu, gan ar darbiem.

Labi, ka ir cilvēki, ar kuriem var lepoties un mācīties no viņiem darba tikumu, dzīvesgudrību un būt tik dzīvespriecīgiem kā Veronika Vērdiņa!

Andzeļu pamatskola
7. klase
Viktorija Markova
Skolotāja Ināra Krauliša

Es lepojos ar...

Es dzīvoju Andzeļu pagastā. Vēlos pastāstīt par Kolīšu ģimeni. Viņi ir mūsu kaimiņi. Es uzskatu, ka mums paveicās ar kaimiņiem. Mēs ar viņiem labi sadzīvojam.

Kolīši ir ļoti strādīgi un draudzīgi. Šajā ģimenē galvenais ir Jānis Kolītis. Viņam ir sieva Jevstafija

Kolīte. Viņi ir izaudzinājuši un izskolojuši dēlu un meitu.

Dēlam Andrim jau ir sava ģimene – sieva un meita. Viņš dzīvo netālu no vecākiem un var viņiem palīdzēt. Savu māju viņš uzcēla pats un tagad tur dzīvo. Meita Ilona

dzīvo Rīgā un strādā par medmāsiņu. Viņa dažreiz atbrauc pie vecākiem paciemoties.

Kolīši ir čakli zemnieki. Viņu saimniecība ir liela,

tās nosaukums „Kalnu mājas”. Viņi nodarbojas ar lopkopību: audzē govīs, cūkas, aitas. Apsēj lielas zemes platības ar rudziem, miežiem un auzām. Rudenī labību novāc ar kombainu, kaltē un izmanto savā piemājas saimniecībā. Viņu mājās vienmēr valda rosība. Es brīnos, kā viņi ar šo lielo saimniecību tiek galā, kā pagūst paveikt visus darbus. Viņi ir uzbūvējuši māju un iekopuši arī lielu ābeļdārzu.

Visu uzturēt kārtībā ir ļoti grūti, vajag krietni papūlēties. Vajag izturību, lai šos darbus veiktu katru dienu. Es apzinos, ka ir daudz jāstrādā, lai dzīvē varētu kaut ko arī sasniegt.

Es lepojos, ka man ir tādi čakli un izpalīdzīgi kaimiņi. Kaut vairāk būtu tādu saimnieku mūsu pagastā!

Andzeļu pamatskolas

5. klases skolnieks

Jānis Burcevs

Skolotāja: Irēna Lovčinovska

Skolotāja Solvita

Es dzīvoju Dagdas novada Konstantinovas pagasta ciematā Konstantinova, šeit arī dzīvo mūsu mazās Konstantinovas sākumskolas skolotāja Solvita Stepina, kura, manuprāt, ir pelnījusi būt Dagdas novada lepnums 2014.

Skolotājai Solvitai Konstantinovas sākumskola ir arī viņas pirmā skola, jo šeit viņa mācījās no pirmās līdz sestajai klasei, un no 2010.gada skolotāja strādā šajā skolā.

Man patīk, ka ar skolotāju var vienmēr parunāt, par to, kas satrauc. Jau vairākus gadus skolotāja vada rokdarbu pulciņu, kuru apmeklē visi skolas skolēni, jo kopā ar skolotāju mēs vienmēr uztaisām kaut ko jauku un interesantu. Ieguldot lielu darbu un pacietību skolotāja mazajiem pirmklasniekiem māca rakstīt burtus, lasīt, rēķināt un apgūt dabaszinātņu noslēpumus. Skolotāja to arī man iemācīja, jo 1. un 2.klasē viņa bija arī mana skolotāja.

Skolotāja Solvita vienmēr ir smaidīga, sirsnīga, atsaucīga, laipna. Viņa ir neparasti pacietīga, izpalīdzīga un saprotoša. Skolotāju vienmēr uztrauc skolēnu pašsajūta, viņa mēģina tiem palīdzēt un saprast tos.

Solvita Stepina ir cilvēks, kurš vienmēr iesaistīsies dažādos pasākumos gan skolā, gan pagastā. Savā brīvajā laikā skolotāja dejo Konstantinovas pagasta deju kolektīvā.

Cik labi, ka mūsu Konstantinovas pagastā dzīvo un pie mums skolā strādā skolotāja Solvita Stepina!

Konstantinovas sākumskolas
6.klases skolniece
Solvita Daugoviča

Pavāre Anna Samuilova

Konstantinovas pašā centrā, nelielā uzkalniņā, atrodas Konstantinovas sākumskola. Tā ir kā gaismas stariņš pagastā. Mēs visi mīlam šo skolu un tās pavāri Annu Samuilovu. Tāpēc es vēlos uzrakstīt par pavāri, lai arī citi zinātu, ka viņa ir jauks cilvēks, un, ka Konstantinovas pagastā dzīvo cilvēks, kurš ar savu darbu paēdina skolēnus un mazos pirmsskolas audzēkņus.

Es ar pavāri iepazinos 2009. gada septembrī, kad sāku mācīties Konstantinovas sākumskolas 1. klasē. Bet es zinu, ka pavāre skolā strādā no 1994.gada.

Skolā mācos jau sesto gadu un katru dienu, es un citi skolēni, ēdam Annas Samuilovas gatavotās brokastis un pusdienas.

Kaut arī darbs pie plīts ir smags, karsti, smagi katli, tomēr mūsu pavārīte vienmēr ir priecīga, ar labu humora izjūtu, smaidoša un laipna ar bērniem, un ēdiens ir garšīgs un veselīgs.

Arī svētku dienās viņa piedalās mūsu rīkotajos pasākumos, noskatās skolēnu koncertus un visas citas mūsu izdarības. Man ļoti mīla ir mūsu pavāre tante Aņa. Es viņu sveicu katros svētkos ar ziediem un mīļiem vārdiem.

Es nezinu, ko viņa darījusi vēl savā dzīvē, bet gribu teikt, ka mūsu pavārītes čaklums, darba mīlestība ir paraugs citiem kā dzīvot un strādāt. Ja cilvēks mīl savu darbu, tad viņam tas veicas. Manuprāt, mūsu skolas pavāre, Anna Samuilova, ir cienīga būt Dagdas novada lepnums 2014.

Konstantinovas sākumskolas
6.klases skolniece
Laura Mizāne

Profesijas nozīme cilvēka dzīvē

Katram cilvēkam ir kāds darbs vai pienākums, ar kuru viņš var lepoties. Viens lepojas ar to, ka izglāba kāda cilvēka dzīvi, otrs lepojas ar to, ka uzaudzināja labus un gudrus bērnus. Katrā padarītajā darbā cilvēks cenšas ielikt kripatiņu savas dvēseles. Ļoti svarīgi mīlēt to, ko tu dari. Mīlēt savu darbu - nozīmē mīlēt pasauli.

Šajā pasaulē ir Zilo ezeru zeme – Dagdas novads. Šeit dzīvo daudz dažādu cilvēku, ar kuriem var lepoties. Kāds var lepoties ar sasniegumiem sportā, mākslā, kāds ar savu ģimeni, kāds var gūt gandarījumu un lepnumu par savu padarīto darbu dzīves laikā.

Es gribu pastāstīt par cilvēku, ar kuru es lepojos, tā ir mana vecmāmiņa Marija Čerņavska.

Viņas dzīves gaitas sākās ļoti grūtā laikā. Tas bija laiks pēc 2. Pasaules kara. Tai laikā bija bads, izpostītas mājas, cilvēkiem vajadzēja no jauna veidot savu dzīvi, domāt par peļņu iztikai, jo ģimenes tajā laikā bija ļoti lielas. Manas vecāsmātes ģimenē bija 5 bērni. Neskatoties uz visām grūtībām, kas skāra viņas ģimeni, vecmāmiņa ieguva pienācīgu izglītību, kas ļāva viņai nodrošināt iztiku savai topošai ģimenei, kā arī palīdzēt saviem vecākiem, brāļiem un māsai. Viņas ceļš uz izglītības iegūšanu sākās 1962.gadā. Piedzīvojot pēckara grūtus brīžus, viņa zināja, ka jāiegūst laba izglītība. Droši vien tas bija iemesls, kas motivēja viņu pabeigt skolu ar zelta medaļu. Pēc skolas beigšanas vecāmaite iestājās Polockas tehnikumā, kur ieguva grāmatvedes izglītību. Tas notika Baltkrievijā. Tā nu lēma liktenis, ka viņai bija jāpamet sava dzimtene labākas dzīves meklējumos, un 1972. gadā viņa ar ģimeni pārcēlās uz dzīvi Latvijā, Dagdas pilsētā.

Pirmā darbvieta Latvijā, kurai vecmamma veltīja 18 savas dzīves gadus, bija Ezernieku tūristu bāze, kas bija viens no lielākajiem tūrisma objektiem PSRS teritorijā, kur viņai bija iespēja ne tikai strādāt par galveno grāmatvedi, bet arī iepazīt cittautu kultūru un tradīcijas, kas, pēc viņas vārdiem, bija ļoti interesantas. Pēc PSRS sabrukšanas tūristu pieplūdums bāzē nebija tik liels, tāpēc tūristu bāze tika slēgta. Taču vecāmaite nenolaida rokas, un, pateicoties iegūtajai pieredzei, viņa tika aicināta strādāt Dagdas domē par grāmatvedi. Tā kā Dagda nav liela pilsēta, tad drīz vien par vecāsmātes krietnumu un pieredzi kļuva zināms arī Dagdas slimnīcā, kas kļuva par pamatu tam, ka viņa tika aicināta tur galvenās grāmatvedes amatā. Dagdas slimnīca bija tā darba vieta, kurā viņa nostrādāja līdz pat pensijai, 18 gadus.

Čakli strādājot, viņa vienmēr varēja atrast arī laiku, ko veltīt savai ģimenei. Marijai ir liela un draudzīga ģimene: trīs bērni, četri mazbērni un nu jau divi mazmazbērni. Viņa vienmēr par visiem uztraucas, rūpējas, pārdzīvo par neveiksmēm un priecājas par panākumiem.

Darba gaitās viņa ieguva daudz draugu un paziņu, kuri viņu neaizmirst, neskatoties uz to, ka viņa ir devusies pelnītā atpūtā, vienmēr sveic dzimšanas dienā, vārda dienā un citos svētkos.

Vecmāmiņai patīk klāt bagātus galdus un pulcēt pie tā savu ģimeni, kas ir lielākā vērtība viņas dzīvē. Mēs visi cenšamies saudzēt vecmāmiņas veselību, palīdzot viņai dažādos mājas darbos, tādēļ ka mēs to ļoti mīlam un vēlamies, lai viņa ar mums būtu pēc iespējas ilgāk.

Es un mūsu lielā ģimene ļoti lepojamies ar viņu un uzskatām, ka viņa ir cienīga būt par Dagdas novada lepnumu!

Dagdas vidusskolas
8. b klases skolniece
Diāna Čerņavska
Vija Gekiša

Mūzikai atdotā sirds

Ilgi nevarēju izvēlēties, par ko gan man uzrakstīt, jo Dagdas novadā ir ļoti daudz atbildīgu, čaklu un labsirdīgu cilvēku. Es rakstīšu par Olgu Šalajevu, jo zinu viņu jau daudzus gadus un varu pastāstīt par tās devumu mūsu novadam.

Olga Šalajeva strādā Dagdas mākslas un mūzikas skolā par solfedžo un mūzikas literatūras skolotāju. Viņa strādā Andzeļos par mūzikas skolotāju un Dagdas vidusskolā par kristīgās mācības skolotāju. Olga Šalajeva regulāri apmeklē Dagdas Romas katoļu baznīcu. Tur mēs varam dzirdēt, kā viņa dzied garīgās dziesmas, brīnišķīgi spēlē ērģeles un vada baznīcas kori.

Es skolotāju vienmēr redzu smaidīgu kā saulīti. Viņa ir ļoti čakla, dara daudzus darbus, cenšas iesaistīties Dagdas novada dzīvē. Mācoties mūzikas skolā, skolotājas stundās vienmēr jūtos omulīgi, jo viņa ir sirsnīga un labestīga. Olga Šalajeva ir izglītota, jo zina, kā mums palīdzēt, viņa var daudz ko pastāstīt par mūziku. Ļoti atbildīgs, centīgs cilvēks, kurš vienmēr uzklausa un mēģinās palīdzēt katram.

Lielākoties skolotāja strādā ar bērniem, mācot tos. Bērni uzzina daudz ko jaunu tieši no viņas. Vienmēr palīdz sagatavoties kādam konkursam, ja pašam skolēnam ir vēlme kaut kur piedalīties. Skolotāja ir ļoti radošs, aktīvs un atsaucīgs cilvēks.

Cerams, ka jaukā Olga Šalajeva priecēs mūs vēl ilgu laiku ar to, ka dos padomu, atbalstīs savus skolēnus.

Uzskatu, ka Olga Šalajeva ir cienīga būt par Dagdas novada lepnumu 2014, jo viņa dara daudz ko cilvēku labā, palīdz mums savu nākotni veidot labāku. Cienīga arī tāpēc, ka viņa ir ļoti labsirdīgs un izpalīdzīgs cilvēks.

Dagdas vidusskolas

8. b klases skolniece

Agnese Vjaterē

Skolotāja:

Vija Gekiša

Ināra Andžāne

Es zinu daudzus cilvēkus, kuri Dagdas novadā ir pazīstami un ievērojami ar savu darbu, ar sasniegumiem kādā jomā: sportā, kultūrā, izglītībā, savu bērnu audzināšanā, zemnieku saimniecību darbā.

Bet starp Dagdas novada pazīstamajiem cilvēkiem man vislabākā ir mana mamma Ināra Andžāne. Viņa negribēja, lai es par viņu rakstītu eseju, tomēr es ar savu mammu lepojos.

Mamma mani vienmēr atbalsta. Neskatoties uz to, ka man ne vienmēr veicas skolā, mamma dod man padomus skolas gaitās. Manuprāt, cits neviens nevar man iedot tik labuma, cik to dod mana mamma, un viņa to dara no visas sirds.

Mammai es varu izlūgties čipsus un planšetdatoru, aizņemties viņas zināšanas.

Manai mammai ir daudzveidīgas idejas. Man patīk, ka viņa ir optimiste. Mammai piemīt pārliecība par to, ko viņa dara, un viņa tic, ka savus darbus var paveikt ļoti labi.

Mana māmiņa ir strādīgs cilvēks, kas spēj visu, ko grib. Viņa ir skolotāja un aktīvi darbojas Šķaunes pamatskolā nu jau 23 gadus. Par savu pedagoģisko darbu viņa ir saņēmusi daudzas pateicības un apbalvojumus.

Mana mamma ir laba arī pret tiem bērniem, kuriem nav vecāku, vai nu vecāki ļauni izturas pret viņiem. Mana mamma gādā par bērniem, kuri cieš no vardarbības, kurus vecāki pamet novārtā, jo viņa strādā Dagdas novada bāriņtiesā. Mani sajūsmina tas, ka māmiņa sarunu ceļā var atrisināt jebkuru problēmu vai konfliktu nelabvēlīgās ģimenēs ar bērniem. Savā bāriņtiesas darbā mamma rūpējas par to, lai visi bērni justos droši un pasargāti.

Tāpēc es uzskatu, ka ar manu mammu var lepoties. Es priecājos par mammas panākumiem viņas darbos. Kopā ar mammu es esmu laimīgs.

Šķaunes pamatskola
7. klases skolnieks
KRISTAPS ANDŽĀNS
Skolotāja Viktorija Ruskule

Ināra Moisenko

Dagdas novads var lepoties ar daudziem ievērojamiem cilvēkiem, bet es gribu uzrakstīt par mūsu pastnieci Ināru Moisenko. Viņa nav veikusi neko īpašu, bet vienkārši pēc labākās sirdsapziņas pilda savu darbu, kurš ir vajadzīgs mums visiem.

Tante Ināra ir ļoti labs, atsaucīgs un izpalīdzīgs cilvēks. Viņa piegādā pasta sūtījumus visam Šķaunes pagastam. Iedzīvotāji ir pateicīgi mūsu pastniecei par viņas uzmanīgo un iekļūto attieksmi pret cilvēkiem, it īpaši pensionāriem. Vecākā gadagājuma cilvēkiem nav tik vienkārši nokļūt pie ārsta vai iepirkties veikalā, īpaši tiem, kuri dzīvo attālās viensētās. Viņa nekad neatsaka atvest medikamentus un produktus no pilsētas.

Agrāk Ināra piegādāja korespondenci ar mašīnu, ko nodrošināja „Latvijas pasts”, bet tagad ir jābrauc ar savu personisko mašīnu. Ziemā, kad lauku ceļi ir aizputināti ar sniegu, pastniecei jāatstāj mašīna ceļa malā un jādodas līdz saviem adresātiem kājām. Ināra vienmēr laicīgi piegādā presi un vēstules, strādā bez kavējumiem.

Es gribētu novēlēt tantei Inārai, lai viņas sirdij netrūkst mīlestības, lai vienmēr veicas darbā, lai acīs atspīd vairāk prieka, lai nogurums paliek svešs.

Es gribētu, lai tādu godīgu, atbildīgu, strādīgu cilvēku kā mūsu pastniece, būtu vairāk. Es lepojos ar viņu!

Šķaunes pamatskola
7. klases skolniece EGIJA MUIZNIEKA
Skolotāja Viktorija Ruskule

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

Aigars Orols

Es jums stāstīšu par savu tēti Aigaru, jo man šķiet, ka viņš ir viens no tiem, kam var piešķirt "Dagdas novada lepnums" titulu. Mans tētis ir ļoti jauks, labsirdīgs un sirsnīgs, arī strādīgs. Viņš ir PIKC "Daugavpils būvniecības tehnikuma" koka izglītības programmas kokizstrādājumu izgatavošanas pedagogs – profesionālās izglītības skolotājs priekšmetā "Būves montāža".

Mums ir daudz bērnu ģimene: Marija, Madara, Mārtiņš, Māris. Tētis vēlējas, lai visiem viņa bērniem vārdi sāktos ar burtu "M". Vēl mūsu ģimenē ir māmiņa Vita, divas vecmāmiņas un vecvecmāmiņa Marta.

Ir sācies Adventes laiks – Ziemassvētku gaidīšanas laiks. Uzlecot Ziemassvētku zvaigznei, mēs vakariņojam pie svētku galda, un, kā jau katrā Ziemassvētku vakarā, tētis mums sadala Dievmaizīti – *kalādu*. Pēc tam braucam uz baznīcu klausīties Ziemassvētku zvanu skaņas un Svēto Misi. Mamma parasti pirms Ziemassvētkiem cep piparkūkas, bet tētis Ziemassvētkos atnes eglīti. Katru gadu mēs to rotājam visi kopā, jo esam viena liela un draudzīga ģimene. Otrajos Ziemassvētkos mēs braucam pie abām vecmammām, kā katru gadu – tas ir patīkami, ka var satikt savus mīļos tuviniekus.

Jāatzīmē, ka mans tētis ir aktīvi piedalās novada kultūras un sabiedriskajos pasākumos, dzied Dagdas Romas katoļu baznīcas korī, dziedāja Aglonas Bazilikas korī "Magnificat". Arī mājinieki bieži tiek iepriecināti ar skanīgām dziesmām.

Jaungada naktī mēs visi kopā ejam pie pilsētas lielās egles skatīties salūtu. Līgo dienu mēs svinam arī visi kopā: tētis iekurina Līgo dienas ugunsgrāvu, dziedam Līgo dziesmas, ēdam vecāsmātes Dzintras sieto Jāņu sieru.

Mums tētis ir vislabākais! Un ne tikai mums, bet arī daudziem citiem bērniem – viņa audzēkņiem.

Mūsu tētis pēc Dagdas vidusskolas beigšanas mācījās Dagdas arrodvidusskolā, turpināja mācības Latgales Amatniecības meistarību skolā. 1998. gadā Aigars ieguva amatu mācības skolotāja un galdnieka diplomu. Skolu beidzot, Aigars strādāja Latgales amatniecības skolā līdz 2000. gada jūnijam.

Pašlaik Aigars strādā kā PIKC "Daugavpils būvniecības tehnikuma" koka izglītības programmas kokizstrādājumu izgatavošanas pedagogs – profesionālās izglītības skolotājs priekšmetā "Būves montāža".

2001. gadā tētis ar palīgiem uzcēla darbnīcu, lai tajā varētu izgatavot daudz ko no koka, bet 2007. gada rudenī ar palīgiem būves papildināja ar vasaras māju un 2014. gada vasarā tai klāt piebūvēja terasi. Aigars ir apguvis gandrīz visas galdnieka iemaņas un labprāt dalās ar citiem savā pieredzē. Viņš var izgatavot no koka visu: no karotes un pīpes kāta līdz pūra lādei un krēslam.

Savu brīvo laiku Aigars pavada kopā ar ģimeni. Aigaram patīk, kad viņam blakus ir kāds mājdzīvnieks. Viņam patīk samīļot suni Tobi. Ja Aigars nebūs mājās, Tobis vienmēr gaidīs viņu. Vēl viņam patīk pavadīt laiku ar kaķiem, jo viņi dod mieru sirdij un dvēselei. Savā brīvajā laikā Aigars labprāt palasa kādu labu grāmatu, brauc ar velosipēdu, elpo svaigu gaisu un pavada laiku kopā ar ģimeni. Priecājas par dzīvi, iepriecina savus tuvākos, darba biedrus un audzēkņus.

Man prieks, ka man ir tāds tētis! Ar lepnumu varu teikt, ka viņš ir cienīgs saņemt titulu "Dagdas novada lepnums".

Dagdas vidusskola
7.a klase
Marija Orole

Gunārs Ciganovičs

Es jums pastāstīšu par manu vienīgo, bet vislabāko krusttēvu – Gunāru Ciganoviču. Viņš ir dzimis Dagdā, te arī pašlaik dzīvo, ir ļoti aktīvs un atsaucīgs cilvēks gan sabiedrībā, gan ģimenes dzīvē.

Viņa profesija ir ugunsdzēsējs. Kā ugunsdzēsējs viņš strādā jau vairāk nekā 20 gadus – no 1986. gada. Darbā ir atbildīgs, apzinīgs, savaldīgs, ar savu viedokli, pozīciju, rīcību dažādās situācijās, ir pierādījis savu amata prasmi dažādās

sarežģītās situācijās. Nesen Gunārs viesojās Dagdas vidusskolā ar ugunsdrošības instruktāžu. Es biju lepna un saviļņota, ka tieši mans krusttēvs runāja ar mūsu skolas bērniem par tādiem nopietniem un atbildīgiem tematiem kā ugunsdrošība.

Brīvajā laikā mans krusttēvs Gunārs Ciganovičs vienmēr ir aizņemts ar citiem darbiem – nesēž rokas klēpī salicis. Viņš ir ļoti strādīgs un enerģisks cilvēks, nodarbojas ar biškopību, jāsaka, ka mana krusttēva bišu medus mums visiem ļoti garšo.

Daudzus gadus Gunārs dejoja Tautas deju ansamblī “Dagda” un deju kopā “Narūta” un piedalījās Dziesmu svētkos kopš 1998. gada, brauca uz Rumāniju ar deju priekšnesumiem. Jāsaka, deju solis ritēja itin raiti. Arī tagad Gunārs ir atsaucīgs un labprāt palīdz citiem, piedalās dažādos pasākumos.

Jau bērnībā Gunārs bija ļoti aktīvs. Viņam ļoti patika sports un aktīvas, ātras spēles. Skolā viņš ļoti labi mācījās. Gunāram bija ļoti laba un atsaucīga ģimene. Viņa bērni arī ļoti labi mācās – Renāte un Jānis.

Nevar nepieminēt, ka vēl mans krusttēvs taisa no koka visādas skaistas lietas, piemēram, mājiņas, bišu stropus un citas mājsaimniecībā noderīgas lietas.

Gunārs ir ļoti talantīgs. Viņš vienmēr ir jautrs un ļoti mīl bērnus. Gunārs ir ļoti kārtīgs un pieklājīgs cilvēks. Es domāju, ka Gunārs vienmēr būs tāds, kā tagad - jautrs, izpalīdzīgs, gudrs, mīļš un labsirdīgs. Man Gunārs ir vislabākais krusttēvs! Es lepojos ar to, ka man tāds ir!

Novēlu Gunāram strādāt vēl ilgus gadus savā cildenajā un daudziem tik svarīgajā profesijā – ugunsdzēsējs-glābējs, kurš vienmēr būs klāt, lai palīdzētu nelaimē!

Dagdas vidusskola

7.a klase

Ilona Kuzmina

Mana mamma.

Mūsu ģimenes lepnums ir mūsu mamma. Viņa ir ļoti gudra un izpalīdzīga. Viņa strādā ļoti grūtā un atbildīgā darbā, taču vakarā viņa vienalga ir enerģijas pilna. Mana mamma strādā kā sociālā aprūpētāja, viņa palīdz veciem un slimiem cilvēkiem.

Mammai ir bieži jābrauc uz Rēzekni, Rīgu, Daugavpili un Krāslavu. Gandrīz katru nedēļu viņai vajag braukt kaut kur. Mamma darbā ir cilvēki, kuri nodarbojas ar rokdarbiem, taisa dažādas skaistas lietas. Daži nodarbojas ar adīšanu. Vēl ļoti daudzi ir slimi cilvēki kuri nevar kaut ko darīt, un viņiem vajag palīdzību, lai aizietu uz veikalu vai nopirktu zāles, un to dara mana mamma. Viņa organizē dažādus pasākumus un dažreiz arī konkursus. Viņai tie sanāk ļoti interesanti un aizraujoši. Mana mamma organizē arī ekskursijas, kurās brauc darbinieki un vēl daudzi citi cilvēki.

Jau viņa organizēja trīs ekskursijas: uz Rundāles pili, uz Līgatni un uz Ventspili. Katrā ekskursijā es braucu kopā ar mammu. Tās visas bija interesantas un tajās varēja daudz ko uzzināt jaunu. Mamma darbā vadītāji piedalījās prezentācijā nu viņi ieguva pirmo godalgu. Tagad pie sociālā centra atrodas ļoti skaista un liela lapene. Tā bija godalgota prēmija uzvarētājiem. Pēc kādām pāris dienām pie mamma darbā ieradās televīzija, lai uzzinātu vairāk par šo projektu. Bet vēlāk, pēc kāda mēneša mammai piezvanīja un pateica, ka viņa ir "Eiropas gada cilvēks 2014". Mamma direktors bija ļoti pārsteigts, un arī darbinieki bija pārsteigti, daži pat gribēja būt viņas vietā. Tad pie mamma atbrauca korespondents no avīzes un uzrakstīja par viņu skaistu rakstu.

Mana mamma lepojas ar sevi un grib turpināt strādāt vēl ļoti ilgi un lai viņai viss izdodas. Mūsu ģimenē mamma ir pati galvenā, un mēs viņu ļoti mīlam.

Dagdas vidusskola
7.b klase
Renāte Mamošina

Inese Domkova

Jautājot Dagdas novada iedzīvotājiem, ar ko viņi lepojas savā novadā, viņi varētu atbildēt tā: ar skaisto dabu – daudziem ezeriem un neizsīkstošām upītēm, ar zaļajiem mežiem un apstrādātajiem laukiem, ar sakoptajiem pagalmiem un izpalīdzīgiem, atsaucīgiem un čakliem novada ļaudīm.

Es pastāstīšu jums par cilvēku, kurš, manuprāt, ir pelnījis „Dagdas novada lepnums” titulu. Tā ir Dagdas pilsētas pirmsskolas izglītības iestādes „Saulīte” vadītāja Inese Domkova. Tas ir cilvēks, kurš gadiem ilgi visus savus spēkus, zināšanas, mīlestību atdod bērnodarza audzēkņiem – mūsu novada un mūsu valsts nākotnei.

Ineses vecāki uz Dagdu atbrauca 1952. gadā no Daugavpils rajona. Tētis bija pirmais tagadējā Tautas nama direktors, tad strādāja par ceļu meistaru, mamma visu mūžu nostrādāja ciemata padomē par grāmatvedi. Tā kā tajos laikos pēcdzemdību atvaļinājums bija trīs mēneši, tad no triju mēnešu vecuma Inese tika atdota bērnodarzā – silītes grupā. Inese bija ļoti aktīva visu laiku: pirmsskolas vecumā dejoja tautas dejas un dziedāja bērnodarzā, vēlāk, skolas gados, jaunībā – Dagdas ciemata Kultūras namā.

Oficiālais darba stāžs pirmsskolas izglītībā Inesei Domkovej ir no 1987. gada. Visus šos gadus viņa apzinīgi un kvalitatīvi pilda pedagoga pienākumus, savu enerģiju un zināšanas atdod audzēkņiem, kolēģiem, Dagdas pilsētai un novadam, iedvesmo radošumam jau vairākas paaudzes.

No 1999. gada Inese Domkova ir PII „Saulīte” vadītāja. Prasmīgi organizē un vada pedagoģisko procesu, iestādes saimniecisko darbību, uztur pozitīvu gaisotni kolektīvā, veido lietišķu sadarbību ar visiem iestādes darbiniekiem un Dagdas novada domi.

Inese Domkova ir daudzpusīga, nenogurdināma, radoša personība, ar izcilām darba spējām un atbildīgu pieeju jebkuram darbam un uzdevumam. Kolektīvā ir izpalīdzīga un atsaucīga. Inese Domkova ir gudrs cilvēks un atbildīga vadītāja. Pateicoties viņai, daudzi bērnodarza darbinieki ir pilnveidojuši savu kvalifikāciju, jo Inese pilnveidojas pati gan patstāvīgi, gan apmeklējot dažādus kursus, seminārus un, protams, mudina to darīt arī citus.

Visu savu mīlestību viņa atdod bērnodarza kolektīvam: audzēkņiem, pedagogiem, tehniskajam personālam un bērnu vecākiem. Inese dzīvo un ievēro šos vārdus: “Esot kopā ar bērniem, dvēsele tiek dziedināta”. (*F. Dostojevskis*).

Steidzoties savās darba gaitās, viņa nepaies garām nevienam nomāktajam bērnam, nepajautājot: „Kāpēc esi tik bēdīgs?” Viņa atradīs uzmundrinājuma vārdus gan divgadniekam, gan sešgadniekam, gan arī viņu vecākiem. “Darbs pagaidīs, kamēr tu parādīsi bērnam varavīksni, bet varavīksne negaidīs, kamēr tu padarīsi savu darbu”. (*Patricia Clafford*)– tāds ir Ineses Domkovas dzīves moto.

Bērnudārza audzēkņi ar savām dziesmām un dejām priecē novada ļaudis dažādos pasākumos un svētkos, piedalās starptautiskos konkursos un dažādās radošo darbu izstādēs. Ineses Domkovas ideja ir svinēt Labestības dienu. Jau trīs gadus bērnudārza audzēkņi un skolotājas sarūpē svētkus Dagdas novada cilvēkiem ar īpašām vajadzībām.

Par savu darbu Inese ir vairākkārt apbalvota ar Pateicībām un Goda rakstiem. Pagājušajā gadā Inese Domkova saņēma Dagdas novada titulu "Izglītības iestādes administrācijas darbinieks". Bet šogad viņa saņēma *Swedbank* Goda rakstu: "Labākais skolotājs – 2014", kurā teikts: "Labs skolotājs spēj jauniešiem atraisīt talantus un palīdz noticēt, ka jebkurš sapnis piepildāms. Paldies, ka veidojat Latvijas nākotni gudrāku, prasmīgāku un labāku!"

Kad apmeklēju bērnudārzu, es Inesi Domkovu atceros kā zinošu, radošu, stingru, ideju bagātu skolotāju. Nu jau pagājuši vairāki gadi, kopš es beidzu pirmsskolas izglītības iestādi, bet vēl tagad gribas viņu saukt par savu skolotāju, un ne tikai man. Daudzi mūsu novadnieki (un ne tikai novada iedzīvotāji) Inesi Domkovu sauc par savu pirmo skolotāju.

Tieši tāpēc Inese Domkova – Dagdas PII "Saulīte" vadītāja – ir pelnījusi šo godpilno nosaukumu "Dagdas novada lepnums".

Dagdas vidusskola
7.a klase
Paula Luīze Pauliņa

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

"Dagdas novada lepnums 2014"

Lauku svētku garša. Vai jūs to pazīstat? Lieldienās tik tikko izspraukušās zemeņu lapiņas steidz noplūkt un krāsot visskaistākās Lieldienu oliņas. Pelēcīgo pūpolu maigums. Jauno bērzu lapiņu smarža Vasarsvētkos. Ziemassvētku ķekātās spēja pamodināt dabas ainavu klusumu un sasildīt ikkatras mājas ar smaržīgām pašceptām piparkūkām un karstu piparmētru tēju. Un kur nu vēl daudzās tautas tradīcijas, kuras neatstāja nevienu neizdancinātu vai neiesaistītu rotaļā, neizbaudījušu tradicionālos ēdienus.

Cilvēks, kurš ir aizrāvis ar folkloru, ir īsts dabas un lauku bērns, kurš visu prot darīt un dara no sirds un pa īstam. Tā nav tikai savas programmas atrādīšana uz skatuves, bet gan dzīvesveids un neatņemama identitātes daļa. Man ir paveicies, ka es pazīstu vienu tādu cilvēku, Intu Viļumu.

Intu Viļumu tautas tradīcijas ir interesējušas jau no skolas gadiem. Viņa toreiz cītīgi pierakstīja un krāja sievu dziedāto dziesmu vārdus, nemaz nenojaušot, ka kādreiz to visu nāksies likt lietā un izvērst plašumā. Intas dzimtene ir Mākoņkalna pagasts, *Kozuliški*, bet šobrīd viņa dzīvo Astašovā. Intai ir ļoti stipra un draudzīga ģimene: vīrs Pēteris un trīs dēli. Atbalsts, kurš vienmēr ir blakus, kad Intai ir vajadzīga palīdzība vai padoms. Kā īsta lauku meitene, Inta visu mācījās un pārņēma no savas vecmammās, tāpēc kopš bērnības Inta ir izcila rokdarbniece un saimniece savās mājās. Folklorā ir Intas vaļasprieks un lielā aizraušanās. Brīvo laiku Inta bieži vien pavada adot dūraiņus un rakstainas zeķes, jo tā ir laba atpūta un sirdij tuva nodarbe, kas vakaros nomierina.

Tā kā ar laiku bērni vairāk tiek attālināti no laukiem, bet, kā zināms, īstās tradīcijas ir nākušas tieši no laukiem, tāpēc bērniem nav tādas iespējas iepazīt tās tuvāk. Tas nav tikai izlasāms kādā grāmatā, bet svarīgi ir būt daļai no tradīciju kopējā rituāla. Tāpēc Inta ir savākusi daudzus folkloras materiālus un izdomājusi tos likt lietā. Radās doma izveidot folkloras centru. Inta ir rakstījusi daudzus projektus tieši mūsu Dagdas novadam, lai novadā taptu savs Dagdas novada tautas tērps, kas, manuprāt, ir vienreizēji. Mums jābūt pagodinātiem, ka, pateicoties Intai, šobrīd Dagdas novads var lepni pārstāvēt sevi ar savu tautas tērpu un būt neatkārtojams. Inta ir organizējusi folkloras kopu "Olūteņi", kurā šobrīd viņa darbojas kā vadītāja. Pašlaik kopas repertuārs ir ļoti plašs. Tas ietver sevī garīgās dziesmas un, it īpaši, tikai Latgalei raksturīgos maija dziedājumus, kurus var dzirdēt sievu izpildījumos pie ceļmalas krustiem. Man arī bija tāda pagodinoša iespēja pamēģināt dziedāt maija dziedājumus un izjust to garīgo siltumu, kas nāk no kopīgās dziesmas par godu Dievam. Inta ne mirkli nenožēlo, ka savus labākos dzīves gadus ir ziedojusi Dagdas novada kultūrai, jo tautas tradīcijas ir viņas dzīves sastāvdaļa, bez kurām viņas dzīve neliktos pilnīgi piepildīta. Intas dvēsele ir bagāta un interesanta ar savu harmonisko dzīves skatījumu un dziļām zināšanām par tautas tradīcijām un vēsturi. Iepazīšanās un sarunas ar viņu ļauj labāk izprast latviešu raksturu. Kopā ar folkloras zināšanām Inta mudina saglabāt arī tādu latgaliešu valodu, kas ir raksturīga tikai mūsu novadam. Tā ir kā īsta latgalieša atšķirības zīme. Citu tādu aktīvu, radošu tradīciju kopēju es nepazīstu, to nav tik daudz, jo daudzi vienkārši neko nezina par to, neprot un nav talantīgu "kopēja roku". Tāpēc Inta ir mūsu novada gandarījums, ko es augstu novērtēju.

Ir jāmāk novērtēt tas, ko mums ir mantojumā atstājuši mūsu senči, jo, kā mēs varam "nojaukt" to, kas gadsimtiem ilgi no paaudzes paaudzē tika celts. Tā ir kauna lieta – nezināt savas tautas tradīcijas un nemācēt tās kopt! Mums tās ir jāmācās kopt, lai arī mūsu nākamā paaudze nemeklētu tradīcijas citās zemēs, bet mantotu no mums. Lai mēs visi kopā arī spētu izjust īstos laukus un īsto tautas tradīciju svētku garšu!

Dagdas vidusskola
11.b klase
Irēna Zvidriņa

Mana kaimiņiene- mans lepnums.

Katrs novads lepojas ar savām jaukajām vietām, ar savām tradīcijām, dabasskatiem, bet visvairāk ar cilvēkiem. Katram ir savas domas par Dagdas novada lepnumu. Es iedomājos, kā ar šiem "lepnumiem" ir cīnījušies skolotāji tajos laikos. Mācīja rakstīt, lasīt un visu, ko paši zināja, skolotāji "laida viņus lielajā pasaulē".

Viena no tām ir mana kaimiņiene, ar dzīves pieredzi bagāta skolotāja Janīna Viļume. Šī sieviete ir mācījusi daudzus cilvēkus, kuri tagad "ceļ" Dagdas novadu.

Janīna ir dzimusi 1928. gadā, tepat Latgalē, Dagdas novadā, Andzeļu pagastā. Trušeļu ģimenē bija septiņi bērni, sešas meitenes un viens puika. Bērņībā viņa bija paklausīga un čakla meitene. Jaunības gados viņa nebija no palaidnīgiem bērniem, bet dažreiz kopā ar saviem klasesbiedriem ķircināja skolotājus. Tā kā Janīna bija čakla, viņai dzīve bija vieglāka.

Šī sieviete beidza pedagoģisko skolu un sāka strādāt par skolotāju. 1948. gadā viņa iesāka darbu Niperu pamatskolā, kurā nostrādāja 12 gadus. Šajos gados viņa jau bija izcila skolotāja. Tad Janīna apprecējās ar Antonu Viļumu. 1955. gadā Viļumes kundzei piedzima meita Elvīra. Pēc diviem gadiem, 1957. gadā, skolotāja nolēma strādāt Aulejas skolā. Nostrādājot četrus gadus, Viļumu ģimene pārvācās uz Dagdu. Šo četru gadu laikā viņi, paši savām rokām, uzcēla māju, kurā tagad dzīvo.

1961. gadā skolotāja būtu labprāt strādājusi tepat Dagdā, bet tai laikā Dagdas vidusskolā nebija darbavietas. Šī sieviete no bērņības bija stipra un nenolaida rokas un meklēja darbu. Darbs atradās Astašovā, Dzeguzes skolā. Katru dienu no rīta viņai vajadzēja agri celties un braukt uz skolu. Šajā skolā Janīna nostrādāja trīs gadus.

Vēlāk, Dagdas vidusskolā, atbrīvojās vieta pagarinātājā grupā un Janīna tur sāka savas darba gaitas. Pēc tam viņa bija sākumskolas skolotāja. Tieši Dagdas vidusskolā viņa pavadīja 18 gadus. Viņa bija kultorgs, kopā ar skolotāju Leikuču, abi jauki sadarbojās.

Šai sievietei bija brīnumaina balss. Ar savu balsi viņa spēja nomierināt sākumskolas skolēnus, kā arī dziedāja skolas korī, arī, pateicoties savai balsij, varēja piedalīties Dziesmu svētkos.

Meita bija ļoti lepna ar savas mammas darbu, tāpēc arī viņa nolēma kļūt par skolotāju. Vistuvāk viņai bija vēsture, tāpēc tagad Elvīra ir vēstures skolotāja.

Kopumā skolotāja nostrādāja 39 gadus kā sākumskolas skolotāja. Tie bija viņas mūža labākie gadi.

Vēlāk Janīna Viļume aizgāja pensijā. Tagadējā pensionāre arī man ir daudz palīdzējusi, atbalstījusi. Agrāk bieži gājām kopā ar brāli pie viņas ciemos un mācījāmies dažādus dzejoļus, lasījām un darījām daudz dažādu interesantu lietu. Tagad dažreiz ieskrienam, lai parunātu par dzīvi. Viņa labprāt mūs uzklausa un dod noderīgus padomus.

Tagad viņa bieži nodarbojas ar rokdarbiem, Viļumes kundzei ļoti patīk dārza darbi. Katru dienu viņa kopj savu māju un dārzu. Tagad skolotāja Janīna dzīvo viena, bet vienmēr gaida savu meitu ciemos.

Es ar lepnumu varu teikt, ka Janīna Viļume ir Dagdas novada lepnums. Ar kaut ko es pat gribu līdzināties viņai; viņas mērķtiecība, uzstājība, dzīvesprieks un mīlestība pret darbu, tas viss mani ļoti iedvesmo. Esmu priecīga, ka manā apkārtnē ir tādi cilvēki, par kuriem varu droši teikt – viņi ir mans lielākais lepnums.

Dagdas vidusskola
8.a klase
Airita Olehnoviča

Laimīgs ir tas, kam darbs ir hobijs un hobijs ir darbs.

Ēdot piparkūkas Ziemassvētku pasākumā vai īsto Jāņu sieru Līgo svētkos, cilvēki nepamana, ka aiz tā visa stāv cilvēks – sava aroda meistars, kurš ar saviem kulinārijas darbiem spēj ienest katra sirdī svētku noskaņu tieši īstajā brīdī. Andrupenes muzejā „Latgales lauku sēta”. Šis cilvēks ir burvīgā un vienmēr smaidīgā Lilita Šatilova.

Lilita apgalvo, ka galvenā ēdiena sastāvdaļa ir mīlestība, un tad ēdiens sanāk arī daudz garšīgāks. Bieži muzeja viesi jautā: „Mēs mājās gatavojam no tiem pašiem produktiem un pēc tās pašas receptes, kāpēc mums nesanāk tik garšīgi?”, tad Lilita joko, ka viņa katram ēdienam “pievieno mīlestību”. Tāpat Lilita stāstīja, ka, mīcot maizi, jādomā tikai labas domas, lai maizīte sanāktu pēc

iespējas mīkstāka un garšīgāka.

Jūda Halevi ir teicis: „Dari to, ko tu mīli, un mīli to, ko tu dari, – un tev nekad mūžā vairs nebūs jāstrādā.” Lilitai šajā ziņā ir ļoti paveicies, jo darbs viņai ir arī hobijs. Viņai ļoti patīk gatavot gan jau pārbaudītus un sen mīlētos ēdienus, gan arī eksperimentēt ar dažādām garšām. Lilita jau no bērnības ir vēlējusies kļūt par pavāri. Viņa atceras, kā ar brāli bērnībā taisījusi omletes un pankūkas, tā iepriecinot visu ģimeni.

Lilitas darba pienākumos ietilpst ēdiena gatavošana, galda klāšana un citi darbiņi. Viņa gatavo senos latviešu ēdienus un popularizē muzeja viesiem Latgales tradicionālo virtuvi jeb Latgales kulināro mantojumu, gatavojot tādus ēdienus kā *kuģeļus*, *gulbišķīkus*, *asuškas*, *kļockas*, *pancakus*, sieru, maizi – Andrupenes muzeja lepnumu. Viņa arī piedāvā nodarbības, kurās ciemiņi paši var “iemēģināt roku” maizes cepšanā. Lilita uzskata, ka kulinārais mantojums ir jākopj, jo mēs to esam pārņēmuši no mūsu senčiem, lai nodotu tālāk nākamajām paaudzēm.

Muzeja darbinieki piedalās arī dažādos pasākumos. Viens no tiem bija: „Kā maizi ēd, tā dziesmu dzied”. Šajā pasākumā tika ielūgti ciemiņi, kuri varēja apskatīt maizes cepšanas procesu un pēc tam maizi arī nogaršot. Nākotnē noteikti būs vēl daudz pasākumu, un es katram novēlu pamēģināt maizes cepšanas procesu, jo tas ir gan izglītojoši un interesanti, gan garšīgi.

Andrupenes pašvaldība arī ir novērtējusi Lilitas ieguldīto darbu ar atzinības rakstu par kultūras mantojuma popularizēšanu ne tikai savā pagastā un Dagdas novadā, bet arī citviet Latvijā.

Dagdas vidusskola

11.b klase

Evita Kairiša

Dagdas novada lepnums 2014 – Dagdas Tautas nama vokālā grupa „Solversija”

Ievērojami cilvēki, personības, notikumi..., bet...varbūt..., un te manu domu lidojumā pēkšņi atblāzmojas nesen redzētais sižets no Grāmatu svētkiem Dagdā. Jā, es atkal ar sajūsmu ieklausos kādas dziesmas vārdos, pati dziedu līdzī...! Patīk melodija, pazīstami arī daži šīs vokālās grupas dalībnieki. Manī rodas interese, sāku pētīt, jautāju saviem draugiem, radniekiem, paziņām...

Uzzinu, ka Dagdas Tautas namā ir pārstāvētas un attīstītas visas kultūras nozares – amatniecība, tradicionālā kultūra, dejas, mūzika, novadam raksturīgs kultūras mantojums, un te darbojas arī visatraktīvākā Dagdas Tautas nama vokālā grupa „Solversija”, kura vienmēr nodrošina interesantu un saistošu izklaides programmu jebkuros svētkos un pasākumos. Tik daudzi lepojas, ka ir personīgi pazīstami ar „Solversijas” dalībniekiem, ir bijuši koncertos ar tās piedalīšanos, patīk dziesmas, uzstāšanās stils, tērpi...

Cik daudz tad es varu par šo grupu pastāstīt? Manās domās rodas arvien vairāk jautājumu. Meklēju atbildes mūsdienās vispopulārākajā veidā – interneta resursos. Izrādās, ka informācijas nav daudz, tāpēc nolēmu pajautāt „Solversijas” vadītājai Solvitai Plivcai.

Seko ļoti interesants stāstījums, un es uzzinu, ka vokālā grupa „Solversija” ir dibināta 2003. gadā ar nosaukumu „Oremus”, tās vēsture aizsākās ar garīgās mūzikas un garīgo dziesmu repertuāru. Pirmsākumā grupas sastāvā bija tikai sievietes. Viņas dziedāja dažādos pasākumos, festivālos, koncertos, baznīcas dievkalpojumos, gūstot atzinību, sasniegumus un diplomus.

Laikam ritot, repertuārā parādījās dziesmas ar postfolkloras elementiem, sākās piedalīšanās dažādu Latvijas pilsētu svētkos un citos kultūras pasākumos. Pēdējo divu gadu laikā grupā ir mainījies sastāvs un nosaukums. Šobrīd pamatsastāvā ir 6 sievietes un 6 vīrieši, kolektīvs specializējas koncertprogrammās, kas ietver sevī *a capella* dziedājumu, instrumentālo pavadījumu (*akustiskās ģitāras, basģitāra, perkusijas*), fonogrammas, kā arī šova elementus.

Vokālā grupa „Solversija” ir radošu cilvēku apvienība, kas pulcējas vairākas reizes nedēļā, lai pozitīvi pavadītu vakarus, atbrīvojoties no ikdienas raizēm un sasteigtas darbdienas. Interesanti, ka šī saliedētā kolektīva sastāvā ir cilvēki no 18 līdz 53 gadiem. Kolektīva jaunākā paaudze pārņem pieredzi no vecākajiem dalībniekiem, savukārt vecākie ieklausās jauniešos, kopā radot īpatnējo tagadnes un pagātnes latviešu dziesmu sajaukumu. Dziesmu izvēlē ir plašs repertuārs, kas aptver gan folkloru, gan postfolkloru, kā arī mūsdienīgus elementus, kas padara veco, labo dziesmu skanējumu unikālu un neierastu.

Pēdējo gadu laikā „Solversija” ir aktīvi piedalījusies vietējā un reģionālā mēroga koncertos un pasākumos Ludzā, Lubānā, Degumniekos, Dvietē, Kombuļos un Ezerniekos. Ar lepnumu kolektīvs nesīs Dagdas vārdu arī pasaulē, piedaloties starptautiskajā festivālā „CARNIVAL IN BRAC” Horvātijā, ar dziesmām stāstot ārzemniekiem par Latvijas daudzveidīgo kultūru. Šī piedalīšanās starptautiskajā festivālā grupas dalībniekiem ir kā milzīga pieredze savu 10 gadu pastāvēšanas laikā, saņemot atzinības rakstu un diplomu, kas apliecina grupas sasniegumu starptautiskajā līmenī un paver plašākas iespējas turpmākajā radošajā darbībā, gūstot baudu no skatītāju aplausiem un patiesiem smaidiem.

Te nu jāsaka mīļš paldies Solvitas kundzei par tik izsmiejošu stāstījumu! Manuprāt, ar vokālo grupu „Solversija” mūsu novads var lepoties ne tikai vietējā, bet arī reģionālā, valstiskā un starptautiskā līmenī. Gribas novēlēt viņiem daudz radošu ideju daudzveidīgiem muzikāliem sniegumiem, panākumus, sapņu un ieceru īstenošanos, lai mēs vienmēr varētu lepoties ar „Solversijas” vārda skanējumu! Varbūt arī man kādreiz pēc gadiem uzsmaidīs veiksmē iekļauties šīs grupas sastāvā!

Dagdas vidusskola
8.a klase
Sintija Sadovska

Cilvēks, ar kuru es lepojos-Žanna Rapša.

Mums apkārt dzīvo daudz interesantu, aktīvu un īpatnēju cilvēku, ar kuriem mēs varam lepoties. Katram no mums ir savi talanti. Viens no tādiem talantīgiem cilvēkiem, par kuru es nolēmu pastāstīt, ir Žanna Rapša.

Pēc manām domām, tieši šis cilvēks ir pelnījis iegūt titulu- Dagdas novada lepnums 2014. Uzskatu, ka skolotāja Žanna ir brīnišķīga divu bērnu mamma. Žanna ir izaudzinājusi dēlu Kasparu. Viņš jau ir pabeidzis mācības, tagad strādā. Pati Žanna kopā ar meitu Sabīni dzīvo Šķaunē. Sabīne mācās Šķaunes pamatskolas 9.klasē –viņa ir čakla skolniece, jo ir teicamniece, ir jau pabeigusi Dagdas mūzikas skolu un tagad priecē visus ar saviem fantastiskajiem akordeona skanējumiem.

Žanna Rapša ir ne tikai gādīga māmiņa, bet arī superīga skolotāja. Šķaunes pamatskolā viņa strādā jau 24 gadus. Viņa ir mana klases audzinātāja kopš 5.klases. Skolotāja lielāko daļu sava laika veltī darbam. Viņa ir latviešu valodas un literatūras skolotāja ne tikai Šķaunes pamatskolā, bet arī māca Istras vidusskolas skolēnus.

Skolotāja Žanna satiekas ar mums ne tikai mācību stundās, bet arī dažādos pulciņos. Jau daudzus gadus viņa vada Šķaunes pamatskolas pašpārvaldes pulciņu, kur palīdz skolēniem ar dažādām jaunām idejām un jau iegūto pieredzi darboties skolas labā. Vēl viens pulciņš, kurš darbojas mūsu skolā diezgan ilgu laiku, ir skatuves runas pulciņš. Tur mēs mācāmies skaisti un izteismīgi runāt un lasīt, kā arī skolotāja sagatavo bērnus dažādiem pasākumiem un skatuves runas konkursam. Nesen mūsu skolā sāka darboties deju pulciņš, kurā skolotāja Žanna māca mazos dejotājus. Viņi bieži priecē mūs ne tikai skolas pasākumos.

Skolotāja Žanna sagatavo skolēnus dažādām olimpiādēm un konkursiem, ir atsaucīga un vienmēr palīdz. Šogad viņa ieguva titulu- Gada skolotājs 2014 interešu izglītībā Dagdas novadā. Skolotāja patiesi ir pelnījusi šo balvu, jo viņa ļoti rūpīgi attiecas pret savu darbu un veic to apzinīgi.

Arī vasarā skolotāja ir ļoti aktīva un piedalās nometņu darba organizēšanā, izdomājot interesantu programmu vairāku dienu garumā, braucot ekskursijās pa dažādām pilsētām.

Es ļoti lepojos un esmu priecīga, ka man ir tik jauka skolotāja. Es uzskatu, ka cilvēki varētu ņemt piemēru no manas audzinātājas, jo viņa ir patiesi burvīgs cilvēks, kurš var palīdzēt jebkurā situācijā. Esmu gandarīta, ka vietā, kur es dzīvoju, ir cilvēki, ar kuriem var lepoties.

Šķaunes pamatskolas

9.klases skolniece

Sintija Zaltāne

Dagdas novada lepnums-Juris Pudulis.

Mūsu novadā dzīvo daudzi cilvēki, kuri ir pelnījuši mūsu cieņu. Katrs no viņiem ir unikāls. Cilvēki ir ievērojami ar savu labsirdību un atsaucību. Es lepojos ar visiem mūsu novada ļaudīm, bet manā dzīvē ir tikai viens cilvēks, ar kuru vienmēr esmu kopā. Tas ir mans tētis- Juris Pudulis. Uzskatu, ka viņu var nominēt titulam Dagdas novada lepnums 2014, jo viņš ir ne tikai labs tētis, čakls zemnieks, bet arī izpalīdzīgs cilvēks.

Mūsu ģimene ir liela: tētis, mamma, divi brāļi un es. Esmu vecākā no bērniem, tāpēc labi saprotu, cik daudz laika aizņem rūpes par bērniem. Tētim ir liela saimniecība, tomēr viņš vienmēr atrod laiku arī mums. Viņš rūpējas, lai es varētu mācīties ne tikai Šķaunes pamatskolā, bet arī Dagdas mākslas skolā. Kaut arī pats viņš ir ļoti aizņemts saimniecības darbos, tomēr atrod laiku, lai rūpētos par mums.

Tētim ir četrdesmit seši gadi. Agrāk, kad vēl nebija kļuvis par zemnieku, viņš bija lielisks sportists. To pierāda melnbaltas fotogrāfijas un goda raksti. Tagad tētis ir zemnieks, viņam pieder vairāk nekā simtu piecdesmit dažādu šķirņu lopu. Lai uzturētu tik lielu ganāmpulku, ir cītīgi jāstrādā no pavasara līdz rudenim. Pavasarī, kad ir uzdīgusi pirmā zālīte, laižam lopus ganos. Vasarā, protams, ir visgrūtāk-pļaujas laiks... Karstā svelme, traktori rūc... Dažreiz gadās tā, ka no pārkaršanas lūst tehnika... Ir labi, ka tētim ir tādi draugi, paziņas, kuri izpalīdz grūtos brīžos.

Mans tētis ir lielisks cilvēks! Ne katrs spēj veltīt sava darba atalgojumu citu cilvēku vajadzībām. Viņš ir labs sponsors skolai. Pagājušo gadu, lai skolēni saņemtu Ziemassvētkos dāvanas, viņš ziedoja līdzekļus. Viņš labprāt iesaistās arī dažāda veida projektu realizācijas darbos Šķaunes pagastā.

Tas ir ļoti patīkami, ka tu spēj kādu iepriecināt! Es ļoti lepojos ar savu tēti, kurš ir tik drošs par sevi, savu rīcību, kurš stiep palīdzības roku, ja kādam ir slikti, palīdz nest savas dzimtenes vārdu pasaulē! Tādi cilvēki ir retums mūsdienās. Tāds nu ir mans tētis, stiprs, atsaucīgs, pacietīgs, čakls un mērķtiecīgs. Uzskatu, ka čaklums un mērķtiecība - tas un ir panākumu avots.

Šķaunes pamatskolas
8.klases skolniece
Baiba Pudule

Dagdas novada lepnums - Jeļena Jermakoviča.

Manuprāt, ir daudz tādu cilvēku, ar kuriem var lepoties. Šie ļaudis ir daudz darījuši citu labā. Viņi domā ne tikai par sevi, bet arī par citiem. Dažkārt svešu cilvēku viedoklis viņiem ir svarīgāks par savu. Es pazīstu daudzus tādus cilvēkus, tomēr pastāstīšu tikai par vienu. Tā ir Šķaunes pagasta Tautas nama bibliotekāre. Manuprāt, tieši Jeļena Jermakoviča ir pelnījusi būt par Dagdas novada lepnumu 2014, jo šī vienkāršā sieviete ir ļoti pozitīva, izpalīdzīga, jauka.

Jeļena jau 17 gadus strādā par bibliotekāri, bet pirms tam bija bērnudārzā par audzinātāju. Viņa mīl bērnus un vienmēr ir gatava tiem palīdzēt. Bieži vien bērnu veidotie darbi ir apskatāmi izstādēs, kas notiek tieši bibliotēkas telpā. Bet ne vienmēr izstādes veido skolēnu un jauniešu darbi. Dažreiz tur ir izlikti arī pieaugušo veikumi.

Šādi bibliotēka tiek „izdaiļota.” Tomēr arī bez izstādēm šī telpa izskatās ļoti jauka un mājīga, jo visur valda kārtība. Kā gan citādāk Jeļenai izdotos atrast vajadzīgo grāmatu?

Ārpus laika, ko Jeļena pavada bibliotēkā, viņa aizraujas ar adīšanu, lasīšanu un uztur nelielo saimniecību, bet vasarā ir vēl arī dārzs. Jeļenu bieži var redzēt arī kopā ar viņas mazbērniem. Es brīnos, kur gan viņa visam atrod laiku?

Tāda ir Jeļena Jermakoviča- laba bibliotekāre, jauka sieviete, laba sarunbiedre, bet, galvenais- mīloša māte un vecmāmiņa. Tāpēc, manuprāt, ir vērts lepoties ar viņu. Gribētos, lai tādu cilvēku nekad netrūktu. Tikai tā mēs varam būt toleranti un satīcīgi, un tas ir ļoti svarīgi. Pirms maini pasauli, ielūkojies sevī! Tikai tā var iemācīties darīt labu.

Šķaunes pamatskolas
8.klases skolniece
Jūlija Mošaka

Stimulēt veiksmi!

Es vēlos pastāstīt par Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļas vadītāju Mariju Mickeviču. Viņa ir arī Dagdas vidusskolas vācu un angļu valodas skolotāja.

Marija Mickeviča vienmēr ir enerģiska un darbīga, jaunu ideju un ieceru pārpilna. Daudzpusīgs cilvēks, iesaistās dažādos projektos un pasākumos. Pateicoties viņai, Dagdas novada izglītības jomā tiek veiktas jaunas un interesantas darbības. Dagdas vidusskolā jau vairākus gadus tiek īstenoti Comenius projekti. Šajos projektos skolēni var izmantot lielisku iespēju aizbraukt uz ārzemēm, paviesoties skolās, iepazīt valsts kultūru un tradīcijas. Tāpat arī uz Dagdas vidusskolu atbrauc skolēni no ārzemēm, kuri pavisam maz zina par mūsu valsti – Latviju. Šāda ideja radās, pateicoties tieši skolotājas Marijas stimulam, radot projektus arī Dagdas vidusskolā. Ar viņas radošo izdomu tiek organizēti arī starptautiskie festivāli. Šogad Dagdā pirmo reizi tapa pirmais starptautiskais bērnu un jauniešu festivāls „Apskauj mani, māmuliņa”. Šajā festivālā piedalījās visi mūsu Dagdas novada labākie jauniešu un bērnu deju un dziesmu kolektīvi, kā arī savus priekšnesumus parādīja viesi no Verhņedvinskas, Dubrono un Panevėžas. Šis festivāls norisinājās vairāku stundu garumā. Dagdas novada iedzīvotāji ļoti cer, ka šādi festivāli notiks arī turpmāk, jo visiem tas iepatikās un sagādāja lielu prieku.

Marija Mickeviča ne tikai organizē festivālus un raksta projektus, bet viņai arī ir inovatīva pieeja mācību procesam. Dagdas vidusskolā, strādājot par skolotāju, viņa piedāvā skolēniem izmantot dažādas iespējas, piedaloties olimpiādēs, sporta sacensībās un konkursos. Tādā veidā skolēni var papildināt savas zināšanas, iegūt pieredzi un attīstīt savus talantus nākotnei. Tas ir labs veids, kā skolēni var sevi attīstīt radoši. Skolotāja motivē skolēnus aktīvi darboties un būt radošiem dažādās jomās.

Es, Elita Čaplinska 12a klases skolniece, Dagdas vidusskolā dziedu jauktajā korī jau no astotās klases. Koris ir piedalījies dažādos Dagdas novada pasākumos. Šogad koris gatavojas Vispārējiem latviešu Dziesmu un deju svētkiem. Dagdas vidusskolā katru mācību gadu piedalos sporta olimpiskajās dienās stafešu skrējienā. Izcīnītie rezultāti vienmēr ir starp 1. un 2. vietu. Šogad arī piedalījos vācu valodas olimpiādē, gūstot pieredzi un pārbaudot savas zināšanas valodas apguvē. Pašreiz rakstu zinātniski pētniecisko darbu par latviešu skolēnu personvārdiem Dagdas vidusskolā, kurā pētnieciski skolēnu personvārdu attīstību, izcelsmi un to nozīmi. Ierosmi visam gūstu no skolotājas Marijas padoma. Tas ir censties būt vienmēr pozitīvam, tad veiksmē noteikti atnāks. Palīdz arī viņas moto: „Es sveicu šo dienu ar mīlestību sirdī, un viss man izdosies”. (O.Mandino). Ar šiem vārdiem skolotāja Marija aicina savu darba dienu uzsākt arī mani un ikvienu skolēnu, kolēģi. Kad pirms gada Dagdas vidusskolā viesojās Baltkrievijas Verhņedvinskas ģimnāzijas skolotāji, viņiem iepatikās arī šis moto un lūdza to skolotājai iztulkot un aizveda sev līdzī uz savu skolu. Bet tā jau arī ir, ja domāsi pozitīvas domas, tad noteikti arī viss izdosies.

Šogad Marija Mickeviča ir nominēta kā Eiropas Gada cilvēks, kā arī bija 2013.gada Dagdas novada lepnums. Viņa godam nes Dagdas novada vārdu ne tikai Latvijā, bet arī ārpus Latvijas.

Elita Čaplinska
Dagdas vidusskola, 12.klase

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

«Cilvēks, kurš spodrina novada skaistumu un vērtību... »

Dagdas novads ir kā skaista Latgales pērle krāšņajā Latvijas villainē. Šo skaistumu un vērtību spodrina novada ļaudis. Katrs cilvēks ir īpašs un unikāls. Dagdas novadā ir neliela pilsētiņa Dagda un vairāki pagasti. Mans dzimtais ciems ir Asūne. Manuprāt, Dagdas novada lepnums ir Asūnes pagasta iedzīvotāja un Asūnes pamatskolas matemātikas skolotāja Lidija Plesņa. Man ir liels gods, ka tieši viņa man pasniedz matemātikas stundas.

Skolotāja Lidija ir gaišs un darbīgs cilvēks, kurš ar saviem labajiem darbiem, pozitīvajām domām un sirdsgudro prasmi iedvesmo skolēnus mācīties, nekad nepadoties un sasniegt savu mērķi. Šogad aprit 39 gadi, kopš skolotāja Lidija apdāvina mūs, Asūnes pamatskolas skolēnus, ar noturīgām zināšanām matemātikā.

Lidija Plesņa visus manus skolas gadus, kopš viņa māca man matemātiku, ir gatavojusi mani matemātikas olimpiādēm ne tikai novadā, bet arī neklātienes olimpiādēm Rīgā. Protams, kā jebkuram skolēnam, arī man, negribas piedalīties kārtējā olimpiādē, bet skolotājai Lidijai ir īpaša spēja pierunāt un vienmēr atbalstīt. Interesanti ir arī tas, ka pati skolotāja ir šīs pašas skolas absolvente, te viņa strādā jau tik daudzus gadus. Droši vien ir bezgala interesanti strādāt skolā, kurā esi uzaudzis, mācījies un sācis savu lielo, bezgala garo dzīves ceļu, jo skolotāja to turpina vēl joprojām Asūnes mazajā un jaukā skolā.

Kā arī nevar nepieminēt to, ka Lidija Plesņa ir brīnišķīga mamma un vecmamma saviem bērniem un mazbērniem. Lidijas bērni – Ivars un Inese. Ivars Plesņa strādā Valsts Robežsardzē par inspektoru, bet viņa vecākā māsa Inese strādā Dagdas novada pašvaldības izglītības, kultūras un sporta nodaļā par kultūras metodiķi.

Man ir patiess prieks, ka manā novadā, pagastā ir tādi cilvēki, ar kuriem varu lepoties ne tikai es, bet arī viss novads. Lidija Plesņa visiem dod piemēru, ka nevar nolaist rokas, padoties, bet vajag vismaz censties sasniegt savu mērķi. Skolotāja, neskatoties uz tik grūtu darbu, paspēj visu izdarīt, ir atsaucīga un prot atrast pieeju katram skolēnam.

Pēc manām domām labākas, pacietīgākas un laipnākas skolotājas nav nekur uz pasaules, tieši tāpēc es lepni, skaļā balsī varu sacīt: „Dagdas novada lepnums ir skolotāja Lidija Plesņa!“

Darba autore
Asūnes pamatskolas
8.klases skolniece
Līga Stepīņa

Māmiņa Lilija Zamjatina

Mans Dagdas novada lepnums ir māmiņa, viņu sauc Lilija Zamjatina. Viņa strādā Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienestā par ārsta palīgu. Uz ātrās palīdzības mamma strādā 11 gadus, pirms tam viņa strādāja 16 gadus Dagdas slimnīcas ķirurģijas nodaļā par medicīnas māsu. Mana māmiņa atkal mācījās par ārsta palīgu un

šogad ieguva sertifikātu - Neatliekamās medicīnas ārsta palīgs. Tagad NMPD dežūras laikā viņa ir brigādes vadītāja. Tagad viņas darba pienākums ir izsaukumos izmeklēt pacientus, uzstādīt diagnozi un nozīmēt ārstēšanu, nogādāt pacientus uz atbilstošo stacionāru. Mamma darba laikā atbild par pareizo rīcību izsaukumos. Traumu guvušiem cilvēkiem - gan bērniem, gan pieaugušajiem cilvēkiem, ja notika autoavārija, tad bieži ir daudz cietušo un gadās arī smagā stāvoklī. Mammās darba mašīnā ir viss nepieciešamais pirmās palīdzības sniegšanai un dzīvības uzturēšanai: medikamenti, ir ierīces elpošanas nodrošinājumam, skābeklis monitorēšanai un EKG sirds ritma pierakstam. Ir vēl dažādi instrumenti mašīnā, kuri palīdz mediķu darbā glābt cilvēku dzīvi.

2013.g. septembrī mamma piedalījās ar darba brigādi mācībās „Dzīvības cena 2013”. Tas notika Rīgā. Mammās brigāde ieguva 4. vietu no 24 brigāžu dalībniekiem.

Mammās darbs ir ļoti atbildīgs, interesants, smags un dažreiz bīstams. Es lepojos ar savu māmiņu par to, ka viņa strādā neatliekamās medicīniskās palīdzībā.

Kārlis Kikovka,

Dagdas vidusskolas 6.klases skolnieks

Sportam – JĀ!

Dagdas novada lepnuma vārdu var iegūt cilvēks, kurš ne tikai novada labā, bet arī cilvēka vai pat dzīvnieka labā ir veicis kādu pozitīvu pasākumu. Tie var būt skolēni, pensionāri, skolotāji un citi cilvēki. Nav svarīgi, kādā jomā cilvēks darbojas, bet svarīgi ir tas, ko viņš pozitīvu ir paveicis. Mūsu novadā varētu minēt ļoti daudz tādu cilvēku, bet man vairāk simpātizē un tuvāks ir sporta skolotājs Jevgēnijs Dubovecs.

Jevgēnijs dzīvo Dagdā. Par sporta skolotāju viņš strādā gan Dagdas arodskolā, gan Asūnes pamatskolā. Asūnes pamatskolā viņš strādā kopš 2013.gada 1.septembra. Kad viņš atnāca strādāt uz Asūnes pamatskolu, es mācījos 9.klasē. Man ļoti žēl, ka viņš mani mācīja tikai vienu gadu, tomēr pa vienu gadu ir iemācījis ļoti daudz. Viņš iemācīja spēlēt volejbolu, florbolu, kā pareizi izpildīt daudzus sporta elementus. Man prieks, ka piektdienās Asūnes sporta zālē ir sporta nodarbības, kuras var apmeklēt katrs, kam ir vēlme nodarboties ar sportu, un kuras vada Jevgēnijs. Kad man ir vēlme uzspēlēt volejbolu vai florbolu, es arī apmeklēju sporta zāli. Ja man kaut kas nesanāk sportā, tad noteikti griežos pēc padoma pie Jevgēnija. Viņš nekad neatsaka un vienmēr palīdz un iemāca, kā un kas pareizi ir jādara.

Man šķiet, ka Jevgēnijs kā skolotājs simpātizē ne tikai man, bet arī vēl daudziem skolēniem, jo viņš ir ļoti jautrs un dzīvespriecīgs cilvēks. Kad skolā man nebija garastāvokļa, tad vienmēr, kad es satiku Jevgēniju, viņš mani uzjautrināja. Skolā pēc apmeklētās sporta stundas visi mani klases biedri, tajā skaitā arī es, uz pārējām stundām gājām ar smaidu un labu garastāvokli. Sports ir bijis mīļākais mācību priekšmets.

Godīgi sakot, es nekad no skolēniem neesmu dzirdējusi sliktas atsauksmes par Jevgēniju, vienmēr dzirdēju tikai pozitīvu. Cik atceros, kopš tā laika, kad Jevgēnijs mūsu skolā sāka mācīt sportu, mēs no sacensībām vienmēr esam atbraukuši ar iegūtām godalgotām vietām.

Es lepojos, ka manā pagastā un novadā dzīvo un darbojas tāds cilvēks kā Jevgēnijs Dubovecs. Vairāk būtu tādu cilvēku, kuri ir neatlaidīgi, zinoši un pacietīgi savā profesijā, jo ikkatrs cilvēks ar savu pozitīvo rīcību mūsu sabiedrībā ienes patīkamas sajūtas un lepnumu par mūsu pagastu un novadu.

Lāsma Plakoše,

Dagdas vidusskolas 10.klases skolniece

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

Gods kalpot sportam

Gribu uzrakstīt par sportistu, kas ir pazīstams ne tikai Latvijā, bet arī pasaulē. Tas ir svara bumbu cēlājs Antons Arnicāns.

Viņš dzīvo Dagdā, viņam ir pāri 70 gadu. Mājās viņš katru dienu trenējas un vēl nodarbojas ar nūjošanu. Pirms aiziešanas pensijā viņš strādāja par elektriķi. Netālu no mājām viņam īpašumā ir zeme. Tur aug kartupeļi un citi dārzeņi. Mājās viņam ir saimniecība. A. Arnicāna saimniecībā ir zirgs, kazas un vistas. Uzturā viņš lieto paša audzētus veselīgus produktus. Viņš uztur veselīgu dzīvesveidu. A. Arnicāns nesmēķē un nedzer, jo tas nesader ar sportu. Man patīk tas, ka Antons iemācīja man braukt ar zirgu.

Pirmo reizi otro vietu pasaules čempionātā izcīnīja 2002.gadā Zaporožjē. Latvijā sportists izcīnīja četras zelta medaļas. Viņa uzstādītais rekords ir 239 reizes svara bumbas celšana 10 minūtēs. Mājās A. Arnicānam ir vairāk nekā 200 diplomu. Sacensībās šajā sporta veidā viņš piedalījās Krievijā, Arhangeļskā, Lietuvā, Baltkrievijā un Latvijā. Viņam dzīvē ir mērķis, kuru viņš sasniedz ar lielu neatlaidību un ar darbu. A. Arnicāns ir vadījis nodarbības svara bumbu celšanā Dagdas vidusskola un arodvidusskolā, kā arī Asūnes pamatskolā, labprāt stāsta par saviem sasniegumiem.

Dagdas tautas namā bērnu bibliotēkā bija izstāde, kur tika izliktas medaļas, diplomu un kausi. Tas patiešām bija liels pārsteigums izstādes apmeklētājiem. Par viņu bieži ir raksti avīzēs un intervijas TV kanālos.

Dagdānieši lepojas par A. Arnicāna sasniegumiem sportā.

Juris Romulis,

Dagdas vidusskolas 6.klases skolnieks

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

Karvinga meistars!

Manu tēti sauc Andrejs Vasiļonoks. Viņš griež visādus zīmējumus uz augļiem un dārzeņiem. Es lepojos par tēti, jo par viņu rakstīja divas reizes avīzē „Ezerzeme”. Pēc pasūtījuma mans tētis var izgriezt arbūzu vai meloni, bet var arī no ābola, apelsīna un bumbiera. Tas var būt jebkāds zīmējums – zieds, cilvēka figūras, vārdi, cipari un dažādi ornamentī. Tas tik oriģināli izdodas – īsts mākslas darbs!

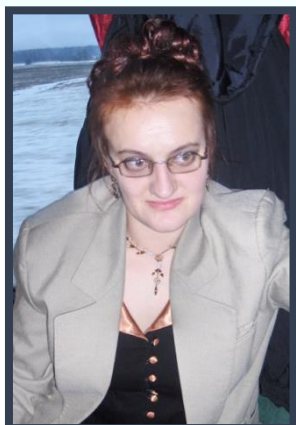
Tagad viņš strādā pansionātā kopā ar manu vecmammu. Viņš rūpējās par veciem, vientuļiem cilvēkiem, apkalpo tos, apkopj un rūpējas, lai tiem būtu labi. Manam tētim sanāca diezgan sarežģīti dzīves apstākļi. Pirms daudziem gadiem aizbrauca mana īstā mamma. Viņš mani audzināja ar manu vecmammu Tatjanu Makejonoku no pusotra gada vecuma. Tajā laikā nevarēja atrast pastāvīgu darbu, tāpēc klājās ļoti grūti. Tētis strādāja visādos gadījuma darbos, lai varētu uzturēt mūsu ģimeni.

Es lepojos par viņu, ka viņš nenolaida rokas, un es varēju izaugt laimīgs un priecīgs. Tētis man vienmēr palīdz ar labu padomu. Mēs varam kopā jautri pavadīt laiku, gan atpūšoties, gan strādājot laukos. Es vēlu viņam, lai nepietrūkst spēka manis audzināšanā. Kad es izaugšu, es gribu būt par mana tēta lepnumu!

Maksims Vasiļonoks,
Dagdas vidusskolas 6.klase

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

Mana māmiņa Alīna Andžāne

Dagdas novadā dzīvo labi cilvēki, un es gribu pastāstīt par savu mammu Alīnu Andžāni. Manas mammas otrais vārds ir Anna. Manai mammai bija grūta dzīve, bet interesanta.

Mana mamma pabeidza Dagdas vidusskolu, mācījās krievu plūsmā. Vēlāk viņa mācījās Latvijas Universitātē. Mana mamma strādāja veikalā un paralēli strādāja Apdrošināšanas kompānijā „Baltikums”. Strādāt divos darbos ir ļoti grūti.

Mana māmiņa ir radošs cilvēks. Viņa iestājās Mākslas skolas zīda apgleznošanas pulciņā. Viņa tur zīmēja un tad gleznoja. Vēl mana māmiņa krāso uz zīda, dažreiz viņa dāvina savus darbus citiem. Mana mamma vēl paralēli darbam citiem palīdzēja adīt cepures, jakas un džemperus. Dažreiz viņa dāvina savus izstrādājumus, un ļoti reti viņa prasa naudu par darbu. Mana mamma neskopojas ar savām prasmēm adīt un pilnīgi bez maksas to iemācīja Ilonai.

Alīna Andžāne tagad vairāk atpūšas. Viņa joprojām strādā apdrošināšanas kompānijā „Baltikums”.

Manai mammai ir laiks darboties ar mani. Mēs kopā lasām grāmatas, strādājam dārzā, apmeklējam koncertus un zīmējam.

Mana mamma vēl apkopj invalīdu, kurš dzīvo mums kaimiņos. Kad viņš paprasa, māmiņa palīdz sagatavot ēst. Dažreiz vēl palīdz apgulties, sakopj istabu, nomazgā traukus. Tas nav grūti, ja saņem par padarīto „Paldies”.

Mana mamma Alīna Andžāne to visu dara no sirds. Viņa to dara par labu pārējiem, jo patīk visiem palīdzēt.

Mārtiņš Andžāns,
Dagdas vidusskolas 6.a.klases skolnieks

Dzimusi Dagdai

2005. gada 20.jūlijā būs jau 45 gadi, kā mana vecmāmiņa Janīna Zaķe strādā par feldšeri-laboranti slimnīcā. Tāpēc uzskatu, ka viņa ir godam pelnījusi titulu „Dagdas novada lepnums – 2014.”

1970. gada jūnijā Janīna pabeidza Rīgas 2. Medicīnas skolu un pēc norīkojuma atbrauca strādāt uz Dagdas zonālo slimnīcu par laboranti poliklīnikā, kaut gan viņai tika piedāvāts palikt Rīgā un strādāt Kirhenšteina mikrobioloģijas laboratorijā. Taču dzīvokļa problēmas dēļ atbrauca strādāt un dzīvot Dagdā. Dagdas slimnīcā toreiz galvenais ārsts bija Vladislavs Maskalāns. Pa šiem 45 darba gadiem nomainījās seši galvenie ārsti, tagad septītais ir Veselības un sociālo pakalpojumu centra „Dagda” vadītājs Andris Badūns. Četras reizes klīniski diagnostiskā laboratorija ir mainījusi telpas. Sākumā vecmamma bija poliklīnikas laborante, bet pēc tam apvienoja slimnīcas laboratoriju, un kopā sāka strādāt trīs laborantes, viena daktere un viena sanitāre. Pašlaik jau četrus gadus viņa ir vienīgā laborante Dagdā. Veicamo analīžu skaits dienā svārstās no 50 līdz 180. Pats lielākais asins ainu skaits, kas bija jāpaveic pa dienu, ir 217. Pēc katriem pieciem gadiem jāiziet sertifikācija un jāapmeklē kvalifikācijas kursi. Ar 1997.gadu nācās pakāpeniski apgūt darbu ar kompjuterizētu aparatūru, jo pēc vecām metodēm vairs nevarēja strādāt. Aparatūra atviegloja darbu, bet ne atbildību.

Mana vecmāmiņa ir sava vārda cilvēks, ja sola, tad dara. Arī saviem vecākiem viņa bija paklausīga meita. Laborantes profesija nebija viņas dzīves aicinājums. Šo profesiju viņai izvēlējās vecāki. Pati vecmāmiņa gribēja būt par frizieri vai kultūras darbinieku. Savus sapņus viņa piepildīja ārpus darba laika. Daudz frizūru ir veidojusi līgavām, paziņām un kaimiņiem. Dagdas slimnīcas kolektīvam ir vadījusi daudzus Jaungada pasākumus. Septiņās laulībās bija par vedējmāti. Vairākus gadus dejoja Dagdas kultūras nama deju kolektīva sastāvā, kurš nopelnīja TDA „Dagda” nosaukumu. Vēlāk arī dejoja vidējās paaudzes deju kolektīvā un dziedāja TN jauktajā korī. Dagdas pilsētas svētku pasākumā bija par galveno saimnieci Annu. 2002.gadā konkursā „Lieliskā vecmāmiņa!” ieguva titulu „Temperamentīgākā vecmāmiņa” un skatītāju simpātiju. Par to tika rakstīts laikrakstā „Vietējā.” Arī 2011.gada 4.oktobrī laikraksts „Ezerzeme” veltīja manai vecmāmiņai veselu lappusi ar rakstu „Dzīve ir izdevusies!”.

Pirms 25 gadiem Janīna Zaķe piedalījās Baltijas ceļā. Latvijas atmodas laikā bija slimnīcas Tautas frontes grupas aktīviste. Vecmamma pienākums bija izplatīt avīzi „Atmoda”. Ar Dagdas Tautas frontes grupas biedriem piedalījās 18. Novembra lielajā demonstrācijā krastmalā. Ceļā uz Rīgu viņus baidīja ar tankiem pie Ogres, bet nekādus tankus nesatika, taču demonstrācijas laikā virs galvām lidoja helikopteri. Uz Rīgu viņi devās ar pirmo Dagdas sarkanbaltsarkano karogu, kurš bija iesvētīts Dagdas baznīcā un vēlāk tika norauts no bijušās kinoteātra ēkas, saplēsts un izmests upē. Tomēr to atrada, salāpīja un piedalījās demonstrācijā Rīgā. Atpakaļ ceļā jutās gandarīti par ierakstītu jaunu rindiņu Latvijas vēsturē.

Neskatoties uz to, ka jau otru gadu vecmāmiņa ir pensijā, viņa turpina strādāt, jo gaida cilvēku, kas viņu nomainīs. Savos 45 nostrādātajos gados vecmāmiņa ir saņēmusi goda rakstu 1988.gadā par sasniegumiem darbā, 2014. gadā valsts svētkos Atzinības rakstu par ilggadēju, pašreizējā un profesionālu darbu veselības aprūpes jomā un Dagdas novada piemiņas zīmi. Es uzskatu, ka vecmāmiņa ir godam pelnījusi cieņu un atzinību, tāpēc man ļoti gribētos redzēt savu vecmāmiņu Janīnu „Dagdas novada lepnumā 2014”. Mēs četri mazbērni un viena mazmazmeitiņa lepojamies ar savu vecmāmiņu. Paldies vecmāmiņai par iespēju piedzīvot saullēktus!

Rihards Pokulis ,
Dagdas vidusskolas 6.klases skolnieks

Labsirdīgs cilvēks

Dagdā daudz labu, gaišu, labsirdīgu cilvēku. Viena no viņiem ir mana drauga mamma Mārīte Zariņa. Viņai ir liela ģimene: pieci bērni un trīs mazbērni.

Mārīte Zariņa ir Invalīdu brālības „NEMA” vadītāja. Viņa nostrādāja 8 gadus no 2006.gada līdz 2014.gadam. Brālība „NEMA” ir dibināta 2006.gada 28.septembrī un sastāv no 22 brālības biedriem. Atbalstu brālības „NEMA” veidošanas procesā ir sniegusi Latvijas cilvēku ar īpašām vajadzībām organizācija Sustento un Dagdas pilsētas dome. Mārīte Zariņa darbojas ar invalīdiem. Viņi savā biedrībā kopā mācas darīt darbiņus, svin brālības biedriem dzimšanas dienas, izrunā savas problēmas. Uz lieliem svētkiem viņi veido izstādes no saviem darbiem, kuru viņi dara no savas sirds. Piedalās pasākumos ar saviem koncerta numuriem. Viņi atraduši kopīgas intereses un iespējas tās realizēt. Mārīte Zariņa apvienoja dažādus Dagdas novada cilvēkus ar īpašām vajadzībām un deva viņiem cerību savā brālībā. Mārīte pazīst brālības biedrus kā savus ģimenes locekļus. Kopā viņi apmeklēja dažādus pasākumus, koncertus un operetes. Es domāju, ka viņai patīk savs darbs.

Ļoti labi, ka ir tādi cilvēki kā Mārīte Zariņa, kuri nedod citiem cilvēkiem ar īpašām vajadzībām palikt vieni ar savu slimību, kuri dod cerību.

Vladislavs Sipovičs,
Dagdas vidusskolas 6.klases skolnieks

Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

Andžānu ģimene

Dagdas novadā ir daudzas cienījamās, strādīgas ģimenes. Es domāju, ka Dagdas novada lepnums ir manas klasesbiedrenes Kristīnes Andžānes ģimene. Tā ir kupla un stipra ģimene: tēvs, māte un astoņi bērni.

Andžānu ģimene dzīvo savrupmājā. Kopā dzīvo 3 paaudzes. Kristīnes vectēvu sauc Jānis, viņam ir 77 gadi, viņam patīk gādāt par savu saimniecību, bet vecmāmiņu sauc Bronislava, viņa ir 74 gadus veca, viņai ļoti padodas rokdarbi. Kristīnes tētis Jānis strādā par autobusa šoferi jau daudzus gadus. Bet, lai mājās ir omulīga gaisotne, kur gribas vakarā visiem atgriezties pēc dienas darbiem, māmiņai īnetai ir ļoti atbildīgs darbs: ir jā rūpējas, lai bērni vienmēr ir paēduši, saprastī, labā omā un ir izpildījuši visus mājas darbus. Visi Andžānu ģimenes bērni ir ļoti čakli un apmeklē dažādu interešu izglītības pulciņus, kā arī mūzikas un mākslas skolu. Katram ir daudz dažādu nodarbju.

Kristīnei ir 15 gadi, viņa mācās 9.b klasē. Meitenei patīk lasīt grāmatas, viņa mācās arī Dagdas mūzikas skolā akordeona klasē. Kristīnei vienlīdz ļoti padodas visi mācību priekšmeti, tāpēc viņa strādā papildus un piedalās daudzās olimpiādēs. 8.klasē viņa piedalījās matemātikas, vācu valodas, angļu valodas, mājturības un latviešu valodas olimpiādē. Krāslavas un Dagdas novadu latviešu valodas un literatūras olimpiādē ieguva 1. vietu, tāpēc piedalījās valsts olimpiādē Rīgā. Arī šogad Kristīne jau piedalījās bioloģijas olimpiādē un ieguva 2.vietu. Meitenei ļoti padodas svešvalodas, tādēļ viņa piedalījās "Comenius" projektā. Brauca gan uz Bulgāriju, gan uz Poliju, kur guva neaizmirstamas atmiņas un prezentēja Latviju.

Kristīnes brālim Jurim ir 13 gadi, viņš mācās 7.klasē, mācās uz teicamām sekmēm. Zēnam patīk spēlēt florbolu. Bet brālis Aigars mācās 5.klasē, viņš ir 11 gadus vecs, enerģisks, darbīgs un ļoti atbildīgs zēns. Aigars pēc sekmēm ir labinieks. Viņš apmeklē florbola un tautas deju pulciņus. Desmitgadīgā Anna labprāt zīmē. Viņa mācās uz ļoti un teicami. Kasparam ir 8 gadi, mācās 2.klasē. Kasparam ļoti padodas tamborēšana, un skolā viņš ir labinieks. Kaspars arī piedalās dažādos sporta pulciņos un sacensībās. Jaunākās Kristīnes māsiņas skolu neapmeklē. Evijai ir 4 gadi un viņai patīk spēlēt. Bet Gintai ir 2 gadi un viņai, tāpat kā Evijai, patīk spēlēt un ļoti ļoti pavadīt laiku. Pati mazākā no Andžānu ģimenes bērniem ir Līga, viņai ir vēl tikai 5 mēneši.

Andžānu ģimenes bērni ir pieklājīgi, labsirdīgi, ļoti čakli, apzinīgi gan mācībās, gan pildot jebkuru citu uzticēto pienākumu - nekad nekas nav jāsaka divreiz. Vecāki ir ieaudzinājuši bērniem ļoti augstu atbildības sajūtu. Viņi atbalsta bērnu intereses un rosina attīstīt savas prasmes, tāpēc katram bērnam ir kāda aizraušanās, kāds vaļasprieks, kas paplašina viņu redzesloku. Daudzi cilvēki sūdzas par sūro dzīvi, bet Andžānu ģimene rūpējas par saviem bērniem un nebaidās no grūtībām. Andžānu ģimene ir Dagdas novada lepnums.

Baiba Pudnika, 9.b klase,
Dagdas vidusskola
Skolotāja: Leonora Brence

Līga Stepīņa

Mūsu vidū ir īpaši cilvēki, kuri pastāvīgi izstaro prieka un labestības gaismu. Ikviens ir lepnuma cienīgs, ikviens ir kādreiz devis kādam daļiņu no sevis, ko labu darījis. Pēc manām domām, „Dagdas novada lepnums” ir skolniece Līga Stepīņa, jo viņa ir atsaucīga, labsirdīga, izpalīdzīga, dzīvespriecīga meitene.

Līga ir meitene ar burvīgu balsi, kura dzīvo Dagdas novadā, ciematā Asūne. Viņa dzied jau no 4 gadu vecuma. Līga dzied gan korī, gan duetā. Viņas pirmā uzstāšanās bija Asūnes tautas namā. Tagad Līga mācās 8. klasē un viņai ir jau 14 gadu, bet viņa joprojām dzied. Līga mācās Dagdas mūzikas skolā, kurā viņa apgūst klavierspēli. Līga aizstāv skolas godu, piedaloties olimpiādēs, sacensībās, koncertos. Līgai patīk darboties Asūnes jauniešu biedrībā „Ašo kompānija”, kur aktīvi piedalās dažādos konkursos un sacensībās. Līga ir ļoti izpalīdzīga un patstāvīga. Viņa palīdz mammai: sagatavo ēst, sakārto istabas, nomazgā traukus vai ravē dārzā. Vēl viņa pieskata savu mazāko brāli, ar kuru nav tik viegli tikt galā. Brīvajā laikā viņai patīk ceļot, pavadīt jautri laiku ar draugiem, apmeklēt dažādus pasākumus, iesaistīties dažādos pasākumos vai komandu sacensībās. Viņai piemīt īsts sacensību gars, ļoti laba atbalstītāja. Spēj iekustināt mierīgo un garlaicīgo ikdienu ar interesantiem stāstiem un vienkārši ar jauku papļāpāšanu vai jaunām idejām. Līgas nākotnes plānos ir pabeigt pamatskolu un turpināt mācības Dagdas vidusskolā.

Līga ir ne tikai laba dziedātāja, teicamniece, bet arī ļoti labs cilvēks, kurš palīdzēs grūtos brīžos. Ar viņu kopā vienmēr ir jautri. Esmu lepna un laimīga, ka šī meitene ir manā klasē. Tādu cilvēku kā Līga ir maz, tāpēc mums viņi ir jānovērtē katru reizi, kad tas ir iespējams. Līga ir arī centīga, godprātīga skolniece, kura aizraujas ar sportu. Es uzskatu, ka viņa ir labs paraugs mūsdienu jauniešiem.

Asūnes pamatskolas 8. klases skolniece
Marija Kaskeviča
Skolotāja Ārija Šumeiko

Anatolijs Sadovņikovs

Pasaulē ir miljoniem cilvēku, un katrs cilvēks ir īpašs. Mūsu Dagdas novads ir liels, skaists un tajā ir daudz tādu cilvēku, ar kuriem mēs varam lepoties. Manuprāt, viens no šiem cilvēkiem ir mūsu mājturības un tehnoloģiju skolotājs Anatolijs Sadovņikovs.

Anatolijs Sadovņikovs ir ļoti sirsnīgs, atsaucīgs un saprotošs. Anatolijs Sadovņikovs no 1983. gada līdz 1991. gadam bija mūsu skolas direktors, bet tagad viņš ir atgriezies veikt mājturības skolotāja pienākumus. Viņš mums, zēniem, daudz ko ir iemācījis, parādījis. Viņa hobijs ir zveja. Viņš ir izaudzinājis divas lieliskas meitas, kuras viņam vienmēr palīdz.

Ar viņu vienmēr ir jautri, viņš vienmēr tevi saprot, ar viņu tev stundā nekad nebūs garlaicīgi. Viņš vienmēr var tev pastāstīt pat kādu labu joku, pastāstīt par savu interesanto dzīvi. Pats viņš pret savu darbu izturas ar smaidu, prieku. Daudz ir bijis vis kaut kā viņa skolotāja gaitās: gan militārās mācības skolotājs Dagdas vidusskolā, gan mājturības un rasēšanas skolotājs. Tā kā viņš centīgi veica savus pienākumus, skolotāju vidū bija autoritāte, viņu izvirzīja par Asūnes skolas direktoru. Vēlāk viņš aizgāja no skolas un sāka veikt pagasta komunālās saimniecības vadītāja pienākumus, taču pēc gadiem atkal atgriezās skolā un nu jau sešus gadus māca zēniem amata prasmes.

Es gribētu, lai visi būtu tik labestīgi, cilvēcīgi saskarsmē, stipri, sirsnīgi un pacietīgi, kā mūsu Anatolijs Sadovņikovs, jo tieši pacietība mums visiem palīdzēs šajā lielajā dzīvē. Un, ja mēs būsim tādi kā mūsu skolotājs, tad arī mēs varbūt nodzīvosim savu dzīvi tikpat interesanti kā viņš. Ar centību un godīgu darbu dzīvē var daudz ko sasniegt.

Asūnes pamatskola
Armands Zeiza, 8.klase
Skolotāja Ārija Šumeiko

Es lepojos ar savu vectēvu Viktoru Beļavski

Pasaulē ir daudz slavenu cilvēku, kuru vārdi izskan televīzijas šovos un internetvidē. Taču katram no mums blakus atrodas tuvi un mīļi cilvēki, kuri katram no mums ir tūkstošreiz tuvāki un dārgāki par Periju Hiltonu vai Andželīnu Džouli. Es lepojos ar savu vectēvu – Viktoru Beļavski. Jā, viņš nav pazīstams dziedātājs, politiķis, bet viņš ir cilvēks, kurš manā labā ir izdarījis daudz vairāk.

Mans vectēvs nāk no Baltkrievijas, bet visu savu dzīvi viņš ir nodzīvojis Latvijā, Latgalē. Būdams pusaudzis, viņš ir izvēlējis kļūt par dzīvnieku ārstu. Pec manām domām, tā ir profesija, kura prasa lielu atbildību, pašizliedzību un, galvenais, mīlestību pret dzīvniekiem. Vectēvs Viktors daudz mācījās, lai kļūtu par vetārstu – vispirms Bebrene sovhoztehnikumā, bet vēlāk Maskavas veterinārajā akadēmijā.

Vectēvs ilgu laiku ir veltījis savai profesijai, viņš strādāja sovhozā “Brīvība” un kolhozā “Putj Leņina”. No vienkārša vetārsta viņš kļuva par galveno vetārstu. Katram cilvēkam Asūnes pagastā bija pazīstams mans vectēvs. Cilvēki turēja mājdzīvniekus un aicināja viņu ārstēt dzīvniekus, un kopā priecājās, kad lopiņš atveseļojās.

Paralēli darbam vectēvs ir nodibinājis ģimeni. Ar manu vecmammu Silviju viņš apprecējās 1970.gadā. Kopā nodzīvoja 27 gadus, izaudzina un izskolēja trīs bērnus. Diemžēl vecmāmiņa smagi saslima un nomira, sagaidot tikai vienu savu mazbērnu – manu vecāko māsu. Vectēvs nepadevās šim zaudējumam, stingri nostāvēja uz kājām.

Vectēvs manā bērnībā bija cilvēks, kurš mums ar māsu veltīja daudz laika. Kad tētis ar mammu bija darbā, viņš mūs ar māsu pieskatīja, stāstīja mums pasakas, veda pārgājienos....

Viņš bija tas, kas sagaidīja mani no skolas ar siltām vakariņām. Radināja mani pie darba, mēs kopā apkopām lopiņus un veicām dārza darbus.

2008.gadā vectēvs aizgāja pensijā, bet cilvēki joprojām viņu atcerējās un lūdza pēc palīdzības. Jau vairākus gadus mans vectēvs smagi slimo, viņš ir ierobežots kustībā un nevar skaidri runāt, bet tas netraucē viņam būt man mīlam vectētiņam. Tagad ir mana kārta rūpēties par viņu. Gribu viņam novēlēt veselību un izveseļošanos, lai mēs atkal kopā varētu pastaigāties mežā, sēņot kopā un priecāties par dzīvi.

Asūnes pamatskola
Dagnija Beļavska,
9.klase
Skolotāja: Ārija Šumeiko

Aina Skoromko

Dagdas novada lepnums- tā ir iespēja izteikt savu viedokli par kādu cilvēku, kuru tieši viņš uzskata par populāru savā novadā, skolā vai vienkārši vēlēšanās pastāstīt par savu ģimeni, draugu vai radnieku. Es arī vēlos pastāstīt par gan man, gan citiem pazīstamu cilvēku- par aktīvo, pozitīvo, jautro skolotāju -Ainu Skoromko.

Skolotāja Aina skolas gaitas uzsāka Asūnes pamatskolā, kur pabeidza deviņas klases. Jau tad viņa zināja, par ko kļūs nākotnē. Viņa aizgāja mācīties uz Dagdas vidusskolu, kuru arī veiksmīgi pabeidza, tad viņa iestājās Jelgavas lauksaimniecības akadēmijā, kas viņai šķita ļoti aizraujoši. Tomēr par skolotāja profesiju viņa nekad neaizmirsas, un vēlāk iestājās Daugavpils universitātē. Tur viņa kļuva par ķīmijas, fizikas un bioloģijas skolotāju. Skolotāja nolēma sākt savas darba gaitas Dagdas arodvidusskolā, kur viņa strādā jau 20 gadus. Aina Skoromko strādā jau 10 gadus arī Asūnes pamatskolā. Asūnes pamatskolā skolotājai nebija audzināmo klašu, taču viens gads kopā ar jautrajiem 8.klases skolēniem viņai neaizmirsīsies nekad. Dagdas arodvidusskolā viņa i bija izlaidumi 9 audzināmajām grupām. Šobrīd skolotājai Aina ir divas audzināmās grupas, kurās mācās 30 audzēkņi. Uz jautājumu: „Vai esat apmierināta ar savu darbu?”, skolotāja lepnī atbild: „Jā!”. Skolotāja vienmēr jūtas jauna, gandarīta. Viņai ir prieks, kad Daugavpilī, Krāslavā, Rīgā satiek savus skolēnus, kuri arī ir priecīgi viņu redzēt. Skolēni iepriecina skolotāju, stāstot viņai par sasniegumiem savā dzīvē. Skolotāja piebilst, ka darbs ir arī grūts, jo vienmēr ir jāzina zinātnes jaunumi, jāapmeklē kursi, jāiet solī ar laiku. Vakari pēc novadītām stundām arī nav brīvi, jo katru reizi ir jāpārbauda skolēnu mājas darbi, jāsaņem vajadzīgā viela, un viss brīvais laiks paiet domās un rūpēs par nākamā darba dienu. Skolotāja par bērniem atsaucas ļoti sirsnīgi un saka, ka katrs bērns ir personība ar savu individualitāti, arī piebilst, ja bērnam smagi padodas mācībās, tas nenozīmē, ka cilvēks ir slikts vai slinks, viņš var būt ļoti labs cilvēks, labs strādnieks, un viņu arī jāciena tāpat kā visus pārējos cilvēkus.

Skolotāja pret visiem bērniem izturas labsirdīgi, ciena ikkatru, kurš pats pret viņu izturas tikpat labi kā viņa pret citiem. Kāpēc tieši šim cilvēkam jābūt par „Dagdas novada lepnumu”? Manuprāt, tieši šis cilvēks ir cienīgs gūt pateicību par ilgiem, grūtiem paveiktā darba gadiem jaunās paaudzes audzināšanā.

Asūnes pamatskola
Santa Bārtule, 9.kl.
Skolotāja: Ārija Šumeiko

Mana māsa Sandra Rudka

Mēs dzīvojam novadā, kas aizņem pavisam nelielu platību, tomēr tas ir ļoti skaists un bagāts ar dažādām vēltēm. Dagdas novada iedzīvotāji var lepoties ne tikai ar apbrīnojami skaisto dabu, interesantām vietām, bet arī ar cilvēkiem. Daudzi no mums cenšas izdarīt kaut ko lietderīgu savai ģimenei, novadam, izdarīt kādu darbu, ar kuru varētu lepoties citi cilvēki. Tādu cilvēku ir daudz, bet es vēlētos izcelt vienu – man tuvāko.

Es vēlos pastāstīt jums par ļoti brīnišķīgu un tuvu man cilvēku. Tā ir mana māsa – Sandra Rudka. Es lepojos ar savu māsu, jo viņa ir ļoti laba un izpalīdzīga. Man ir tikai viena māsa, bet, manuprāt, ar Sandru var lepoties ne tikai ģimene, paziņas, draugi un radnieki, bet arī viss mūsu novads.

Mana māsa teicami pabeidza Asūnes pamatskolu, un tagad viņa mācās Dagdas vidusskolas 11. klasē. Sandras vidējā atzīme ir 9,34 balles. Sandra ne tikai mācās, bet arī piedalās visdažādākajos pasākumos un konkursos. Viņa piedalās gandrīz visās olimpiādēs un konkursos, jo Sandra nekad neatsaka skolotājām, jo uzskata, ka vajag aizstāvēt skolas godu. Dažus gadus atpakaļ māsa ieguva pirmo vietu gan matemātikas, gan latviešu valodas olimpiādēs, kā arī guva ļoti labus panākumus krievu valodas, mājturības un informātikas olimpiādēs. Asūnes pamatskolas ikgadējā pasākumā „Gada balva” māsa ieguva titulu „Gada olimpietis”. 2010. gadā viņa piedalījās valsts mēroga dzejas konkursā „Apvij Latvijai tīru, zaļu jostu” un atklātajā matemātikas olimpiādē. Olimpiādē diemžēl lielus panākumus viņa neguva, tomēr paplašināja savu redzesloku un ieguva draugus, turpretim Sandrai izdevās iegūt godalgoto pirmo vietu dzejas konkursā.

Sandrai pietiek laika visam – ģimenei, mācībām un arī savam hobijs. Māsai ir ļoti interesants hobijs, viņa kolekcionē biļetes. Sandra aizraujas ar biļešu kolekcionēšanu no 10 gadu vecuma, tagad māsas kolekcijā ir vairāk nekā divdesmit dažādu biļešu – kino, muzeju, cirka un citu biļešu, kaut arī to nav ļoti daudz, manuprāt, tas ir ļoti interesanti. Viņa ir arī jauniešu biedrības „Ašo kompānija” biedre. Sandra vienmēr palīdz biedrībai uzvarēt kādās sporta sacensībās, jo vienmēr spēj just komandai līdzī un piedalīties, viņai nekad netrūkst ideju kāda pasākuma organizēšanā. „Sandra ir ļoti aktīva, dažreiz bez viņas palīdzības nespējam visu izdarīt patstāvīgi. Esam ļoti priecīgi, ka pie mums ir tāds biedrs kā Sandra,” tā saka par viņu „Ašo kompānijas” biedri.

Manuprāt, mēs varam lepoties ar Sandru Rudku, jo viņa ir ļoti aktīvs un sabiedrisks cilvēks. Es ļoti cienu un mīlu savu māsu.

Asūnes pamatskola
Iveta Rudka, 9.klase
Skolotāja: Ārija Šumeiko

Bērziņu pagasta bibliotēkas vadītāja

Olga Brenča

Bērziņu pagasts nav liels, taču šeit dzīvo arī ļoti atbildīgi un aktīvi cilvēki. Pagasta bibliotēku apmeklē daudz iedzīvotāju. To dara ne tikai, lai izņemtu grāmatas, bet arī saņemtu palīdzību: kā apdrošināt automašīnu, samaksāt rēķinu un citos svarīgos jautājumos. Visus laipni sagaida

bibliotēkas vadītāja Olga Brenča.

Viņa piedzima skaistajā Bērziņu pagastā. Tur arī pavadīja savu jauko bērnību. Olga bija ļoti aktīva, jo patika lasīt, fotografēt, apmeklēja deju pulciņu. Pabeidza Upmalas pamatskolu, vēlāk izcili mācījās Ezernieku vidusskolā. Kad Rēzeknes Augstskolā apguva grāmatvedes - finansistes specialitāti. Ilgi nevajadzēja gaidīt, līdz ko viņu uzaicināja strādāt bibliotēkā. Te jau nostrādāja 16 gadus.

Olgai ir ģimene. Vīrs ir ļoti strādīgs, nodarbojas ar biškopību. Viņiem piedzima divi ļoti gudri bērni – Olita un Edmunds. Kaut vasarā ir daudz darbu, vienmēr atrod laiku, lai kopā ar ģimeni dotos pārgājienos, apmeklētu mūsu valsts skaistākās vietas.

Olga ļoti aktīvi iesaistās dažādos projektos, semināros. Lieliska izdevība 2013. gadā ar citiem bibliotēku darbiniekiem bija viesoties Eiropas Parlamentā. Šis brauciens deva iespēju paplašināt savu redzesloku. Veselus trīs gadus viņa vadīja rokdarbnieču pulciņu, kur kopā tamborēja altāra segas, komžas.

Man ir liels prieks, ka laukos palika tādi cilvēki, ar kuriem var lepoties un apbrīnot, cik daudz enerģijas viņiem ir, lai padarītu dzīvi gaišāku ne tikai sev, bet arī apkārtējiem.

Ezernieku vidusskolas
9.klases skolnieks
Edvīns Ļahs

Pēcvārds

Patiesībā viss ir tik vienkārši: viens silts vārds ir pietiekami,
Lai pretim vēl siltāku dabūtu.

Atvērt durvis uz prieku, pavisam niecīgu dzirkstelīti
Zem savām debesīm iekurt-tā, lai atnāktu sildīties,
Kāds kuram logā nav gaismas...

Patiesībā viss tiešām ir vienkārši - ja dzīvo ar prieku!

/K. Apšukrūma/

Paldies Dagdas novada skolēniem par aktīvu, radošu un veiksmīgu dalību konkursā!

Paldies Dagdas novada cilvēkiem - konkursa eseju varoņiem ar kuriem mēs varam
lepoties!

Paldies skolotājiem par atsaucību, prasmi ieinteresēt savus skolēnus saskatīt labo,
krietno, vērtīgo un godājamo cilvēku sev līdzās !

Paldies Dagdas novada latviešu valodas skolotājām : **Leonorai Brencei, Mārītei Bonderei, Dainai Jakovelei, Ritai Orolei, Ilzei Tukišai, Venerandai Lutinskai, Aina Zariņai, Aina Slesarei, Vijai Gekišai, Ārijai Šumeiko, Žannai Rapšai, Viktorijai Ruskulei, Inārai Kraulišai, Irēnai Lovčinovskai!**

Paldies skolēnu darbu vērtētājiem **Veltai Augustovai, Dainim Platacim, Olgai Lukjanskai, Irēnai Maļkevičai, Zinaidai Konošonokai, Ilonai Bronkai!**

Saturs

Ievadvārdi.....	2.lpp.
Konkursa dalībnieki.....	3.- 4.lpp.
Dagdas novada lepnums 2014.....	5.-6.lpp.
Esejas.....	7.- 96 .lpp.
Pēcvārds.....	97.lpp.
Saturs.....	98.lpp.

Mūsu kopīgo veikumu varēs skatīt elektroniskajā versijā Dagdas novada mājas lapā www.dagda.lv un Dagdas novada Tautas bibliotēkā.

Informāciju apkopoja un sagatavoja
Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļas
izglītības darba speciāliste Irēna Maļkeviča

Dagda, 2015